

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

✦ A MOUNT SAGA NOVEL ✦

REDEMPTION

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KURTARMA

BİR DAĞ DESTANI ROMANI

ANTI-KAHRAMANLAR KOLEKSİYONU

DOKUZUNCU KİTAP

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Redemption

Hakkında Yazarın

Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür Beatrice ile
tanıştınız mı? Yazar
Hakkında](#)
[Ayrıca Meghan March](#)

Telif Hakkı© 2023 yazan Meghan
March Tüm hakları saklıdır.

Muhteşem web sitemi ziyaret edin:
www.meghanmarch.com Kapak Tasarımcısı: Murphy
Rae, www.murphyrae.com
Editör: Jovana Shirley, Unforeseen Editing, www.unforeseenediting.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN-13: 978-1-943796-65-6

KEFARET HAKKINDA

Kızım kaçırıldı. Sığınağıma
tecavüz edildi.

En iyi arkadaşım öldürüldü.

İmparatorluğum gözlerimin önünde
parçalanıyor. Öcü için emeklilik planı yok. Bunu
daha önce hiç umursamamıştım.

Artık bir ailem var, her şey farklı. Kızımı bir daha
asla riske atamam.

Onun için bu hayatı istemiyorum.

Ama yaptığım şeyleri geri alamam.

Aldığım hayatları geri getiremem.

Herkes Lachlan Mount'un ikinci bir şansı hak etmediğini biliyor. Ama
belki, sadece belki benim gibi bir adam hâlâ kefareti ödeyebilir.

Sevgili okuyucularım için. Hayallerimi gerçekleştirmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucum,

Bekleyiş nihayet sona erdi! Seveceğiniz yeni bir Meghan March romanı var! Zamanınızı bu inanılmaz hikayeyi okuyarak geçirmeyi seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Benim için (ve Mount için) son derece özel ve asla unutamayacağınız bir okuma deneyimi olacağını biliyoruz.

Umarım *Kefaret*'e bayılırsınız ve okumayı bitirdikten sonra çatılardan haykırmak istersiniz. Spoiler içermeyen bir yorum bırakırsanız onur duyarım, çünkü çok yardımcı oluyorlar. Ancak lütfen **SPOILER YOK SÖZÜ**'nü kabul ederek diğer okuyuculara katılın ve [spoilerRedemption Spoiler Grubu'nda](#) 'ları **yalnızca** Asiler + Kaçaklar içindeki veya körlemesine gitmek isteyenler için okuma deneyimini mahvetmeyecekleri diğer uygun yerlerde paylaşın.

Redemption'ın harika bir kitap olarak kalmasına yardım ettiğiniz için gerçekten minnettarım.

herkes için okuma deneyimi. Benim dünyamın bir parçası olduğunuz için çok teşekkür ederim. SİZİ SEVİYORUM! Şimdi gidin ve Dağ Efsanesi'nin bu muhteşem ekini *yutun*. O sizi bekliyordu. Ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyoruz!

Sevgiler,
Meg

BİRİNCİ BÖLÜM

MONTAJ

Altı ayak. Üç ayak. Neredeyse geldik. Kapı tokmağı.

Kapıyı çekip açıyorum ve kütüphanenin eşiğinden geçip titreyen ellerimle kapıyı arkamdan olabildiğince dikkatlice ve sessizce kapatırken burun deliklerime tanıdık deri, tütün ve küflü kitap kokuları doluyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ön kollarımın üzerine çökerken kilim vücudumun ağırlığını hafifletiyor, alnım sıkılı yumruklarımın üzerinde duruyor.

Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?

Acı içimi parçalıyor, titremeler başlayana kadar beni hareketsiz bırakıyor.

Tanrım, ben ne yaptım?

Keira'nın biricik kızımızı kollarıyla sarıp yüzüne öpücükler kondurduğu görüntü zihnimde yanıp sönerken akmasına izin vermediğim gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Ardından gelen ıstırap görüntüyü siliyor.

Ben ne yaptım?

Ne hale geldim?

Onlara ne olacak?

Her şeyi mahvettim. Kızımın saflığını. Onun lekesiz ruhunu. Masumiyetinin kutsallığını. Şiddeti ya da tehlikeyi asla bilmemesi gerekiyordu. Sevgi ve güvenlik başka bir şey bilmemesi gerekiyordu.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

İkisini de hayal kırıklığına uğrattım.

Odadan acı dolu bir ses yükseliyor; ölmekte olan bir hayvanın acı içinde ulumasının sesi. Kendi yarattığım hapishanede kilitli kalınca, azabın kendi açık dudaklarımdan geldiğini anlamam bir anımı alıyor.

Acıyı içimde tutamıyorum. Artık hiçbirini içimde tutamıyorum. Yapamıyorum.

Ruhumun derinliklerinden kırık bir kükreme yükselirken dudaklarımı haliya bastırıyorum.

Çaresizlik. Korku. Dehşet. Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen, iç burkan bir dehşet. Bütün o kan. V'nin bedeni. Neredeyse küçük kızımı sonsuza dek kaybediyordum.

Bastırılmış duygularım, efsanevi kontrolüm paramparça olurken tuzlu gözyaşı selleriyle birlikte içimden dökülüyor. Kaslarım güçsüzleşirken eklemlerim gevşiyor ve yünün üzerine yığılıyorum.

İnsanlık dışı sesler zeminde titreşiyor ve beni kendi mutsuzluğumun boğucu sisi içinde kuşatıyor.

Bunu ben yaptım. Başka kimse yapmadı. Suçlanacak kimse yok.

Bunu ben yaptım. Ben yaptım. Eğer olduğum kişi olmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.

Ama oldu.

Çünkü ben olduğum kişiyim.

Bir zamanlar aşılmaz olan zırhımdaki çatlaklar yırtıklara ve gözyaşlarına dönüşüyor, ta ki akıl sağlığımdan geriye kalanları jilet gibi keskin pençelerle parçalayan duygusal saldırıdan sağ çıkamayacağımdan korkana kadar.

"Tanrım, bana yardım et," diye fısıldıyorum, bir sonraki nefesime kadar hayatta kalacağımdan emin değilim. "Ne yaptım ben? Ne yaptım ben?"

Yumruklarım sıkılıyor ve tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Kesici acıya doğru eğiliyorum. Şu anda anladığım tek şey bu. Anamlı gelen ve beni bu ana sabitleyen tek şey bu.

Boğuk hıçkırıklarımdan kaçarken günahlarımın ve kurduğum karanlık imparatorluğun ağırlığı üzerime çöküyor. Küçük kızımın o psikopatın ellerindeki çaresizliği ruhumu kesiyor.

Onu neredeyse kaybediyordum. Neredeyse onu öldürüyordum. O değildi. Bendim. Hepsi benim yüzümden.

Bunu ben yaptım. Bütün bunları.

Yarattığım kâbusun büyüklüğü varlığımın her zerresine sızıyor. Beynindeki kurşun hiçbir şeyi düzeltmedi. Hiçbir şeyi.

bunu düzeltebilir.

Hiçbir şey.

Bunu ben yaptım. En sevdiklerime ölümü ve karanlığı getirdim. Korumak için ölebileceklerime.

Ama onları koruyamadım. Kendi özümünden doğan, gördüğüm en saf masumiyeti bile.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım.

Şeytanın vücut bulmuş hali benim için gelmedi. Ruhum için geldi. Kalbim için geldi. Ve onu göğsümden söküp çıkardı ve bana gerçekten ne kadar güçsüz olduğumu gösterdi.

Tüm kurşunlar, tüm kan, tüm k o z l a r , tüm para, tüm erkekler - hiçbirisi kızımı kaçırılmaktan koruyamaz ya da en iyi arkadaşımın hayatını kurtaramazdı.

Keder gözyaşları V için halıyı ıslatıyor. O bir kahraman olarak öldü.

O ben olmalıydım.

"Ve sonra onu alması için karımı göndermek zorunda kaldım," diye fısıldıyorum halıya, tiksinti ve çaresiz öfke gözyaşlarımla karışıp başarısızlığımın, acımın ve dehşetimin bir karışımı haline gelirken.

Ne tür bir adamım ben? Ne adıma ne de bu kelimeyi söylemek için gereken nefese değmez.

Tanrı beni öldürmeli, ama acı gelmeye devam ediyor. *O kadar kolay kaçmama izin vermez.* Ben de izin vermezdim. Ben bunu hak ediyorum. Bunu ben yarattım. Bu benim kâbusum. Yaşayan cehennemim. Canavarım.

Kaçılamaz, sadece öldürülebilir.

Başarısız oldum.

Herkesi hayal kırıklığına uğrattım.

Parmaklarım halının yığınının gömülüyor, beni bir arada tutabilecekmiş gibi ipleri kavıyor ve olduğum her şey -bir zamanlar inandığım her şey- bir hayalet gibi elimden kayıp gidiyor.

Gücüm. Kendime güvenim. Kesinliğim.

Kimliğim.

Ve orada, kederle ve Lachlan Mount'un ölmesi gerektiğini bilerek secdeye kapandım.

İKİNCİ BÖLÜM

KEIRA

"Lachlan? Kütüphanede olduğunu sanıyordum?" Aurora kollarıma sarılmış halde avluya doğru ilerliyorum. Onu hâlâ bırakamadım. Sanki evrendeki en değerli parfümmüş gibi kokusunu içime çekip duruyorum. Ve öyle de.

Bebeğim benim.

Yaşadığımız korku beni derinden sarstı. Kanı ve V'nin cesedini görmenin dehşeti.

İstemsiz bir ürperti içimde dalgalanıyor.

Dünyanın ağırlığı omuzlarımda ezici bir kürk gibi hissediyorum. Bundan sonra ne yapacağımız ya da bunun geleceğimiz için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama Lachlan'ın bir planı olacak. Onun *her zaman* bir planı vardır.

Ama cevap vermiyor ya da yüzünü bana dönmüyor.

"Lachlan? Sen ..." İyi olup olmadığını sormadan önce kendimi durduruyorum. İyi olmadığını *biliyorum*. Kollarımda uyuyan tatlı kokulu prenses dışında hiçbirimiz iyi değiliz.

Birkaç adım ötede duruyorum ve boştaki elimle onun geniş, takım elbiseli omzuna uzanıyorum. Parmak uçlarım temas etmeden önce arkasını döndü. Yüzünü gördüğümde donup kaldım.

"Sen de kimsin be?" Geriye doğru sendelerken kelimeler tıslama gibi çıkıyor. "Sen Lachlan değilsin. Sen de kimsin be?"

Düşmeden önce beni sabitlemek için elini uzatıyor ama ben dengemi bulup masanın etrafından dolanıyorum ve kızımın arama sağlam bir metal parçası koyuyorum.

"Kimsin sen?" Sesim sertleşiyor ve sertleşiyor.

Lachlan'a benziyor. Siyah saçları. Yüzü. Boyu. Yapısı. Takım elbise. *Her şey.*

"Sen benim kocam değilsin." Nefesim sığılaşıyor ve çarpan kalbimle yarışan kısa, keskin nefesleri kontrol edemiyorum.

Değişikliği anında hisseden Aurora kıpırdanıyor. Bu sırada ben hâlâ donmuş bir şekilde onun yüzüne bakıyorum. Gezegendeki diğer tüm yüzlerden daha iyi tanıdığım bir yüz. İncelediğim bir yüz. Tüm iyi niyetime rağmen aşık olduğum bir yüz.

Sanki büyülenmiş gibi bize bakıyor. Neredeyse siyah gözleri benimkilere kilitlenmeden önce bakışları Aurora'nın koyu renk saçlarında perçinleniyor.

"O çok güzel, Keira."

"Sen de kimsin be?" Bu yabancıyla aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak kapıya doğru geri dönerken ses tonum korku, öfke ve kafa karışıklığıyla keskinleşiyor. Vücudum çıldırmış gibi hissediyor. Tüm duyularım bana ihanet ediyormuş gibi hissediyorum.

Ne gördüğümü biliyorum -kocama *tıpatıp* benzeyen bir adam- *ama bu o değil.*

Aurora başını kaldırıyor ve babası olmayan adama doğru dönüyor.

Yapmaya niyetlendiği her hareket Aurora'nın yüzünü gördüğünde tamamen durur. Yüzünde meydana gelen değişiklik onu Lachlan'a daha az benzetir; daha yumuşak, daha nazik ve daha hüzünlü.

"Tıpkı babamın çocukluk portresine benziyor.

Ailemizin malikanesinin galerisinde asılı."

"*Kimsin sen?* Cevap ver yoksa bütün evi ayağa kaldırırim ve onlar seni öldürmeden önce tek kelime bile edemezsin." Henüz

çığlık atmamamın tek sebebi bu. Bir şey bana Onu durduğu yerde öldürürlerse asla cevap alamayacağım. Ve bilmek zorundayım.

Evimde duran, kocama benzeyen ama kocam olmayan bu adam kim? Kimden bahsediyor? Babasından mı? Hangi aile mülkü? Neler oluyor böyle? Deliriyor muyum ben?

Şu anda her şey kadar mantıklı geliyor.

"Aklımı kaçıyorum. Böyle bir şey olamaz," diye fısıldıyorum kendi kendime. Hayatın önüme çıkardığı şeylerle yüzleşmektense kaçıp saklanmaya hazır bir şekilde geri çekiliyorum.

Hazır değilim. Bu çok fazla.

"Sorun yok Keira. Sana, Aurora'ya ya da Lachlan'a zarar vermeyeceğim. Buraya bunun için gelmedim. Yardım etmek için buradayım. Lütfen, rahat ol. Bunun bir şok olduğunu biliyorum. Mantıklı gelmediğini biliyorum."

"Onun yüzünü çaldın!" Benim sessiz bağırışım Aurora'yı üzüyor ve dudaklarından küçük bir çığlık kaçıyor. Elimi başının etrafına sarıp boynuma bastırıyorum ve yatıştırıcı sesler fısıldıyorum. "Geçti bebeğim. Sen iyisin. Her şey yolunda. Annen iyi. Her şey yolunda."

Ama titreyen ellerim sözlerimi yalanlıyor. *Her şey yolunda değil. Ben iyi değilim. Hiçbir şey yolunda değil.* Bildiğimi ve anladığımı sandığım hayat günler önce parçalanmaya başladı ve şimdi hızlanıyor.

"Ben onun yüzünü çalmadım," diye cevap veriyor adam sakın ve güven verici bir ses tonuyla. "O benimkini paylaşıyor. Ben senin kayınbiraderinim. Aurora benim yeğenim. Büyükannesi olanları öğrenir öğrenmez gelmem için ısrar etti. Hepiniz büyük tehlikedesiniz. Sizi buradan çıkarmalıyız."

Başımı sallıyorum, Aurora sakinleşirken onu zıplatıyorum. Ne dediğini anlayamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.

Bir kardeş mi? Anne mi? Bu da ne demek oluyor?

İmkansız.

Konuştüğümün farkına bile varmadan kelimeler dökülüyor dudaklarımdan. "Yalan söylüyorsun. Sana inanmıyorum. Lachlan'ın bir kardeşi yok. O-"

"Ailesinin varlığından haberdar olmayan bir yetim, ama bu bizi daha az gerçek yapmaz."

İlk içgüdü, tıpkı biraz önce tehdit ettiğim gibi, evin altını üstüne getirmek ama kendimi buna zorlayamıyorum.

Onun yerine, "Kanıtla. Kanıtla yoksa seni öldürürler. İkinci kez düşünmeyecekler. Bu hafta olmaz."

Sanki kontrolünü kaybetmek üzere olan bir kadın olduğumu anlamış gibi yavaşça başını sallıyor. "Göğüs cebime uzanacağım ve bir kağıt parçası çıkaracağım. Bu bir DNA kopyası.

eşinizin sonuçlarıyla benimkiler uyuşuyor. Biz gerçekten tek yumurta ikiziyiz."

"Ne?" Kâğıdı çekip uzatırken şaşkınlıktan kelimeler ciğerlerimden fırlıyor. Elinden almak için hiçbir hamle yapmadım. "Hayır. Bu mümkün değil."

Devam ederken başımı sallıyorum: "Annem ve kardeşim, o ve ben dört aylıkken kaçırıldılar. Annem fidye karşılığı babama geri verildi. İkisini de alacağına inanıyordu. Kardeşim olmadan, tek başına geri döndüğünde, bu ailemizi yok etti. Lütfen Keira. Sana yalan söylemek için bir nedenim yok. Yüzüme bak. Gerçeği kendi gözlerinle görebilirsin."

"Estetik ameliyat bunu da yapabilir. Sana inanmıyorum. Ve hiçbir kâğıt parçası da beni buna inandıramaz." Bu sözleri söylerken bile kendime yalan söylediğimi biliyorum.

"Bana bak Keira." Yüzünü işaret ediyor. "Plastik cerrahi bunu yapamaz."

"Bir klon o zaman. Bizi alaşağı etmek için yüksek teknoloji ürünü bir numara."

Gülümsüyor ve bu nefesimi kesiyor. Kocamın yüzünde daha önce sayısız kez gördüğüm gülümsemenin aynısı.

"Gerçekten mi? Yani, insanları klonlayabildiklerine inanıyorum ama yemin ederim ben klon değilim. Annem ve babamın tek yumurta ikizleri var. Kaçırılma olayı gibi bu da belgelendi. Size gazete kupürlerini gösterebilirim. Sizi anneme ve babama götürebilirim. Size gerçeği anlatacaklardır."

Dizlerim gücünü kaybediyor ve avlunun tuğla duvarına dayanmak için geriye doğru devriliyorum.

"Bu şu anda olmuyor. Bu gerçek değil. Rüya görüyorum." Kafamı ileri geri sallıyorum, sanki zihnimdeki bunaltıyı temizlemek ister gibi ama yapamıyorum.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Temizlik görevlilerinden biri olan Sal avluya adım atıyor. Yirmi adım ötemdeki adamı görür görmez hemen özür diliyor. "Böldüğüm için çok özür dilerim. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Efendim" -kocam olmayan adamı başıyla işaret ediyor- "lütfen beni affedin."

Uzanıp Sal'in kolunu tuttum. "Kütüphaneye git ve kapıyı çal. Mount'u getir. Hemen şimdi. Hemen şimdi."

Sal'in başı benden avludaki adama doğru kaydı. "Ama-" "Git yap, hemen şimdi. Ve ona bağlanması gerektiğini söyle."

"Hanımefendi?" Bu tek kelime kafa karışıklığıyla doluydu.

"Şimdi." Amansız ses tonum daha fazla sorgulamaya yer bırakmıyor ve koşarak uzaklaşıyor.

"Beni vurmasına izin mi vereceksin?" diye soruyor bizi ayıran arnavut kaldırımının karşısından.

Dudağımı ısıriyorum, vücudum hâlâ her nefeste titriyor. "Henüz bilmiyorum."

Tekrar gülümsüyor, mükemmel beyaz dişleri parlıyor. "*Hiçbir iyilik cezasız* kalmaz sözünü buradan almış olmalılar."

"Kim olduğunu bilmiyorum ama buraya gelmenin bir sebebi var ve belli ki o sebep kocamla ilgili, yani istesen de istemesen de Lachlan Mount'ı tüm ihtişamıyla göreceksin."

Yabancıнын gülümsemesi sırtmaya dönüşüyor. "Aile buluşması çok heyecanlı olacak, değil mi?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MONTAJ

"Git buradan!" Kütüphanenin kapısına vuruşlar durmuyor. Yüzümü halıya gömüyorum. "Git buradan!" Kükrüyorum.

"Efendim, Bayan Mount'un şu anda avluda size ihtiyacı var. İkiziniz orada. Bağlansanız iyi olur diyor. Hemen gelmeniz gerekiyor!"

Bir anda, kendime duyduğum acıma ve kendimi yok etme duygusu, sıcak New Orleans kaldırımındaki yağmur damlaları gibi buharlaştı.

"Ne dedin lan sen?" Ayağa kalktım, silahım elimde, hareket etmeyi bile düşünemedim kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı açıp ufak tefek hizmetçinin yanından geçerken kas hafızam her hareketimi kontrol ediyor.

Koridorda koşmaya başladığımda arkamdan "İkizinize benziyor efendim!" diye sesleniyor.

Avluya doğru koşarken ayak parmaklarım halıyı kazıyor, elimde soğuk metal, karımı ya da çocuğumu tehdit eden herkesi öldürmeye hazırım.

Bir daha asla. Bir daha asla.

Açık çift kapıdan içeri daldım ve kayarak durdum. "Bu da ne böyle?"

"Ben buradayım." Keira'nın sesi arkamdan geliyor ama bakışlarım aynadaki görüntüm olabilecek bir şeye kilitlenmiş durumda.

İçgüdüsel olarak bedenimi karımla benim kutsal alanımda bulunmaması gereken bir adamın arasına sokarken kolum yana doğru fırlıyor.

"Sen de kimsin lan?" Soru bir gök gürültüsü gibi geldi. "Hangi cehennemden geldin ve neden buradasın?"

Keira'nın pürüzsüz parmakları yanıma uzattığım elimi kavıyor ve vücut ısısının arkamda hareket ettiğini fark ediyorum.

"Biz iyiyiz. Ama şu anda neler olduğunu ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Arkama bakmadan ona dedim ki, "Rory'yi buradan çıkar. Güvenli odaya git, kendini içeri kilitle ve ben seni almaya gelene kadar dışarı çıkma."

"Ama-"

"Git!"

"Senin kardeşin olduğunu söylüyor. İkizin. Sen ve annenin kaçırıldığını ve senin yerine annenin fidye karşılığı geri alındığını söylüyor. Rory'nin babanın aile evindeki resmine benzediğini söylüyor. Kim o, Lachlan? *Kim o?*"

Sözleri zihnimde uçuşurken, benden üç adım ötedeki adama bakıyor ve söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Keira'nın gitmesine gerek yok. Ne onun ne de Aurora'nın benden korunmaya ihtiyacı var. Ben bir tehdit değilim. Sadece size yardım etmek için buradayım. Size koruma sağlamak istiyoruz. Kızınız ailemizin imparatorluğunun tek varisi. Onun güvenliği ve mirası için buradayım. Büyükannesi ve büyükbabası onun bir daha asla risk altında olmadığından emin olmak istiyor." İşlenmesi gereken daha çok kelime var ama zihnim hemen onlara atlıyor.

Çocukken sokaklarda yaşamak insana pek çok şey öğretiyor ve bunlardan biri de gerçeği yalandan çok çabuk ayırabilmek. Bunca yıldır beni hayatta tutan tek şey bu.

Vücudum bana anında yalan söylemediğini söylüyor. Söylediklerinin bir kısmı ya da tamamı gerçek.

Vay anasını. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"*Tam olarak* kimsin sen?" Kıpırdamadan soruyorum.

"Marco Giordano, Kont Alessandro Marconi Giordano'nun torunu. Alessandro Giordano ve Francesca Comesetti Giordano'nun oğlu. Ben senin kardeşimim. Senden on yedi dakika büyüğüm. Biz tek yumurta ikiziyiz."

Onun sözleri ve Keira'nın verdiği ayrıntılar zihnimde birlikte süzülüyor.

Mantıksız. Saçma. Tamamen akıl almaz. Ve yine de... içimdeki tartışılmaz bir şey bunların hepsinin doğru olduğunu söylüyor.

"Siz bir Comte'un torunusunuz - en azından İtalyan soyluluğunun kaldırılmasından önce. Kızın, belki de seninkinden daha büyük olan aile servetimizin varisi. İmparatorluğun çöküyor kardeşim. Sana bir çıkış yolu sunmak için buradayız. Annem ve ben hepinizin güvende olmasını çok istiyoruz."

"Annem beni Fransız Mahallesi'ndeki bir kilisenin merdivenlerinde pislik içinde bıraktı."

Kendi yansımama bakıyormuşum gibi hissettiren siyah saçları ve yüzü, yanıldığımı söylemek istercesine titriyor.

"Hayır, kardeşim. Annemiz seni asla terk etmezdi. Seni ondan aldılar ve bunun için kendini henüz affetmedi. Sizi asfaltta bekliyor. Hepinizi. Nasıl karşılanacağımı bilmiyordum ve anladığınızdan eminim ki buraya gelmesine izin vererek annemizin güvenliğini riske atamazdım. Eğer onunla tanışmak isterseniz, bunu bugün yapabilirsiniz. Sizi tekrar görmek için çok uzun zamandır bekliyor. Sizi görmek ve ailenizle tanışmak onun en büyük arzusu. Şu anda burada olmamın sebebi o. Eğer ben gelmeseydim, kalenize kendisi saldıracaktı."

Kardeşim olduğunu iddia eden adama bakarak sonunda silahımı indiriyorum. "Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?"

İçeri nasıl girdiğini sorma zahmetine girmiyorum, çünkü bu evdeki herkes onun ben olduğumu düşünecektir. O benim doppelgänger'im. Gerçekten de tek yumurta ikizleri.

"Kırk yılı aşkın bir süre boyunca annemiz senin öldüğüne inanmayı reddetti. Yıllardır her DNA bankasını, gazeteyi, internet kaynağını ve hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok yolu izliyordum. DNA'nız benimkiyle eşleştğinde, sizi ciddi bir şekilde aramaya başladım."

Bir kağıt parçası uzatıyor. "Ama James Jones, PO Box 9979, Tuscaloosa, Alabama, çıkmaz sokaktı."

Keira'nın keskin nefes alışını duyuyorum. O da ben de bana ne yaptığını anlattığı anı hatırlıyoruz - kayıp mirasımı aramak için Yunanistan ve Sicilya'ya yaptığı o seyahati.

"Peki nasıl? Bizi nasıl buldun?"

"Bir hafta önce biri beni öldürmeye çalıştı. Ölmeden önce bana Lachlan Mount diye seslendi. Bunu daha önce hiç duymamıştım."

Ama bu, hayatım boyunca beklediğim ipucuydu. Kardeşimi bulmak için. Annemin kırık kalbini onarmak ve engelleyemediği şey için duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmek için." Gülümsüyor ve sanki var olduğunu bilmediğim başka bir yanımı görmüş gibi oluyorum. "Bulunması zor bir adam olabilirsin kardeşim, ama artık o kadar da zor değil. Gazeteler artık senden bahsediyor. New Orleans'ta artık güvende değilsin. Beni öldürmeye çalışan adam seni de öldürmeye niyetliydi."

"Hiç güvende olmadım." Gerçek dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

Özür diler gibi başını sallıyor. "Ama şimdi, karının ve kızının güvenliği tehlikede. Eğer şu anda bunu umursamıyorsan ne bir erkek ne de bir kardeş olduğunu iddia edebilirim."

Keira'nın parmakları takım elbise ceketimin içine kıvrılıyor. "Ona inanmıyorsun, değil mi Lachlan? Herhangi biri olabilir-"

Kolumu ona dolamak için arkama uzanıyorum ve onun bedeniyle Aurora'ninkini kendiminkine yaklaştırıyorum. "Yalan söylemiyor. Ve eğer bana zarar vermek isteseydi, sizi gördüğü anda ikinizi de öldürürdü. Gerçeği duyduğumda anlarım. Dışarıda gerçekte kim olduğumu bilen insanlar olduğunu hep biliyordum. Sadece onlardan biriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

"Lachlan, onu olduğu gibi kabul edemezsin. Sen-"

"Kendime bakıyorum ve bedenim gerçeği biliyor, hissedebiliyorum.

"

"Ama ameliyat -ya da bir klon-"

Avluya girdiğimden beri ilk defa gözlerimi önümdeki adamı bırakıp karıma baktım. "Yalan söylemiyor. Öyle olsaydı çoktan ölmüş olurdu."

Kardeşimin bakışlarıyla bir kez daha karşılaştım. "Annemle tanışmak istiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KEIRA

Şaşkın bir halde kocamın yanında durmuş, sadece birkaç dakika içinde hayatımızı geri dönülmez bir şekilde değiştiren adama bakıyorum. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok geri dönülmez değişiklik olması dünyamı kendi ekseninde döndürüyor. Kızıma, akıl sağlığım için bir dayanak ve can simidiymiş gibi sarılıyorum. Şu anda mantıklı olan tek şey o, çünkü başka hiçbir şey mantıklı değil.

Kocam bu yabancı adamın -herhangi biri olabilir- kardeşi olduğuna inanıyor.

"Nasıl oluyor da burada bir dağ gibi davranan tek kişi ben oluyorum?" Kelimeler dudaklarımdan kaçıyor ve Lachlan ile *o adam her kimse* bakışlarını ayırıp bana bakıyorlar.

Kocama benzeyen ama aslında öyle olmayan adamın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Ona sahtekâr demek istiyorum ama öyle davranmıyor bile.

"Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama gerçek bu." Benden Lachlan'a bakıyor. "Onunla hemen şimdi tanışabilirsin. Seni ona götüreceğim."

"Hayır, Lachlan-"

Kocamın kolu etrafımda sıkılaşıyor. "Keira, sorun yok. Onunla gitmiyorum."

Bu kez bakışlarım iki aynı yüz arasında gidip geliyor. "Tamam... o zaman..." Tek bir cümleyi bile bitiremiyorum. Beynim işlemeye çalıştığım her şeyden bunalmış durumda.

"Sen değil misin?" Yabancı kaşlarını çatarak cevap veriyor.

Adını söylediğini biliyorum ama gerçekten ne olduğunu hatırlayamıyorum. *Marco mu?* Şu anda önemli değil. Şu anda önemli *olan* tek şey *burada neler döndüğünü* anlamak.

"Hayır, gördüğünüz gibi şu anda ilgilenmem gereken işler var ama ikinizle de buluşacağım. Hangi havaalanı pisti?"

"Lakefront Havaalanı. Hangar altı."

Lachlan ve görsel ikizi arasında geçen konuşma sanki tamamen farklı bir gerçeklikte gerçekleşiyor. Gerçek olduğuna bile inanmadığım bir gerçeklik.

Bu gerçek değil. Yaşadığımız onca şeyden sonra aklım başımdan gidiyor. Aklımı kaybediyorum. İşte böyle başlıyor. Deliriyorum.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Lachlan başını sallayarak, sanki bir anda ortaya çıkan tek yumurta ikiziyle değil de evimizdeki herhangi bir misafirle konuşuyormuş gibi. "Evimize sorunsuz bir şekilde girdiğinize göre, aynı şekilde çıkabileceğinizi de varsayıyorum."

Dudaklarımdan bir gıcırta kaçıyor. "Ona öylece izin vermeyeceksin..."

Sözlerim kesilince diğer adam kıkırdıyor. "Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama senden şimdiden hoşlandım kardeşim. Beni dinlediğin için teşekkür ederim. Birlikte daha fazla zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

Bana bakıyor ve ben aralarındaki benzerliklerin üstesinden gelemiyorum. Saçlar. Gözler. *Her şey.*

"Yaşattığım şok için özür dilerim hanımefendi. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Yemin ederim size ya da ailenize karşı kötü bir niyetimiz yok. Bizler sadece bu anı onlarca yıldır bekleyen bir kardeş ve bir anneyiz. Barış içinde geldik, size gerçekten sığınak, koruma ve varlığından bile haberdar olmadığınız bir ailenin sevgisini sunuyoruz."

Lachlan'ın eli, adamın sözleri karşısında şok olmuş gibi istemsizce benim elimde esniyor. Bu en azından mantıklı bir şey - *nihayet*. Kocam hayatında hiç böyle bir şeye sahip olmamıştı. Bir ailenin sevgisi, benim ve Aurora'nın dışında hiç bilmediği bir şey.

Bir isimle tanımlayamadığım derin bir duygu kuyusu beni kavrarken kalbim göğsümde tekliyor. Avluya girdiğimden beri ilk kez, bu adamın doğruyu söylüyor olabileceği gibi çılgınca bir ihtimali düşünmeme izin verdim.

Ya Lachlan'ın gerçekten bir ailesi varsa? Ya bu gerçekten onun kardeşiye? Ya annesi gerçekten onu karşılamak için uçakta bekliyorsa?

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor. Yaşadığımız haftadan sonra duygularım fazlasıyla karmakarışık ve yüzeye yakın. Daha ne kadar dayanabileceğimi gerçekten bilmiyorum.

O anda bir yemin ediyorum: *Eğer yalan söylüyorsa ve kocama zarar verirse bu adamı kendim öldüreceğim.* Kimse Lachlan Mount ile bu şekilde oynayamaz ve ona acı çektiremez. Hiç kimse.

Damarlarımda dolaşan korumacılığın yoğunluğu beni şok etmeli ama etmiyor. Ben artık Keira Mount'um ve özellikle de kocam ve çocuğum söz konusu olduğunda, bulaşamayacağınız bir gücüm. Onları zarar görmekten korumak için yapmayacağım şey yok. *Hiçbir şey.*

Bu son hafta beni farklı bir kadın haline getirdi. Ben bir anne ayının ötesindeyim. Sonuna kadar bir At'ım. Ailemi korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

Adam başını sallıyor ve elini Lachlan'a uzatmak için uzatıyor. "Seni bekleyeceğiz. Ne kadar sürerse sürsün. Annemizin sizinle görüşmeden o jetin kalkmasına izin vermesine imkân yok."

Lachlan ikizinin elini sıkmak için uzanmadan önce duraksıyor, sanki fiziksel temasa hazır olduğundan emin değilmiş gibi. Sanki ağır çekimdeymiş gibi elini uzatıyor ve tenleri arasındaki mesafeyi kapatıyor. Ellerine bakıyorum ve neredeyse aynı göründüklerini fark ettiğimde donup kalıyorum. İkisinin de uzun, düz, bronzlaşmış parmakları ve özenle kesilmiş tırnakları var. Lachlan'ın ağır pırlanta serçe parmağındaki yüzük, ikizinin parmağındaki abartısız altın mühür yüzükle çelişiyor.

Tenleri birbirine değdiğinde ve elleri kenetlendiğinde nefesim kesiliyor. Sanki zaman duruyor. Dördümüzden normal nefes alan tek kişi bana sarılan Aurora.

Diğer adam yüzü alçalırken sert bir ses çıkarıyor. "Seni bulmak için ne kadar beklediğimi bilemezsin kardeşim." Gözlerini kaldırdığında, dökülmemiş gözyaşlarıyla cam gibiydiler. "Bu gerçekten bir mucize." Sanki bir duygu seli içinde kendini dengelemeye çalışıyormuş gibi kesik kesik nefes alıyor. "Sizi hangarda bekleyeceğiz."

Teşekkür ederim. *Teşekkürler Tanrım.*" Son kısmı fısıldıyor ve yutkunurken adem elması sallanıyor.

Lachlan başını sallıyor, her zaman yaptığı gibi gurur, asalet ve gizlenmemiş bir güçle kendini tutuyor. "O zamana kadar."

Parmakları birbirinden ayrılıyor ve ikimiz de adamın dönüp avludan çıkışını izliyoruz, arkadan kocama tıpatıp benziyor. Aynı boy. Aynı yapı. Aynı saç. *Bu esrarengiz.* Adam evimizin içinde gözden kaybolurken, gözümüzün önünden -ve bir daha asla eskisi gibi olmayacak olan hayatlarımızdan- çekip giderken şaşkın şaşkın duruyorum.

Ne Lachlan ne de ben uzun süre hiçbir şey söylemedik. İkimiz de adamın çıktığı kapıya bakıyoruz.

Aurora kollarımda kıpırdıyor, ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

"Bu gerçekten oldu mu, yoksa ben mi aklımı kaçıyorum?" Etrafımızı saran elektrikli havaya fısıldıyorum.

Lachlan titreyen elleriyle en yakındaki sandalyeye uzanıyor ve masadan çekerek sandalyeye yığılıyor. Nefes nefese kalırken alnı ellerinin arasına düşüyor.

"Benim bir kardeşim var. Bir erkek kardeşim ve bir annem. Ve bir babam."

Kocamın duyguları üzerindeki sağlam kontrolünü kaybettiğini daha önce hiç görmemiştim ama şu anda bunun eşiğinde. Vücudu titriyor ve kabarıyor ve benim yapabileceğim tek şey, ihtiyacı olduğunda ona güç olmak.

Bebeğimizi kucağıma alıp yanına çömeliyorum ve başımı takım elbiseli ceketinin omzuna yaslıyorum.

"Sorun yok. Bunu çözeceğiz. Her kim olursa olsun, her kim bir yolunu buluruz."

"Benim bir kardeşim var." Lachlan gözyaşları yanaklarından süzülürken yüzünü ellerinden kaldırdı. "Tıpkı bana benziyor."

Sanki alternatif bir gerçekliğe girmiş gibiyim. *Lachlan ağlıyor mu? Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum. Tabii ki ağlıyor Keira. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Her zaman bir ailen olduğunu biliyordun. Onun hiç olmadı.*

Ama yine de koruyucu içgüdülerim harekete geçiyor. "Doğruyu söylediğini nereden biliyorsun? Ona nasıl bu kadar kolay inanabiliyorsun?"

Kocam gözyaşları arasında kırık bir şekilde gülüyor. "Bildiğiniz bazı şeyler vardır. *Benim bir kardeşim var.*" Kahkahalar arasında bir hıçkırık kopuyor ve kocam bana ve Aurora'ya uzanıp bizi kucağına çekiyor. "*Benim bir ailem var.* Benim bir ailem var. Benim bir *ailem* var."

Kollarında otururken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor, tombul parmakları babasına doğru uzanırken Aurora'nın saçlarına damlıyor.

Ona uzanıyor, yüzünü tatlı kokulu buklelerine gömüyor.

Neredeyse duyulmayacak şekilde fısıldadığını duyuyorum: "*Benim her zaman bir ailem vardı.* Bunu biliyordum. *Bunu hep biliyordum.*"

BEŞİNCİ BÖLÜM

MONTAJ

Karımı ve kızımı kucağıma almış, olan bitenin muazzamlığını özümserken, tüm vücudum uyuşturucu bağımlısı gibi titriyor.

Benim bir kardeşim var. Geri dönüp beni öldürmeye çalışacağından endişe etmeden evimden korumasız çıkmasına izin verdiğim bir kardeşim.

Karımın deli olduğumu düşünmesine şaşmamalı. Normalde böyle bir şeyi asla yapmazdım. Ama bunca yıldır beni hayatta tutan altıncı his bana mutlak gerçeği söylüyor: O bir tehdit değil. Kötü bir niyeti olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Hayatım boyunca bunu hissettim. Ama ondan... hayır. Ondan hissettiğim tek şey

... aşk.

Sevgi.

Keira hayatıma girip bana bir kız çocuğu verene kadar anlamadığım ya da aşına olmadığım bir duyguydu. Güzel, cesur karımı ve masum kızımı kucağıma aldığım da duygu dalgaları üzerimden akıp gidiyor.

Sevgi.

Şu anda içimi kaplayan duygu bu. Eğer oturmuyor olsaydım, bugün ikinci kez dizlerimin üzerine çökmeme yeter de artardı bile.

Sadece birkaç dakika önce kütüphanede acı içindeydim, parçalanıyordum ve ruhum bedenimden koparılmış gibi hissediyordum. Ve şimdi... varlığımın derinliklerinden kahkahalar yükseliyor. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

Kırık kahkahalar ve sinsi gözyaşları arasında "Tanrı'nın kesinlikle bir mizah anlayışı var" diyorum. Şu anda kendimi ya da nasıl davrandığımı bile tanımıyorum ama umurumda değil.

Benim bir kardeşim, bir annem ve bir babam var. Benim bir ailem var.

Tuzlu damlacıklar kontrolsüzce yüzümden aşağı süzölmeye devam ediyor ve hayatımda ilk kez umurumda değil. Ağlıyor olmam umurumda değil. Umurumda değil.

Onun sevgisini hissettim.

Benim bir kardeşim var. Elini sıktım. O gerçektir.

Eksik olduğunu bilmediğim bir aidiyet duygusu, kalbimde var olduğunu fark etmediğim bir boşluğu doldurdu.

Nasıl bilebilirdim ki?

"Şu anda nasıl çıldırmıyorsun ve söylediği kişi olduğundan emin olmak için onun geçmişini araştırmıyorsun?" Keira araştıran bakışları benimkilerle buluştuğunda sessizce soruyor. Yüz hatlarında kafa karışıklığı var.

"Bilmiyorum. Bildiğim şeyi nasıl bildiğimi bilmiyorum ama *Benim bir kardeşim var.* Ona inanıyorum."

"Marco Giordano. Adının bu olduğunu söylemişti," diyor Keira, sanki kafasının üzerinde bir ampul patlamış gibi. "Bir İtalyan Kontu'nun torunu olduğunu söyledi. Bunlar nasıl gerçek olabilir? Onu kontrol etmeliyiz. Fazla umutlanmanı istemiyorum-"

Güzel dudaklarına bir öpücük kondurarak onu susturuyorum. *Karım, ben koruyucuyken beni korumaya çalışıyor.* Geri çekildiğimde, onun çarpıcı yüzünde çılgınca akan duyguları fark ediyorum.

"Ne bildiğimi biliyorum. Nasıl bildiğimi söyleyemem ama biliyorum. Yalan söylemiyor. Bu ayrıntılı bir plan değil. Amacının ne olduğunu tam olarak bilmiyor olabilirim ama içimden gelen sesi biliyorum. Beni hiç yanlış yönlendirmedir. Senin anlayabileceğinden çok daha fazla şeyle beni hayatta tuttu. Ona her şeyden çok güveniyorum. O adamın bize karşı kötü bir niyeti ya da karanlık bir amacı yok. Bunların nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyorum. Hayatım boyunca bunları nasıl fark edeceğimi bildim. Hayatta olmamın tek sebebi bu. Ama bu... bu farklı. Bu tamamen başka bir şey. Bu... gerçek."

Aurora telaşlanıyor ve Keira onu zıplatmak için kucağımdan kalkıyor. Ayağı kalktım ve kızımızı kucağıma almak için uzandım. Bana sokuluyor, başını göğsüme yaslamadan önce tombul küçük eli takım elbisemin yakasını kavırıyor.

İşte aşk böyle bir şey. Ve benim de bunu hissettiğim bir kardeşim var.

Kavramak için neredeyse çok inanılmaz.

"Peki, şimdi ne olacak? Öylece bir hangara mı gideceksin? Destek olmadan mı? Hiçbir ..." Kendini kısa kesiyor ama ne söylemek istediğini çok iyi biliyorum.

V. olmadan. En iyi arkadaşım, son derece güvenilir ikinci adamım ve kızımı korurken ölen adam. Onun kaybını hatırlamak beni anında ayıltıyor.

Keira'nın elini tutup sıkıyorum. "V gitti, Keira. Onu kayıp bir uzvum gibi özölüyorum. O bir kahraman olarak öldü ve yaptıkları için ona her şeyi borçluyum. Ama sırtımda o yok diye yaşamayı bırakamam. O benim için bir kardeş gibiydi, ama şimdi... şimdi, gerçek bir kardeşim olabilir. Nasıl gitmem?"

"Biliyorum, ama-"

"Beni dinle, Hellion. *Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım.* Nereden geldiğimi merak ederek kaç uykusuz gece geçirdiğimi bilemezsin. Beni neden istemediklerini merak ederek. Dışarıda bir yerde olup olmadıklarını merak ederek. *Gitmek zorundayım.*"

Tüm itirazları dudaklarında söner. "Haklısın. Özür dilerim. Elbette gitmeliyiz. Haklısın. Ben sadece... bu çok fazla, Lachlan. Bu hafta... ve şimdi bu... çok fazla."

Elini bırakıp bir kolumu ona doluyorum, Aurora'yı aramıza sıkıştırarak onu kendime çekiyorum.

"Biliyorum. Ve sen de çok iyi dayanıyorsun, sevgilim. Sen kadınlar arasında bir kraliçesin. Senin gibisi yok. Bununla da başa çıkabilirsin. Her şey yoluna girecek. Ama önce ikinizi de güvenli bir yere götürmeliyim ki onlarla buluşabileyim. Kimsenin sizi bulamayacağı bir yere."

Keira geri çekildi ama ben kolumu ona doladım. "Ne? Sen neden bahsediyorsun? Ya seninle gelirim ya da hiçbir yere gitmem."

"Benimle gelmiyorsun. Güvenli olduğundan en ufak bir şüphem olmadan seni ve Rory'yi jetin olduğu bir hangarın yakınına bile götürmem. İkinizi de asla riske atmam. Ama burada da kalamazsınız."

"Burası benim evim. Eğer seninle gelemiyorsam, o zaman en güvende olduğum yer burası." Çenesi kilitleniyor, sanki dövüşmeye hazırmış gibi, ama bu sözleri söylerken bile ikimiz de inanmadığını biliyoruz.

"Günlerdir uyumuyorsun. Bunu ikimiz de biliyoruz. Artık burada da kendini güvende hissetmiyorsun." Şu anda bu kadar gergin olmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu kesinlikle biliyorum. Evimiz ihlal edildi. Sığınağımızın huzuru paramparça oldu. Kan lekeli halıyı değiştirmek hiçbir şeyi değiştirmede. Koridorda yürürken hâlâ V'nin düştüğü yerdeki cesedini gördüğünü biliyorum.

"Ama-"

"Bana güveniyor musun Keira?" Bu soruyu sormama bile gerek yok.

"Hayatım pahasına. Bunu biliyorsun." Nefesini içine çekip bırakıyor ve ben onun kontrolü ele almaya çalıştığını anlıyorum. "Ama beni bir hangarda bu yabancılarla buluşmak için bir yere bırakmıyorsun."

"Sen de hangardaki yabancılarla tanışmak için seni yanımda getireceğimi sanıyorsan delirmişsin demektir." Ses tonum kararlı. "Bunu yapmak zorundayım ama sen benimle gelmiyorsun. Bu sefer değil, Hellion."

"Ama-"

"Fikrimi değiştirmem için söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Çantayı ve Rory'nin çantasını al. Gitmemiz gerek."

Tanıdığım en güçlü kadın olan güzel eşim hala poker suratına sahip değil ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Duygularıyla mücadele edişini ve askerlerini savaşa götürmeye hazırlanan bir general gibi kendini toparlayışını hayranlıkla izliyorum.

"Sana şu anda söylüyorum, bundan hoşlanmıyorum. Bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Biliyorum. Ama olan bu. Eşyalarını topla. Annemle tanışmak için bir ömür boyu bekledim. Onu uzun süre bekletmeyeceğim."

ALTINCI BÖLÜM

KEIRA

Ne zaman gücümün sınırlarını bulduğumu düşünsem, Tanrı bana üstesinden gelmem ve daha da güçlenmem için başka bir şey veriyor.

Sanırım bu iyi bir şey çünkü Lachlan Mount'un karısı olarak zayıflığa yerim yok. Gücün vücut bulmuş halinden daha azı olsaydım onun dünyasında bir gün bile hayatta kalamazdım.

Hayatım asla eskisi gibi olmayacak. Yedi Günahkâr'ın bodrumundaki ofisime -ailemin viski içki fabrikası- girdiğim ve karanlıkta oturup bana borçlu olduğumu söyleyen bir adamla karşılaştığım o günden beri inişli çıkışlı bir yolculuktayım.

Şimdi evlendiğimize göre neden farklı olsun ki? Tabii ki, inişli çıkışlı süreç devam edecekti.

Ama ana süitimize ulaşip çantamı bulduğumda yaptığım ilk şey telefonumu çıkarıp bir web tarayıcısı açmak oluyor. Marco Giordano adını yazıp aramaya tıklıyorum.

Eğer yalan söylüyorsa, onu bulacağım ve New Orleans'a hiç ayak basmamış olmayı dileyecek. Şu anda tipik bir Mount gibi davranan tek kişinin ben olduğumu fark ettiğimde kısa bir kahkaha atıyorum. Kocam *hiçbir şeyi* doğrulamadan bir yabancıya tamamen inanmaya karar verdi bile.

İçgüdüsunün onu hayatta tuttuğunu anlıyorum ama bir eş ve anne olarak onun pusuya düşmesine izin vermemek gibi bir görevim var. Bulabildiğim her şeyi önce ben araştırmasaydım kendimi asla affetmezdim.

"Oha." Arama sonuçları ekranıma yüklenirken bu kelime ağızımdan çıkıverdi. "Aman Tanrım."

Marco Giordano'nun en üstteki fotoğraflarına bakıyorum. Ekranı dokunuyorum. Marco'nun, kocamın hiç görmediğim kadar çok fotoğrafı var.

Çünkü o, Lachlan'ın bir suç imparatorluğunun kralı olarak yaptığı gibi tüm varlığını normal dünyadan saklamıyor.

"Vay anasını." Marco'nun tıpkı ona benzeyen ama daha yaşlı, gümüş saçlı bir adamın yanında durduğunu gördüğümde başım kendiliğinden geri çekiliyor. Kocamı otuz yıl sonra görmek gibi.

Aman Tanrım. Doğruyu söylüyordu.

Yüzüme bakan gerçekleri görmezden gelemem. *Bu Lachlan'ın babası. Öyle olmak zorunda.*

Bağlantıya tıklıyorum ve beni Giordano ailesi hakkında bir makaleye götürüyor. Kendimi eski bir uygarlık hakkındaki gerçeği keşfeden bir arkeolog gibi hissederek hızlıca tarıyorum.

Ortasında bir satır okuduğumda nefesim kesiliyor. *Aile, ikiz oğullarından birinin kırk yıl önce kaçırılmasıyla daha da tanınır hale gelmiş. Yıllardır öldüğü sanılıyor ama söylentilere göre aile onu bulma umudunu hiç yitirmemiş. İtalyan yetkililer kayboluşla ilgili bir şüphelinin kimliğini hiçbir zaman belirleyemedi.*

Bir anda parmaklarım ekranda uçuşarak yeni bir arama yapıyor. *Alessandro Giordano'nun oğlunun kaçırılması.*

Makale üstüne makale çıkıyor. İlkine tıklıyorum ve ekrandaki fotoğrafın şokuyla neredeyse telefonumu düşürüyordum.

"Bu Rory. Aman Tanrım. Tıpkı Rory'ye benziyor." "Ne dedin sen?"

Arkamı dönüyorum ve telefonum aniden sinirlenen parmaklarımın ucundan düşüyor. Ben kocama bakarken halının üzerine düşüyor.

Yeri işaret ederken ciğerlerim kabarıyor. "Rory'nin fotoğrafına benziyor. Kaçırılan oğullarının fotoğrafı. O sendin. Yalan söylemiyordu, değil mi?"

Lachlan bana doğru geliyor, Aurora hâlâ kollarında.

Telefonumu almak için çömeldiğinde tüm vücudum titriyor. Bakışları ekrana kilitleniyor, okurken gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. Sindirirken içinden bir titreme geçiyor.

"Hayır, yalan söylemiyordu," diye fısıldıyor kocam.

Dizlerinin bağı çözülmenden önce Aurora'yı elinden almak için öne atılıyorum ve tökezleyerek yatağa doğru bir adım atıyor, yatağın yanındaki haliya doğru kayıyor.

"O benim. O kaçırılan bebek bendim." Telefonu bırakıp iki elini saçlarına götürürken dudaklarından acı dolu bir nefes çıkıyor. "Beni terk etmediler. Ben kaçırıldım. Beni terk etmediler. *Beni istediler.*"

Gözyaşları -daha önce ondan hiç görmediğim türden- yüzünden aşağı dökülüyor.

Sanki bir filmde bir sahne izliyor gibiyim, çünkü kesinlikle gerçek gibi görünmüyor.

"*Beni terk etmediler. Beni istediler.*" Yıllardır bastırılmış keder ve özlem, tanıdığım en güçlü ve en tehlikeli adamdan hıçkırıklara dönüşürken vücudu sarkıyor. "*Benim bir ailem var.*"

Lachlan'ın hıçkırıkları Aurora'nın telaşlanmasını ve ağlamasını tetikliyor.

Onu sakinleştirmek için "Hayır bebeğim, sorun yok," diyorum. "Baban iyi. O iyi."

Lachlan sanki yıldırım çarpmış gibi ayağa fırlıyor ve az önce dizlerini zayıflatan duygulardan sıyrılıyor. "Baban iyi, bebeğim. Ağlama. Ağlayacak bir şey yok. Bunlar mutluluk gözyaşları, tatlım."

Üçümüz birlikte yatağın örtüsüne uzandık.

Uzun bir nefes aldım. "Demek doğruyu söylüyormuş. Biri seni kaçırmış, tıpkı o adamın Rory'yi kaçırdığı gibi." İnanamayarak başımı sallıyorum. "Sanki her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor. Bu nasıl gerçek olabilir ki?"

Aurora babasının kollarına sarılıyor ve ikimiz de konuşmadan önce uzun dakikalar geçiyor.

Kısık bir fısıltıyla, "Gitmeliyiz. Annenle tanışmalısın."

Lachlan bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Gidip annemle görüşmem gerek. Çünkü benim bir ailem var." İnançsızlıkla başını sallıyor. "Bir ailem var ve beni aramaktan hiç vazgeçmediler. Buna kim inanırdı ki?"

YEDİNCİ BÖLÜM

LACHLAN

Aurora'nın alnına ve ardından Keira'nın dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra onları V ve benden başka kimsenin bilmediği güvenli bir evde bırakıyorum. Elimdeki en güvenli sığınak orası. Kimse onları orada bulamaz, özellikle de arabayla giderken izlediğim dolambaçlı yol sayesinde.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz aklım gelecek olanlarda.

Annem.

Benim bir annem var. Ve o beni seviyor. Beni aramaktan hiç vazgeçmedi.

Sanki bir peri masalından fırlamış gibi, ki benim hayatım hiç böyle olmadı. Şimdi böyle bir şeye dönüşebileceğine inanmak zor ama bugün yaşananların gerçekliğini tartışamam.

Benim bir kardeşim var. İkiz kardeşim.

Yolculuk sırasında Keira bana internette okuduklarını anlattı ve arabayı yolda tutmak için her şeyimi harcadım.

İstenmiyor değildim. Annem beni bir kilisenin merdivenlerinde bırakmadı. Biri beni ondan aldı.

Gecenin en karanlık saatlerinde, korkudan ya da açlıktan uyuyamadığım zamanlarda hep gerçek olmasını dilediğim türden bir hikâye. Kimseye bahsetmediğim bu fantezinin gerçek olabileceği gerçeği akıllara durgunluk vermenin ötesinde. İnanılır gibi değil.

"Kendini topla, Mount. Kendini topla." Her seferinde derin bir nefes alarak nefesimi yavaşlatıyorum.

Ve sonra *aklıma* geldi. *Gerçek adımı öğrenebilirdim*. Keira'nın bana yolda söylemediği tek şey buydu. Çıkardığı makalelerde yoktu. Benden hep "kayıp ikiz" ya da "Alessandro Giordano'nun oğlu" olarak bahsedilirdi.

Dikkatimi önümdeki yola veriyorum ve havaalanına doğru sürmeye odaklanıyorum. Yarım saatten daha az bir mesafede olmasına rağmen oraya gitmek bir yıl sürüyor gibi görünüyor.

Ya gelmezse-

Düşünceyi kestim. Zihnim milyonlarca farklı yöne gitmek istiyor, bunun nasıl sonuçlanabileceğine dair senaryo üstüne senaryo üretmeye çalışıyor ama her seferinde onu kapatıyorum.

Bunu düşünmek ya da hayal etmek istemiyorum. Bunun gerçekliğini deneyimlemek istiyorum. Onun bana tepkisini görmek istiyorum. Annemin yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. *Beni sevip sevmediğini* bilmek istiyorum.

Kimsenin bilmesine izin vermeyeceğim tek şey, bir anneye, babaya ya da aileye sahip olmamanın beni ne kadar derinden etkilediğidir. Bunun yerine güçlü ve acımasız oldum, New Orleans şehrini kendi şehrim olarak kabul ettim. Ama içimde, ruhumun en karanlık derinliklerinde, bir parçam her zaman bir annenin onu sevip sevmeyeceğini merak eden küçük bir çocuk oldu.

Burun deliklerimden hırıltılı bir nefes kaçıyor. "Düşmanlarım bunu bilselerdi ne düşünürlerdi? Beni çarmıha gererlerdi."

Bu düşünce merkezlenmeme ve bedenime geri dönmeme yardımcı oluyor. Direksiyonu parmaklarımla daha sıkı kavriyorum, sonra onları birer birer gevşetiyorum, sanki odaklanmak bugün tekrar dağılmamama yardımcı olacakmış gibi. Daha önce kendime böyle bir zayıflık izni vermemiştim, ama şimdi... tüm bahisler kapandı gibi görünüyor.

Havaalanı görüldüğünde, kendime bir pusuya doğru gidiyor olabileceğimi hatırlatmak zorundayım.

Kardeşim bana zarar vermek istemiyor olabilir ama ya biri için çalışıyorsa? Ya ayrıntılı bir tuzak için mükemmel bir yemse?

Hayatımda ilk kez, gerçekten umurumda değil. Eğer bu bir tuzaksa, o zaman mükemmel bir tuzaktır ve şüphesiz tuzağına yakalanacağım. Böyle bir riske girebileceğimi -bu dünyayı, karımı ve kızımı geride bırakmayı göze alabileceğimi- hiç düşünmezdim ama tüm hayatımı bu sorulara cevap arayarak geçirdim. *Ben nereden geldim? Ben kimim?*

Eğer bunun gerçek olduğuna ve doğruyu söylediğine dair tek bir şans varsa, o zaman geçmişimin karanlığına ışık tutmak için hayatın bana sunduğu en iyi fırsatı kaçıramam. Bu şansın hayatım boyunca sadece bir kez karşıma çıkabileceğinin son derece farkındayım. Anı yakalamaktan başka seçeneğim yok. Mantık ya da meraktan öte bir şey beni yönlendiriyor. İstesem bile kendimi gitmekten alıkoyamam. *Cevaplara ihtiyacım var. Bilmek zorundayım.*

Neyse ki, kendi jetim burada asılı olduğu için havaalanına çok aşınayım. Hangar altı geçici yolcular için, yani en azından bu kardeşimin hikayesiyle örtüşüyor.

Kardeşimin.

Düşüncenin gerçekliği neredeyse gerçek olamayacak kadar inanılmaz. Ama onu gördüm. *Yüzünü. Benim yüzümü.* Onu hissettim. Elini sıktım. O gerçektir. Her şey gerçektir.

Ve annem o hangarın içinde.

Ama istesem bile kendimi koruma içgüdülerimi tamamen terk edemem. Ne de olsa eski alışkanlıklar zor ölür. Bentley'imle hangarın girişini kapatıyorum. Ben hazır olana kadar uçak buradan ayrılamayacak. Omuz kılıflarımda kırk adet zırh delici mermi, ayak bileğimde yedi adet mermi ve sırtımda on sekiz adet mermi var.

Eğer bu bir savaşa dönüşürse, ben hazırım. Ama içgüdülerim o noktaya gelmeyeceğini söylüyor. Tek bir kurşun bile atılmayacak. İmparatorluğum üzerine bahse girerim.

İronik olarak, bir savaşla başa çıkmak benim için daha kolay olurdu. Bildiğim şey bu. Yıllardır bildiğim tek şey. Ama bir aile toplantısı? Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Burada boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Arabadan çıkıyorum, ağır kapının hangardaki herkesin burada olduğumu anlayacağı kadar yüksek sesle çarpmasına izin veriyorum. Etrafta gizlice dolaşmak yok. Kendimi hâlâ muhtemelen kesime götürülen bir kuzu gibi hissederek, motor bloğunu uçağın merdivenleriyle aramda tutarak uzun ön tarafa doğru yürüyorum.

"Buradayım," diye sesleniyorum, kimin ortaya çıktığını görmek istiyorum, böylece neye bulaştığımı tam olarak bileceğim - bir an önce, daha sonra değil. Eğer yanılıyorsam ve bu bir tuzaksa, hâlâ buradan canlı çıkma şansım var.

İkizimin kafası jetin açık kapısından çıktı. Arabanın park ettiği yeri ve benim durduğum yeri görüyor. Dudaklarına bir gülümseme yayılıyor -düşmanlarımsı gibi acımasız bir gülümseme değil, ama tüm önlemlerimin gereksiz olduğunu söyleyen bir gülümseme.

Avuçlarını açarak jetten dışarı çıkar. "Söz veriyorum korkacak bir şey yok kardeşim. Sana şeref sözü veriyorum. Burada güvendesin. Belki de hayatın boyunca hiç olmadığı kadar güvendesin."

Sözlerinin tonunun altında yatan gerçek ve samimiyet yadsınamaz.

Nasıl yalan söyleneceğini biliyor mu ki? Arabanın önünden geçip alçaltılmış merdivenlere giden kırmızı halıya doğru yürürken dalgınca merak ediyorum.

Ama ben ben olduğum için, bana yalan söylemesinin sonuçları konusunda onu uyarmaktan kendimi alıkoyamıyorum. "Eğer bana ihanet edersen, cehennem sana olacaklardan sonra hoş bir soluklanma olacaktır."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve Keira ile Aurora'nın hayatıma kattığı neşe olmasa tanıyamayacağım daha mutlu bir versiyonuma bakıyor gibiyim.

"Bunu kastettiğini anlıyorum ama yine de endişelenmen için bir neden yok. Size sadece doğruyu söyledim. Böyle yapmaya da devam edeceğim. Bu benim sana sözüm kardeşim."

İlk defa İtalyan aksanlı İngilizcesini fark ettim. *Bunu daha önce nasıl gözden kaçırmışım?*

Belki de bu beklenen bir şeydi. Karımı savunmak için öldürmeye hazır bir şekilde avluya koştuğumda beynim muhtemelen aldığı her şeyi işleyemezdi. Kendimin birebir kopyası olabilecek bir şeye bakmak inanamayacağım kadar bunaltıcıydı. O önümde dururken bunu idrak etmek hâlâ zor. Tartışma yok. O benim tek yumurta ikizim.

"Gel kardeşim. Annemiz bekliyor. Şu anda jette başka kimse yok, pilot bile. Kendisi havaalanı salonunda. Bu anın bizim için tam ve eksiksiz bir mahremiyet olmasını istedim. Giordano ailesi için."

Giordano ailesi için.

Anlamaya çalışırken sözleri zihnimde yankılanıyor. *Giordano ailesi.* Benim ailem. *Yüce İsa.* Hiç beklemiyordum ...

"Geldi mi?" Arkasından bir kadın sesi geliyor. "Bu benim bebeğim mi? Daha gelmedi mi?"

Kadının sesiyle kan dolaşıma adrenalin karışırken kalbim göğsüme çarpıyor. Sanki vücudum bunu biliyor ve çoktan tanımış gibi. Kırmızı halıya doğru adım adım yürürken etrafımdaki her şey keskin bir şekilde odaklanıyor.

"Evet anne," diyor ikizim başını jetin içine doğru çevirirken. "Geliyor. Sana geleceğini söylemiştim."

Pusuya düşme düşüncesi aklımdan tamamen silinmiş durumda. Bu sesin ait olduğu yüzü görmeliyim.

Bu an daha fazla gerçeküstü olamazdı. Zaten kendi ayna görüntüme bakıyorum. *İkiz kardeşimin yüzüne*. İnanılır gibi değil ama yine de çok gerçek.

"Gel. Belki senin de anladığın gibi, şu anda pek sabırlı bir kadın değil."

Jetin içine doğru geri adım atıyor ve ben kendimi hazırlıyorum.

Kurşun yağmuruna tutuluyor olabilirim ama annemin gerçekten içeride olma ihtimali varsa, bu riski göze alıyorum.

Ayaklarım merdivenlerden yukarı sığıyor ve jetin içine giriyorum. Kendimi korumak için önce içeriği tarıyorum ve bakışlarım ona takıldığı anda donup kalıyorum.

Aman Tanrım.

Sanki nefes almayı unutmuşum gibi ciğerlerim sıkışıyor.

Tavana doğru uzanıyorum, önümdeki manzarayı görürken kendimi sabitlemem gerektiğinin farkında bile değilim.

Aman Tanrım.

Sonunda ciğerlerim yeniden çalışmaya başlıyor ve bir nefes bırakıp bir nefes daha çekiyorum.

Beni görünce ağzı açık kaldı. Zaman durdu.

"Ohhh." Dudaklarından anlaşılmaz sesler dökülürken, küçük, beringed eli göğsünü tokatlıyor. "Oğlum!"

Gözyaşları koyu kahverengi gözlerinden, karımın ve kızımın kiler dışında gördüğüm en güzel yüze dökülüyor. Saçları saf gümüş renginde, sanatkârane bir şekilde toplanmış.

Söyleyecek sözüm yok. Sesim yok. Duygularımın muazzamlığından başka hiçbir şey yok.

"Oğlum," diye tekrar fısıldıyor, tüm vücudu içimi parçalayan sarsıntılarla eşleşen titremelerle sarsılırken.

Hıçkırıklar dudaklarından kaçıyor ve dizlerinin üzerine çökmeden önce eliyle dudaklarını kapatıyor. Şimdi ağzından dökülen kelimeleri anlayamıyorum ama dua gibi geliyorlar.

"Anne." Kardeşim yanına koşuyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Anne, her şey yolunda."

Elini bana uzatırken ona sarılıyor. "Oğlum. Benim küçük oğlum."

Metal bir dosyanın mıknatısa çekilmesi gibi, görünmez bir güç beni ona doğru çekiyor. Ne yaptığımı anlayamadan dizlerimin üzerine çöktüm.

"Anne." Kardeşimin söylediği kelime dudaklarımdan kayıp gidiyor, tamamen yabancı ve yine de tamamen mükemmel. "Sen gerçekten..."

Elini yüzüme uzatıyor ve o gözyaşlarımı silene kadar ağladığımı fark etmiyorum.

"Sen çok güzelsin, oğlum. Çok güzelsin. Benim *oğlum*." Elini kendi elimle kapattığımda eli tenimde titriyor.

"Senden asla vazgeçmedim," diye devam ediyor kara gözlerinden kontrolsüz yaşlar dökülürken. "Seni bir gün tekrar göreceğimi biliyordum. Benim güzel oğlum. Seni tekrar görmeden bu dünyadan ayrılamazdım. *Oğlum*," diye fısıldıyor başını benimkine doğru eğerken.

Üçümüz, hayatım boyunca hissettiğim her şeyden daha güçlü, sessiz bir duygu bulutu içinde diz çökerken, uzun anlar boyunca hiçbir kelime konuşulmadı.

Bir annenin sevgisi.

Nihayet.

Annemin sevgisi.

İçimden bir şey kopuyor ve sert bir hıçkırık sessizliği bozuyor.

"Sen benim annemsin."

"Evet. Evet, oğlum." Gözyaşları, mükemmel dudaklarını kıvrıran şefkatli gülümsemenin yanından kayıp gidiyor. "Ben anneyim. Ve bu günü çok uzun zamandır bekliyordum. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki." Parmak uçları parmaklarımdan arasından

Beni kendine yaklaştırırken saçlarımı okşuyor. "Luca. Benim Luca'm. Sen evindesin. Evindesin. *Dua etmeyi hiç bırakmadım.* Ve şimdi, her şeye sahibim. *Her şeye. Tanrı bize bir mucize bahşetti.* Artık iki oğluma da sahibim. *Bu bir mucize.*"

Anneme ilk kez sarılırken onun titreyen bedenini kendime çekmek için hafifçe doğruluyorum. Kolları beni sarıp sarmalayıp daha da yakınıma çekerken saçlarına sarılıp ağlıyorum.

Varlığımın içinde mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde sıcaklık ve sevgi çiçek açıyor. Kalbim sanki kanatlanmış ve göğsümden dışarı uçacaktı gibi hissediyorum.

"*Anne.*" Küçük bir çocuktan hep konuşabilmeyi dilediğim ama hayatın beni mahrum bıraktığı bir kelimeydi - ta ki bu ana kadar.

Bu an *her şeye* değer.

"Luca. Benim küçük oğlum. Bana yeniden kavuştun. Bu bir mucize."

"Onu senin için bulacağıma söz vermiştim," diye fısıldıyor Marco. "Asla durmazdım. Ve şimdi, o bizimle. Bu gerçekten bir mucize."

Başını kollarımdan kaldırıyor ve sevgiyle dolu sıcak, koyu kahverengi gözleri bakışlarımla buluşuyor. *Bir annenin sevgisi.*

"Bizimle eve gelmelisin. Seni bir daha asla kaybedemem, oğlum. Çok daha kısa bir sürede telafi etmemiz gereken çok uzun yıllar var."

Onun sözleri ruhumda var olduğunu bilmediğim yaralara merhem oldu. Onun önünde diz çöktüğümde, kendimi hiç bilmediğim bir şekilde tamamlanmış hissediyorum. Bu kadının annem olduğunu ve sevgisinin bizi her şeye rağmen bir araya getirdiğini bilmek için DNA testine ihtiyacım yok. Gerçeği yüzünün her yerinde görebiliyorum.

Minnettarlık ve huzur dalgaları içimi kaplıyor.

Her nasılsa, ne yapmış olursam olayım, kim olursam olayım ya da ne kadar ayrı kalmış olursak olalım, bu kadının beni sevdiğini biliyorum. Bunun *koşulsuz sevgi* olduğunu anladığımda gözyaşlarım yeniden yüzümden aşağı akıyor.

Önce Keira verdi, sonra Aurora ve şimdi de... *annem.* Benim gibi bir adam bu kadar iyiliği nasıl edebilir?

"Benim bir annem var," diye mırıldanıyorum. Gerçekleşmekte olan şeylerin büyüklüğü karşısında sarsılıyorum. *Beni seven bir annem var. Kim yapmadı*

Beni terk eden. Beni bulmak için dua etmeyi hiç bırakmayan. Benim gibi bir adam nasıl bu kadar çok şeye layık olabilir?

"Layıksın, oğlum. Seni çok seven bir annen var. Ve seni bizim için bulmak için yeri göğü inleyen bir ağabeyin var. Ailen için."

Aklıma başka bir düşünce geldi. "Babam... hala... hayatta mı?"

Keira'nın internette yaptığı hızlı araştırma babamın hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu göstermiyordu.

Jete bindiğimden beri ilk kez annemin yüzü, üzerindeki neşenin bir kısmını kaybediyor. Anında, onun çoktan öldüğünü ve efendimi asla tanıyamayacağımı varsayıyorum. Ama şu anda umurumda değil. Bir anne beklediğimden çok daha fazlası. Ve bir erkek kardeş. Babasızlık benim için yeni bir şey değil.

Ama beklentilerimi doğrulamak yerine, kardeşim konuşuyor. "Babamız hâlâ hayatta. Burada olduğumuzu bilmiyor. Seni aramaktan hiç vazgeçmediğimizi bilmiyor. O... o senden bahsetmiyor. Bu... bu onun için çok acı verici."

Benim bir babam var. Bir babam, bir annem ve bir kardeşim var. Bu nasıl mümkün olabilir? İçime çektiğim nefeste neredeyse boğuluyordum.

Marco devam ediyor, "Hayatta olduğunuzu öğrenince çok sevinecek, ancak bunu öğrendiğinde çok şaşırarak. Kendisi İtalya'da. Uzun zaman önce emekli olması gerektiği halde bugün bile yorulmadan çalışıyor."

"Kendini mezara kadar çalıştıracak. Tek bildiği bu," diyor annem ses tonunda buz gibi bir ifadeyle.

Belli ki henüz bilmediğim aile dinamikleri var ama umurumda değil.

Benim bir ailem var. Önemli olan kısmı bu. Dinamikler bekleyebilir.

Tüm bunlar mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha fazlası. Ailemin mükemmel olmaması umurumda değil. Babamın ikinci oğlunu unutmaya çalışması umurumda değil. Bir zamanlar beni önemseyen ebeveynlerim olabileceğini unutmak için bu kadar çabalamışken onu nasıl suçlayabilirim ki?

"Önemli değil," diyorum başımı sallayarak. Başparmağımla annemin yüzündeki gözyaşlarını silmek için uzandım. "Bu

hayal ettiğimden daha fazla. *Benim bir ailem var.* Dediğiniz gibi, bu bir mucize."

"Bizimle eve gelmelisin. Marco bana güzel karından ve değerli torunumdan bahsetti. Onları alıp bizimle İtalya'ya dönmelisin. Seni güvende tutabiliriz. Ailenle birlikte huzur içinde yaşayabilirsin. Tek istediğim bu." İnce ama güçlü parmaklarıyla bileğimi kavradı. "Lütfen bizimle geleceğini söyle. Amerika senin ait olduğun yer değil. Sen İtalya'nın bir evladısın. Evine dönmelisin. Orası senin mirasın. Orada senin için çok şey var. Etrafını saracak çok fazla sevgi var. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Kardeşin sana ne kadar inatçı olduğumu söyleyecektir. Seni tekrar bulacağıma dair umudumu hiç yitirmedim oğlum. Sevgili Luca'm. Her sabah, her gece ve her gün, nerede olursan ol, senin güvenliğin için dua ettim."

Nefesimi sertçe içime çekiyorum, söylediklerinin anlamı zihnime süzülürken afallıyorum. "İşe yaradılar. Altı düzine kez ölmem gerekirdi, ama her seferinde, her şeye rağmen, bir şey beni güvende tuttu - bunu hak etmediğim halde. Duaların işe yaradı."

Başımı sallıyorum, gerçeğin büyüklüğünden bunalmış bir halde. *Annem benim için durmadan dua etti.* Yoksa benim gibi bir adam bunca yıl bir kurşuna hedef olmadan nasıl hayatta kalabilirdi? Mantıklı olan tek açıklama bu.

"Gel anne. Şimdi otur ve Luca'yla tüm bunları konuşun. Ama artık dizlerinin üzerinde değil, anne. O burada. O evinde. Lütfen." Marco annemizi ayağa kaldırdı ve hep birlikte ayağa kalktık.

Tek bir aile olarak. Bu akıllara durgunluk veren bir şey. Hayat değiştirici. İnanılmazdı.

Luca. Beni çağırıp durdukları isim, olması gerektiği kadar yabancı gelmiyor. Belki de isimler benim için hiçbir zaman çok şey ifade etmediği içindir. Benimkinin ne olduğunu hiçbir zaman kesin olarak bilemedim, bu yüzden ona fazla değer vermedim. Lachlan Mount benim kimliğim oldu ama hiçbir zaman bundan fazlası olmadı. Bu sadece başkalarının beni çağırabileceği bir şeydi çünkü ben her zaman kayıp küçük bir çocuktum.

"Nereliyim ben?" İkisinin de yüzüne bakacak şekilde otururken sordum. "Nerede doğdum?"

"Roma. İkiniz de Roma'da doğdunuz, her ne kadar malikanede doğum yapmak istesem de. Alessandro izin vermedi. İkiz olduğunuz için en modern doktorlara ihtiyacımız olduğuna inanıyordu. Her zaman bir şeylerin ters gideceğinden endişelenirdi. Yanılıyordu... ta ki daha sonrasına kadar."

Ben Roma, İtalya'da doğdum, New Orleans, Louisiana'da değil. "Kaç yaşındayken kaçırıldım?"

"Dört aylık. Bu asla olmamalıydı. Çok üzgünüm, oğlum. Çok üzgünüm. Hepsi benim hatamdı. Birinin bize zarar vermeye çalışacağını bilmiyordum. Bilmiyordum. Hepsi benim hatamdı."

Gözyaşları tekrar dökülmeye başlayınca Marco kolunu ona doluyor. Onu kendi tarafına çekiyor.

"Anne, bunun senin hatan olmadığını biliyorsun. Kendini affetmelisin. Vakit geldi. Luca evinde. O burada ve bir bütün. Kendini affetmelisin. *Lütfen.*"

Ellerini tutmak için uzandım ve kendi ellerimin arasına aldım. "Lütfen. Ağlama. Ben iyiyim. Ben buradayım. Yaşıyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Beni bilerek terk etmedin. Beni terk etmedin. Önemli olan tek şey bu. *Beni istedin.*"

Sözlerim onun ağlama büyüsunü durdurdu. "Seni istedim mi? Size tapıyordum. İkinize de. Benim güzel ikiz oğullarım. Benim sevgili oğullarım. Sizi hiç benim sevdiğim kadar sevmemiştim. *Sizi asla terk etmezdim. Sizi asla terk etmezdim. Asla terk etmezdim.* Sizi kollarımdan koparmak için beni bayıltana kadar dövmeleleri gerekti. Gitmene *asla* izin vermezdim. Oğlumu değil. *Asla, oğlum.* Uyandığımda, gitmiştin. Sanki kalbimin bir parçası göğsümden koparılmış gibiydi. *Gitmene asla izin vermezdim.* Kendimi hasta edene kadar o anı tekrar tekrar yaşadım. Keşke-"

Marco annemizi teselli ederken, "Anne, yine kendini hasta edeceksin," diyor.

Beni ondan almak için onu bayıltana kadar dövdüler.

Gerçek içimi parçalıyor, kalbimi onun anısının acısıyla parçalıyor. *Annem beni seviyor. Annem benim için savaştı. Annem her gün geri dönmem için dua etti.*

"Artık bir önemi yok. Artık hiçbirinin önemi yok." Ellerini dudaklarıma götürmeden önce başımı ellerinin üzerine eğiyorum. "Önemli olan tek şey

"Buradasın ve gerçeksın."

Gözyaşları saçlarımı ıslatırken başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Evet, oğlum. Ben buradayım ve gerçeğim. Ve şimdi, ait olduğun yere, bizimle birlikte eve geliyorsun. Vakit geldi."

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Yapmak isteyeceğim son şey annemin kalbini kırmak olurdu, özellikle de onunla yeni tanışmışken.

"Şu anda buradan ayrılamam. Yükümlülüklerim var. Gitmeden önce... burada yapmam gereken çok şey var."

"Seni öldürmeye çalışan insanlar var kardeşim. Birisi sen olduğuma inanarak beni öldürmeye çalıştı," diye hatırlatıyor ağabeyim. "Burası artık senin için güvenli değil. Artık burada uzun süre güvenle kalamazsın. Gitme zamanı geldi."

İnsanların bana neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemesine alışık olmadığımın, yükselmeye çalışan egomu kontrol ediyorum. "Neden böyle söylediğini biliyorum ve şüphesiz haklısın, ama şu anda ayrılmak istesem bile, bir karım, bir kızım, işlerim var..." Yarın ne yapmam gerektiğini düşünerek sözümü kesiyorum - en iyi arkadaşımı ve şimdiye kadar tanıdığım tek kardeşimi gömmek.

"Ama bizimle gelecekler," diyor annem, sesi ısrarcı. "Senin ailen bizim ailemiz. Kızınız benim torunum. Giordano imparatorluğunun tek varisi o. Marco'nun çocuğu yok ve olmayacak da. Soyumuzun Marco'yla birlikte öleceğine inanıyorduk ama kızınız bize yeni bir umut verdi. Parmaklarının ucunda bir servet var. Geleceği henüz anlayamayacağınız şekilde güvence altında. Sen neye sahipsen, biz daha fazlasına sahibiz oğlum. Tanrı bizi bol bol kutsadı ve bu senin ve ailen için. Adalar. Araziler ve çiftlikler. Bir dağ evi. Yatlar. Bir araba ve uçak filosu ve daha fazlası. Altın. Mücevherler. Her şeyin en iyisi. Hepsi bizde var. Bu kızınızın mirası. Mirasından mahrum bırakılmamalı."

Söylediklerinin büyüklüğü gözümünden kaçmıyor ama bu yarın yapmam gereken şeyi değiştirmiyor.

"Geleceğiz. Sana söz veriyorum, geleceğiz. Ama bugün değil. Yarın, kızımı korurken hayatını kaybeden bir adamı toprağa vermeliyim. Önce onun anısını onurlandırmalıyım. Sonra da

Karım. Onun da bir işi var. Kendine ait bir ailesi var. Hayatımızı geride bırakmak o kadar kolay değil."

"Ama imparatorluğun çöküyor kardeşim. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum.
o."

Marco'nun sözlerindeki gerçeklik beni bu sabaha geri götürüyor. Kütüphanemdeki halının üzerinde parçalanıyordum.

Kardeşim haksız değil. Aslında, tamamen haklı.

"Her ne olursa olsun, öylece çekip gidemem. Yapmam gereken şeyler var. İlgilenmem gereken yükümlülüklerim var. Öylece kaçamam. Ben böyle biri değilim ve asla böyle biri olmayacağım."

"Peki, ne zaman?" diye soruyor annem. "Ne zaman geleceksin? Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Beni henüz iyi tanımıyor olabilirsin oğlum, ama içinde benden çok şey olduğuna eminim. Sen benim kanımdansın. Ve ben asla vazgeçmem. *Asla.*"

Yüzüm, beni ele geçirmesini beklemediğim bir gülümsemeyle geriliyor. "Senin de kendi başına korkunç bir yaratık olduğundan hiç şüphem yok. Ne de olsa sen benim annemsin ve ben de diğerleri gibi bir adam değilim. Ama bunu kendi yöntemimle yapmama izin vermelisin. Karımla konuşmalıyım. Biz bir takımız. O benim her yönden en iyi yarım. Onu seveceksiniz. Sevmemen mümkün değil."

Annemin yüzü yumuşuyor -belki de zafer hemen olmasa bile kazandığını anlıyor.

"Yükümlülüklerinizi yerine getirmeniz uzun sürmeyecektir. Telafi etmemiz gereken çok zaman var ve seni evde bekleyen çok şey var. Hayal edebileceğinden çok daha fazlası. Sana bir hafta veriyorum, oğlum. Ve sonra evine geleceğim, Marco bunun benim için ne kadar tehlikeli olacağını söylese de."

Bana ültimatom vermeyi anneme bırakın. Daha azını beklememeliydim.

Belki de ailemizin bu hafta yaşadığı şok ve dehşetten kurtulmak için ihtiyacı olan şey İtalya'ya kısa bir tatildir.

Başımı sallayarak ona uzandım ve elini tuttum. Bir kez daha dudaklarıma götürüp sırtına bir öpücük konduruyorum. "Bir hafta o zaman. Ne de olsa annemi nasıl hayal kırıklığına uğratabilirim ki?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEIRA

"Sorun yok. Sadece benim."

Lachlan'ın sesiyle başımı sarsarak uyanıyorum. Gözlerimi kırpiştirıyorum ama görüşüm hâlâ bulanık.

"Uykuya dalmayacaktım. Bekliyordum," diye mırıldanıyorum esnerken eli başımın yan tarafını kavırıyor. İçgüdüsel olarak tanıdık kokuya ve dokunuşa gömülüyorum, kocam bir kez daha yanımda olduğu için her şeyden çok minnettarım.

"Rory gibi mışıl mışıl uyumalıydın."

Yastıkla bedenimin arasına sokulan kızımıza bakışlarını takip ediyorum.

"Onun buna benden daha çok ihtiyacı vardı," diyorum başka bir esnemeyle.

"Doğru. Bunu tamamen anlıyorum," diye cevap veriyor kocam alaycı bir tonla.

Görüşümü netleştirmek için bir kez daha gözlerimi kırpiştirarak, çok sevdiğim yüzünün sert düzlemlerini ve keskin açılarını inceliyorum, sağ salim döndüğü için ruhuma minnettarlık yerleşiyor. Bana her geri döndüğünde aynı duyguyu yaşıyorum. Bu, onun işiyle ilgili asla hafife almadığım bir şey - özellikle de son zamanlarda hayatımızın nasıl geliştiğiyle ilgili.

İşte o zaman anladım. *Lachlan farklı görünüyor.*

Yüzünde bir şeyler değişmiş. Daha yumuşak. Daha az çizgi. Daha huzurlu. Aurora'yı ve beni bu güvenli evde bırakmasının en önemli nedenini hatırladığımda uykunun kalan örümcek ağları anında temizleniyor.

"Sen ... sen ... o ... muydu?" Aurora'yı uyandırmamak için sesimi alçak tutmaya çalışarak fısıldıyorum. Ne soracağımı bile bilmiyorum. Yaşadığım deneyim normlarımızın o kadar dışında ki, bir soru için doğru kelimeleri bile bir araya getiremiyorum. Ne de olsa, soracağımı hiç düşünmediğim sorular bunlar. Ama Lachlan Mount ile hayat böyle.

Cevap vermek yerine dikkatle bana ve Aurora'ya bakıyor. Normalde keskin olan yüz hatları daha da yumuşuyor.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu daha önce hiç bilmiyordum. Hayatım boyunca bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim." Sanki güzel bir şey hatırlıyormuş gibi ağzı hafifçe kıvrılıyor.

Dudaklarım ne demek istediğini sormak için aralanıyor ama Lachlan ben daha konuşmadan devam ediyor.

"Annemin sevgisini hissettim. Tarif edilemezdi. Bu geceye kadar bunun nasıl bir his olduğunu gerçekten hiç bilmiyordum."

Ciğerlerim kendiliğinden derin bir nefes çekiyor ve bu nefes göğsümü delerek doğrudan kalbime ulaşıyor. Alt dudağım titrerken ve gözyaşlarım gözlerimde toplanırken elim ağızma gidiyor. "Sen gerçekten..."

Başını sallıyor ve neredeyse siyah olan gözleri duyguyla parlıyor. "Ben yaptım." Kelimeler daha önce sadece bir kez duyduğum duygularla kabalaşarak çıkıyor - Aurora'nın doğduğu gün.

"Gerçekten o muydu?" Sanki anı bozmaktan korkuyormuş gibi fısıltıyla soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor, yanımıza oturmak için yatağın kenarına iniyor. "O..." Konuşmadan önce yutkunuyor ve duraklıyor. "Olabileceğini hayal ettiğimden çok daha fazlası."

"Oh, Lachlan." Elini tutmak için uzandığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor ve onları çeliğin üzerindeki kadife gibi kavıyor.

"O çok güzel. Güçlü. O... yumuşak ve sevgi dolu. Tıpkı senin gibi. Bir annede olması gereken her şey." Bir damla gözyaşı alt kapağından süzülüp yüzüne iniyor. "Benim yaptıklarımı yapan bir adam böyle bir hediyeyi nasıl hak edebilir bilmiyorum. Bu mümkün görünmüyor. Sanki bir peri masalından çıkmış gibi."

Anında, Keira Mount olarak benimsemek zorunda kaldığım koruyucu içgüdüler yükseliyor. *Onunla oynuyorlar mı? Bu bir aldatmaca mı yoksa özenle hazırlanmış bir*

Şema mı? Eğer öyleyse, bu zalimlik için onları bitireceğim. Kimse kocamın duygularıyla bu şekilde oynayamaz ve yaşayamaz.

"Emin misin? Gerçekten söylediği kişi olduğundan tamamen emin misin?"

Dudakları başka bir yumuşak gülümsemeyle kıvrılıyor - dudaklarında sonsuza dek görmek istediğim bir gülümseme. "Evet, eminim."

"Nereden biliyorsun?"

Nefesini serbest bırakıyor. "Bazı şeyleri sadece bilirsin. Bu gece yaşadıklarımın hiçbirisi tuzak ya da aldatmaca değildi. Onlardan çok yaşadım, Hellion. Bu... bu sahtesini yapamayacağın bir şeydi. O kadar gerçek bir şeydi ki beni dizlerimin üstüne çöktürdü."

Güçlü elini daha da sıkı kavradım. "Sen iyi misin?"

Gülümsemesi şaşkınlığa dönüşüyor. "Artık ne olduğumu bilmiyorum ve açıkçası kim olduğumu da bilmiyorum."

"Sen tanıdığım en zorlu adamsın. Sen kendinin kanunusun. Sen-"

Kendi cevabıyla sözümü kesiyor. "Annesiyle ilk kez karşılaşan kayıp küçük bir çocuk. Bu beni sarstı Keira. En derinlerime kadar." Başını ellerimizin üzerine eğiyor. "Beni aramaktan hiç vazgeçmedi. Benim için dua etmeyi hiç bırakmadı. *Beni senin Rory'yi sevdiğin gibi seviyor.*"

Söylediklerine inanamıyormuş gibi başı iki yana sallanıyor. Birleşen parmaklarımıza sıcak bir gözyaşı düşüyor.

Ağlıyor. Lachlan Mount ağlıyor.

Beni derinden sarsacak bir şey varsa, o da budur. Ama bu benimle ilgili değil.

Parmaklarını daha sıkı sıkıyorum. "Oh, Lachlan. Elbette istiyor. Nasıl sevmesin ki? Sen onun oğlusun. Onun bebeğisin. Çocuğunun yokluğunu hissetmenin acısını bilirim ama buna kırk yıl boyunca katlanmak zorunda kalmanın ıstırabını hayal bile edemiyorum."

Annesinin acısıyla empati kurarken kalbim kırılıyor ve bir anda yeniden birleşiyor.

"Ve sonra seninle tanışmanın mutluluğu - her şeye rağmen hayatta kalmakla kalmayıp gelişen güzel bir adam. Bebeğiyle yeniden bir araya geldi..." Hayal etmeye çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

Lachlan başını kaldırıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Gözyaşları yanaklarını ıslatıyor ve göstermesine izin verdiği duygu derinliği karşısında dehşete düşüyorum. Bu kırılganlık onu daha önce ifade ederken gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Hayatım boyunca beklediğim an buydu." Bir nefes daha çekerken göğsü titriyor. "Beklediğime değdi. Her saniyesine."

Lachlan elimi bırakıyor ve beni kucağına çekiyor. Onun kolları beni sararken benim kollarım da onu sarıyor.

Başını saçlarıma gömdüğünde, keskin bir nefes alırken vücudu titriyor. "Her şeye değdi. *Her şeye*. Hayallerin gerçeğe dönüşmesi. *Bunu nasıl hak edebilirim? Bu bana nasıl oluyor?*"

Kararsızlığı beni gözyaşlarından daha çok sarsıyor. "Tabii ki bunu hak ediyorsun. O senin annen. Seni seviyor. Bunu herkesten çok hak ediyorsun."

"Nasıl? Yaptığım onca şeyden sonra, Tanrı bana nasıl böyle bir hediye verebilir? Senden sonra, Rory'den sonra... Yaptığım onca şeyden sonra nasıl oluyor da bu kadar iyiliği hak ediyorum?"

Kocamın daha önce hiç görmediğim bir yönü. O anda, Lachlan Mount denen adam olmanın yükünün muazzam ağırlığı üzerime çöküyor. Onu yaşayan herhangi bir insandan daha iyi tanıyor olsam da, onu sandığım kadar iyi tanımadığımı fark ediyorum. Bana musallat olan eylemleriyle yaşamıyorum. Aklından geçenleri görmüyor ya da duymuyorum. Ne yaptığını, neyle boğuştuğunu bilmiyorum ama içinde yaşadığı karanlığın bir ipucunu hayal edebiliyorum. Kabullenmeyi öğrendiğim bir karanlık bu. Ne de olsa ilişkimiz bana çıkma teklif etmesiyle başlamadı.

Hayır. Bana sahip olmak istediğine karar verdi ve bunu gerçeğe dönüştürdü. Ne istediğim konusunda bana tam olarak danışmadı. Ancak daha sonra ona aşık oldum - kalbini görmeme izin verildikten sonra.

İşte o zaman gerçek ortaya çıktı.

Koşulsuz sevgi. Hayatımda sahip olduklarımın tek sebebi bu. Aramızdaki ilişkinin başlangıcından sonra onu affedebilmemin ve ilerleyebilmemin tek yolu buydu. Artık nasıl olduğumuz umurunda değil.

Biz olduk, çünkü onun eylemleri bana bu dünyada benim için en önemli olan her şeyi verdi.

Bu gece yaşadığı şey buydu. Koşulsuz sevgi. Bir annenin koşulsuz sevgisini.

Aurora'nın ne yaptığı ya da söylediği önemli değil; idam mahkumu bir seri katil de olsa onu yine de severdim. Bu bir annenin koşulsuz sevgisidir. Kocamı derinden sarsacak kadar güçlü olan tek güç budur. Tanıdığım en güçlü adamın gözyaşları, titremesi ve savunmasızlığı çok anlamlıydı.

Lachlan Mount'a bunu ancak aşk yapabilirdi.

"Gittiğine çok sevindim. Onunla tanıştığına çok sevindim."

"Ben de." Titrek bir nefesle saçlarımın arasından konuşuyor. "Ben de."

Aurora kıvrılıp bize sarılmışken beni yatağın kenarında tutarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Küçük bedeni tamamen rahatlamış, sanki tek bir korku ya da dehşet anı bile yaşamamış gibi, ki bu artık gerçek değil.

Ama o sevgiyi biliyor, kendime hatırlatıyorum. Hayatının geri kalanında bileceği tek şey bu olacak. Sevgiden başka hiçbir şey ona bir daha dokunamayacak.

Bir kasanın tamburlarının yerine oturması gibi, kocamın neden böyle olduğuna dair parçalar zihnime yerleşiyor. *Çocukken hiç sevgi görmemiş. Acımasız bir sistemin merhametine kalmıştı. Tabii ki olduğu kişi oldu. Başka bir şey olma şansı hiç olmadı.*

Aklımdan hiç çıkmayan bir soru geçiyor. *Onu bu kadar çabuk geri almasaydık Aurora ne olurdu?*

Cevabı düşünmeye dayanamıyorum ama zihnimin onun kaçırılmasıyla babasınıninki arasında paralellikler kurmasına da engel olamıyorum. En hafif tabirle *ürkütücü*.

"Şimdi ne yapacağız?" Fısıltıyla sorduğum soru dudaklarımdan dökülüyor.

Lachlan başını kaldırıyor ve karmakarışık siyah saçlarının altından bakışlarımı karşılıyor. "Yarın V'yi gömüyorum."

V'yi kaybetmekten bahsetmek kalbime bir keder hançeri saplıyor. "Yani, onu gömeceğiz."

Lachlan'ın eli yüzümü buluyor ve başparmağı yanağımda geziniyor. "Bu konuda benimle kavga etme, Hellion. Seni ve Rory'yi riske atamam. Burada kalmana ihtiyacım var. Güvende olduğumu bildiğim yerde."

"Cenazesini kaçırmamı nasıl istersin?" İtirazım anında geldi. "Bu hiç adil değil. I-"

"Sormuyorum. Sana söylüyorum. Güvenliğini garanti edemem. Gitmiyorsun Keira."

Daha fazla itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama başparmağı dudaklarımın üzerinden kayıyor.

"Gitmiyorsun. İstersen bu konuda kavga edebiliriz ama bu yarın olmak zorunda. Şu anda bunu yapacak gücüm yok."

Sessiz ve dürüst cevabı, bu konuda söylemeyi planladığım diğer her şeyi susturuyor. Bir nefes veriyorum ve alnımı omzuna yaslıyorum.

"Hayatımıza neler oluyor? Neler oluyor?"

Vücudunu bir titreme sararken kollarını bana doluyor.

"Parçalanıyor. Parçalanıyor. Çok üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bir koca olarak, bir baba olarak, bir koruyucu olarak, her seviyede başarısız oldum." Başımı geriye doğru çekiyorum ve bakışlarımla onu delerken parmaklarımla dudaklarını kapatıyorum.

"Kes şunu. Hemen kes şunu. Sen başarısız olmadın. Hayat oldu. Ve şimdi..." Sözümü kesiyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor parmaklarımın arasından.

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama ağzımı açtığımda kelimeler kendiliğinden dökülüyor. "Belki de dağılmıyordur. Belki de birlikte düşüyorlardır."

DOKUZUNCU BÖLÜM

LACHLAN

"Belki de birlikte düşüyoruzdur." Keira'nın sözleri, o hayatıma girmeden önce kendim için inşa ettiğim mozoleye doğru tek başıma yürürken kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey.

Artık orası V'nin son dinlenme yeri olacak.

Benim sadık ve vefalı en iyi arkadaşım. O, düne kadar bir kardeşe en yakın şeydi. Ve benim yüzümden bu dünyadan göçüp gitti.

Hayatı sona eren ben olmalıydım, onun değil. V bundan daha iyisini hak ediyordu. *Çok daha iyisini.* Ama olanları değiştiremem. Tek yapabileceğim sonuçları kabullenmek ve onlarla yaşamak.

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak, adımlarımı eşit tutmak için kederin keskin dalgalarıyla savaşıyorum. Keşke Keira burada olsaydı da onun çelik gibi gücüne yaslanabilseydim, çünkü ruhumda karanlıklar yükselirken benimki yetersiz kalıyor.

Roma sütunları ve kılıcını çekmiş Leydi Adalet'in mermer heykeli ile gösterişli anıt mezara ulaştığımda, kalbim göğsümde parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Bu Aurora için olabilirdi. Şu anda küçük kızımı gömüyor olabilirdim.

Yarattığım şeyin gerçekliği neredeyse katlanabileceğimden daha fazla. Ölümünden yoruldum.

Şiddetten yoruldum.

Ailemi riske atmaktan yoruldum.

Yarattığım bu hayattan yoruldum.

Lachlan Mount olmaktan yoruldum.

Dün tanıştığım kardeşimi düşünüyorum. Bana tıpatıp benzeyen ama asla benim gibi olamayacak olan kardeşimi. Aynı DNA'yı paylaşıyor olabiliriz ama hayat bizi tamamen farklı adamlara dönüştürdü.

Kaç arkadaşını gömdü? Merak etmeden duramıyorum.

Kaç adam öldürdü?

Tüm imparatorluğum üzerine bahse girerim ki bu sayı sıfırdır.

Ve onun için iyi. Bir can almak gurur duyulacak bir şey değildir. Kutlanacak bir şey değil. Ve benim aldığım kadar çok... *ruhunuzu parçalıyor.*

Ne kadar çok iyi insan kaybedersem, hayata o kadar değer veriyorum. Ve masum kızımın hayatını riske atmak... *Bu beni nasıl bir adam yapar?*

Kızım benim ölüm, vahşet ve şiddet dolu dünyamda büyürse nasıl bir kadın olur?

Kendime ona asla dokunmayacağımı söyledim. Kendime ikisini de koruyabileceğimi söyledim.

Yalan söyledim.

Kendime ve Keira'ya.

Her şeyi her zaman yaptığım gibi kontrol edebileceğimi düşündüm - demir gibi bir irade, zeki bir akıl ve kimsenin cesaret edemeyeceği şeyleri yapma isteğiyle.

Ama yapamadım.

Karım kabul etmese de başarısız oldum.

Mermer sütunların arasından, rahibin dua ettiği kişi olmam gereken bu son dinlenme yerine doğru yürümek için dönüyorum. Onun yerine, en iyi arkadaşımın son kalıntılarını içeren vazo için dua ediyor.

Beni fark ettiğinde, artık kaçamayacağım bir gerçekle yüzleştim: *Artık bunu yapamam. Bu adam olamam. Bu hayatı daha fazla yaşayamam.* Ruhum bana kaçmam için bağılıyor. *Uzaklara, çok uzaklara.*

Peki o zaman ne olacak? Kime dönüşeceğim?

Asla kardeşim olamam. Asla öcü değilmişim gibi davranamam.

Bu beni nereye götürür? Buradan nereye gideceğim? Şimdi ne yapmam gerekiyor?

Artık kendimi tanıyamıyorum. Kendim gibi hissetmiyorum. Artık kim olduğumu bilmiyorum.

Umutsuzluğun ve kederin mürekkep karası derinlikleri beni çağırıyor, beni içine davet ediyor, pes etmemi ve kendimi boğmamı istiyor.

İçimden küçük, sessiz bir ses geliyor. *"Sen Lachlan Mount değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Bu, hayatta kalmak için zorunluluktan edindiğin bir kimlikti. Hayatta kaldın. Kardeşin ve annenle tanışmak için hayatta kaldın. Bir eşiniz, bir kızınız ve uğruna yaşayacağınız her şeyiniz var. Yeni bir gün doğuyor, yeni bir hayat-"*

Sesi daha fazla gerçeğe acımasızca susturdum: *Hayatımdaki bu iyiliğin hiçbirini hak etmiyorum.* Başka hiç kimse bunu ne kadar hak etmediğimi anlayamaz. Benden başka kimse ne yaptığımı bilmiyor.

Ses daha da yükseliyor. *"Tanrı biliyor ve yine de seni lütfuyla kutsuyor."*

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Yüksek sesle cevap veriyorum.

Rahip onunla konuştuğumu sanıyor. "Kim neden böyle bir şey yapsın, oğlum?"

Siyah cüppesi ve beyaz yakasıyla cenaze töreni için giyinmiş, elinde İncil'i olan adamı gözümün önüne getiriyorum.

"Tanrı neden onun yerine beni vurmadı?" Ona, nadiren yaptığım bir şey olan zayıflığımı açığa vurduğumu umursamadan soruyorum.

Peder Thomas nikâhımı kıydı ve beni herkesten daha uzun süredir tanıdığı için bu soruya şaşırmadı.

"Çünkü Yüce Tanrı'nın seninle işi henüz bitmedi," diye cevap veriyor basit bir meseleymiş gibi, ama hiç de öyle değilmiş gibi geliyor. Rahip devam ediyor: "Senin hayatın için hâlâ bir amacı var. Hâlâ burada olmanızın tek nedeni bu. Tanrı hepimizi gizemli şekillerde kullanır, tıpkı seni kullandığı gibi."

Beni bu kadar uzun süre hayatta tutanın *annemin duaları* olduğunu düzeltmek istercesine ağzımı açıyorum ama dudaklarım bir kez daha birbirine kilitleniyor. Annemin varlığını Keira'dan başka kimseyle paylaşmayacağım. Onun hayatını asla tehlikeye atmam.

Bunun yerine farklı bir şekilde cevap veriyorum. "Tanrı beni şiddet uygulamak ve can almak için mi kullandı? Bu Yüce Tanrı mıydı?" Kendimi durduramıyorum.

Sorular.

Peder Thomas, yeminini ciddiye alan, küçük çocuklarla oynamayan ve şarap içip sarhoş olmayan bir din adamıdır; bunca yıldır ona güvenmeye devam etmemin başlıca nedenleri de budur.

Benim cevaplarım olmayabilir ama belki onun vardır.

"Eğlenmek için mi şiddet uyguladın? Zevk için can aldın mı?" Bana yönelttiği sorular beni durduruyor. "Bu sana keyif verdi mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum keskin bir ses tonuyla ve başımı sallayarak. "Asla." "Aldığınız canlar masum muydu?"

Bir anda yüzleri gözlerimin önünden geçiyor. "Asla."

"Tanrı gizemli yollarla çalışır, oğlum. Ayrıca herkesi bir anda affeder."

Kafam karışıyor. Bu hiç anlamadığım bir kısım. "Nasıl? Nasıl olabilir ki?"

"Çünkü bu O'nun doğasında var." Rahip sanki bu konuları her gün konuşuyormuş gibi devam ediyor, belki de konuşuyordur: "Tövbe ediyor musun? Yolunuzu değiştirecek misiniz? Ölümden ve şiddetten kaçınıp başka bir şekilde yaşamayı seçecek misiniz?"

Lanet olsun. Bu sabah yapmak istediğim konuşma bu değildi. Ama hayatım ne zaman plana uygun gitti ki?

Gardımı düşürdüm ve ona gerçeği söyledim. "Dağılıyormuşum gibi hissediyorum baba. Her şey elimden kayıp gidiyor gibi hissediyorum." Sesim boğuk çıkıyor ve hiç de benim gibi değil.

"İşte bu yüzden bize kum üzerine ev inşa etmememiz söylendi. Bu yüzden kaya üzerine inşa etmemiz söylendi."

"Bu da ne demek oluyor?" Dudaklarımda sert bir kahkaha ile soruyorum.

"Temel önemlidir, oğlum. Kumun üzerinde ufalanır. Kaya üzerindeyse sağlam durur."

"Sana dürüst bir soru sordum ve sen bilmecelerle konuşuyorsun, Rahip."

İçimde kabaran karanlıkla tamamen çelişen bir gülümseme yüzünü süslüyor. "Birçok kişi iyi kitap hakkında aynı şeyi söyledi." Bileğini sallayarak İncil'ini kaldırıyor. "Yine de göreceğ gözleri ve duyacak kulakları olanlar için cevaplar orada."

"Bilmecelerin bana bir faydası yok!" Hayal kırıklığım bir bağırıya dönüşüyor, ama sesimi susturmaya çalışıyorum. "Bilmecelere ihtiyacım yok. Cevaplara ihtiyacım var. Şimdi ne yapacağım? Yaptığım şeyi nasıl değiştirebilirim? Ailemi yarattığım bu cehennem hayatından nasıl kurtarabilirim? Verdiğim zararı nasıl düzeltebilirim? Serbest bıraktığım bu canavarı nasıl öldüreceğim? Dönüştüğüm şeyi nasıl geri alabilirim?"

Yüzündeki gülümseme kayboluyor ve ben sadece neye benzediğimi hayal edebiliyorum. Muhtemelen işkence görmüş bir canavar gibi.

Geçmişim ve geleceğim arasında bir yol ayrımında duruyorum ama birini nasıl geride bırakıp yeni bir yolda yürüyeceğime dair hiçbir fikrim yok. Yolumu nasıl değiştireceğime dair hiçbir fikrim yok. Yarattığım dünya beni canlı canlı yer.

"Kendim olmaktan nasıl vazgeçerim?" Bu soruyu dile getirmek tahmin ettiğimden daha fazla güç gerektiriyor.

"Yeniden doğ oğlum. Bağışlanma dile. Yollarını değiştir. Yeni bir insan olmak için gereken tek şey bu. Bu hepimize verilmiş bir sözdür - istediğimiz her an bunu yapabiliriz. Tanrı her zaman bizi bağışlamaya hazır ve isteklidir. Ancak af dilemesi ve yeniden seçmesi gereken bizleriz."

Umut dolu sözleri yere düşerken başımı sallıyorum. "O kadar kolay olamaz. Benim için değil. Yaptıklarımın sonra olmaz. Bu imkânsız."

Hemen cevap vermeyince mermer zeminden başımı kaldırıp rahibin yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. Yeni bir yumuşaklık. Nazik bir nezaket.

"Senin için bile, oğlum. Senden daha kötülerini yapmış insanlar için bile. Her zaman yapılacak yeni bir seçim vardır. Tek yapman gereken affedildiğine inanmak, o zaman affedilirsin."

İnançsızlıkla ellerimi saçlarıma arasına sokup tutamları kavriyorum. "Bu kadar kolay olamaz. Hiçbir şey o kadar kolay değildir."

"Ama öyle. Kelimeleri söylememe bile gerek yok. İçtenlikle af dileyeceksin, davranışlarını değiştireceğine yemin edeceksin ve sonra özgür kalacaksın. Kendini gerçek anlamda affedebildiğin ve tüm suçluluk duygusundan kurtulduğun anda günahlarından arınırsın. Tanrı hiç kimseden bağışlamasını esirgemez. Tek yapmanız gereken bunu istemek ve kabul etmektir."

Söylediklerinin büyüklüğü, iskeleye çarpan bir konteyner gemisi gibi zihnime çarparken vücudumu ürpertiyor. İplikler

Umut ışığı büyümeye başladı ama gerçek olduklarına inanamıyorum. "Nası/?" Sorum sert bir fısıltı olarak çıkıyor. "Nasıl soruyorsun?"

Kastettiğim bu değildi ama yine de boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

"Kelimelerin önemi yok, oğlum. Önemli olan arkalarındaki samimiyettir. Kalbinde nasıl hissettiğin. Bunu hemen şimdi yapabilirsin."

Dudaklarımdan sert bir kahkaha döküldü. Tabii ki bunu isterdi. Sürüsü için bir koyun daha. Emin olmak için bir kara koyun. Ama onun tek şartını yerine getirmedim, *kendimi affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum*. Bu bir ömür sürebilir, bir an değil.

"Bunu ne kadar çabuk yaparsan, o kadar çabuk özgür kalırsın oğlum. Kendini işkencenden kurtar. Bunu yalnızca sen yapabilirsin. Tek yol bu." "Ya yapamazsam?" Soruyu fısıldadım, kendimi bir kez daha

kendime tamamen yabancıyım. Belki de öyleyimdir. Belki de zaten başka biriyim. Lachlan Mount bu konuşmayı yapmazdı.

Belki de kütüphanenin zemininde ölmüştür. Hayatıma neler oluyor?

"Dene."

Sanki Tanrı'nın eliymiş gibi, görünmeyen bir güç beni altımdaki mermer levhanın üzerine diz çöktürüyor.

Neden dizlerimin üzerinde bu kadar çok zaman geçiriyorum?

"Çünkü olman gereken yer orası," diye yanıtlıyor küçük, sessiz ses.

Güçten ve sestten sarsılarak başımı eğiyorum ve altımdaki kayaya fısıldıyorum, "Lütfen beni affet, kendimi henüz affedemesem bile. Lütfen karımı ve kızımı bağışla. Lütfen annemi ve kardeşimi bağışla. Eğer içinde biraz merhamet ya da adalet varsa, beni al ve onları bağışla. Yarattığım bu cehennemden kurtar beni." Göğsümden bir hıçkırık koptu.

Bir el saçlarıma dokunuyor, rahibin eli. "Affedildin, oğlum. Bağışlandın. Özgürlüğün her zaman kendi ellerindedir. Bugünden sonra nasıl ilerleyeceğine sadece sen karar verirsin. Sadece sen karar verirsin. Başka kimse değil."

Pop-pop.

Bastırılmış silah sesleri o anki sessizliği bozarken bir anda kefaretimi ödemekten kurtuluyorum. Tüm duyularım alarma geçti.

"Yere yat!" Rahibi kolundan tutup taş zemine çekiyorum ve arka taraftaki mermer mozoleye doğru götürürken vücudumla onu örtüyorum. Omuz kılıflarımdan iki silah çıkarırken "Yerde kal," diye emrediyorum.

Küçük kalibreliydi. Tabanca. Yakın olmak zorunda. Pop-pop-pop-pop.

Mermiler mermer anıtı delik deşik ederken mermer parçaları başımın üzerinden uçuyor.

Nerede o? Yan tarafa bakarken ön sütunu siper olarak kullanıyorum.

Pop-pop.

Sekiz mermi. Daha kaç tane var?

"Tanrı ruhlarımıza merhamet etsin," diyor rahip arkamdan.

"Endişelenmeyin, Peder. Seni buradan çıkaracağım. Bu gece Tanrı bugün."

"Ölümden korkmuyorum," diye hırıldıyor.

Göğsünü tuttuğunu görmek için arkama bakıyorum. *Hay sikeyim. Bana kalp krizi geçirtme, rahip.* Bu, ruhumda olmasını istediğim son kara leke.

"Belki sen ölümden korkmuyorsun ama ben hazır değilim," diyorum ona mezarlığın huzurlu zeminini tararken. *Neredesin, orospu çocuğu? Yakında olduğunu biliyorum.*

Ardından bir motor sesi duyuyorum ve dikkatim meşe ağaçlarının altına yayılmış pahalı anıt mezar ve anıtların koridorları arasında uzanan dar yola yöneliyor. Siyah bir Suburban bize doğru hızla geliyor, şoför frene basarken lastikler gıcırıyor.

Kahretsin, bu bir pusu. Kaç kişiler?

Silahlar elimde, mermer sütunun arkasından çıkıyorum. Her iki namlu da SUV'a dönükken, parmaklarım tetikleri okşuyor, kırk mermi boşaltmaya hazırım.

Silahları çekmeden önce İtalyan aksanlı bir ses bize sesleniyor: "Gelin! Gelin! Gelin! Gitmeliyiz! Atlayın! Kaçmalısınız!"

Kardeşim kaputun etrafında dönerken kapı çarptı. Hemen namluları indirdim.

Ne oluyor lan?

Pop-pop-pop.

"Arabaya geri dön! Siktir! Siper alın!"

Döndüm ve rahibi c ppesinden tuttum. "Gitmemiz gerek. şimdi."

Onu SUV'a doğru s r kl yorum, mermiler üzerimize doğru uçarken vücudumu onu korumak için kullanıyorum. *Tink-tink-tink.* Ben kapıyı açıp onu içeri iterken aracın karşı tarafına saplanıyorlar.

"Yerde kal!"

Kahretsin, neredede o?

Mezarlığı tarıyorum ve insan boyunda karanlık bir gölge görüyorum. Bir adam, iki anıt ötedeki bir türbenin köşesinde kambur duruyor.

Yeniden dolduruyor.

Güzel.

Yakaladım seni, orospu çocuğu.

Ben ona doğru ateş ederken silah sesleri patlıyor. Bir  ığlık

Hava.

Yakaladım seni. Yakaladım seni.

"Bin!" diye bağırıyor kardeşim cipin  n koltuğundan.

"Henüz değil. Tetik inin  zerindeyim. Git hadi. Rahibi buradan götürün!"

Kapıyı arkamdan çarptım ve silahlı adama doğru koşmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Kardeşimin sorusunun tonundan,

Deli olduğumu düşünüyor olmalı ama şu an umurumda değil.

"Cevaplara ihtiyacım var!" Bağırıyorum, elimdeki silahlarla kollarımı havaya kaldırarak tehlikenin içine doğru koşuyorum.

Sanırım bu yeniden doğuş uzun sürmedi.

ONUNCU BÖLÜM

LACHLAN

Keira bana çok kızacak. Kan lekeli mozoleden sendeleyerek uzaklaşan adama doğru koşarken düşünebildiğim tek şey bu.

Bana destek olmadan gelmememi söylemişti. Riske girmeyeceğime dair onu temin ettim. Ben ve rahip dışında kimse cenazenin yerini ve zamanını bilmiyordu.

Birisi rahibi takip etti. Ya da biri beni takip etti. Hangisi olduğunu bilmiyorum.

V öldürüldüğünden beri, arkamı kollaması için kime güveneceğimi bilmiyorum. Birdenbire herkesin sadakati şüpheli hale geldi.

Ama karım yalnız gelmememi söyledi ve ben dinlemedim.

Bir daha asla güvenliğim olmadan dışarı çıkmama izin vermeyecek, diye düşünüyorum tüm vücudumu çalım atan bir lise futbolcusu gibi havaya fırlatırken.

Omzum önce koşan adama çarpıyor ve kollarımı beline doluyorum.

Benden kaçamayacaksın. Bundan sonra olmaz.

Kemikleri titreten bir gümbürtüyle çimlere çarpıyoruz.

"Siktir, siktir. Öldür beni o zaman! Lanet olsun!" Adamın sesi acıyla doluydu.

Hoşlanmadığı bir yerine vurmuş olmalıyım. Çok yazık. Eylemlerin sonuçları vardır. Vurulmak istemiyor musun? Bana ateş etme. Yeterince kolay.

"Seni kim tuttu lan?" Vücuduna tırmanıp onu sırt üstü çevirirken söyledim. *Lanet olsun. Lanet olası bir çocuk. On sekiz yaşından fazla olamaz.*

Yüzüne kan sıçramış ve siyah tişörtü kanla ıslanmış. Henüz neresinden vurulduğunu anlayamıyorum.

"Siktir git!"

"Nereye vuruldun?"

"Siktir git!"

"*Aptal,*" diye mırıldanıyorum, deliği arıyorum. Omuz. *Siktir.*

Bir omuz yarası için olması gerekenden çok daha fazla kanaması var. *Sikeyim.* Bugünkü niyetim bir çocuğu öldürmek değildi.

"Ölmek istemiyorsan, sorularıma cevap vereceksin."

"Hiçbir şeye cevap vermeyeceğim! Beni şimdi öldür, yoksa ben seni öldürürüm, orospu çocuğu," diye tükürdü bana, gençliğin verdiği aptallıkla.

"Kiminle uğraştığının farkında değilsin evlat." Hiç düşünmeden tabancamın kabzasıyla kafasına vurarak onu susturdum ve silahlarımdan birini kılıfına geri soktum. "Beş dakikadan fazla yaşamak istiyorsan sakın kımıldama."

Acıyla inliyor, artık dili o kadar hızlı değil.

İyi oldu. Artık seni öldürmek için bu kadar istekli olmayacağım.

Elimde değil ama rahibin gittiğine seviniyorum. Aramıza uzanıp kemerimi çözüyorum. İlmeklerinden çıkarıp omzuna doladım ve koltuk altından geçirerek kanamayı olabildiğince yavaşlatmaya çalıştım.

"Ne oluyor lan?" Sersemlemiş sesi kafası karışmış gibi geliyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bana sorduğum ilk sorunun cevabını verecek kadar uzun yaşayacaksın."

"Siktir git, orospu çocuğu."

Arkamdan bir motor gürültüsü geliyor. Göğsüne bir dizimi geçirerek, kardeşimin kullandığı siyah Suburban'ın aynısı olmasını umduğum şeyi görmek için dönüyorum.

Kapı çarptı ve ikizim ön taraftan koşarak geldi. "Ne yapıyorsun?"

Sana arabayı alıp buradan gitmeni söylemiştim.

Rahip."

"Onu girişteki karşılama merkezine bıraktım. Bu onun fikriydi. Senin kurtarılmaya ondan daha çok ihtiyacın olduğunu söyledi."

Sert bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. Bir an içinde bir karar veriyorum: Kimse bir kardeşim olduğunu bilmeyecek. Bu lanet kasabada değil. Hiç şansı yok.

Çocuğun onu görmesini engellemek için vücudumu kullanarak dizimi göğsünden kaldırıyorum ve onu zaten ölü bir bedenmiş gibi ters çeviriyorum.

Çocuk acı içinde "Hey!" diye bağıyor ama gerçekten umurumda değil. Şu anda kan kaybından ölmemesinin tek sebebi benim.

Bunu ben istemedim. Sadece en iyi arkadaşımı huzur içinde yatırmak istedim.

Lanet olsun. V.

"Kremlinler, V'yi toprağa vermeden önce babam onları kutsayacaktı."

Kardeşim başını sallıyor ve şu anda kendime bakıyor olmak çok gerçeküstü. "Onları alacağız. Belki de bunu onun burada kalması değil, sizinle gelmesi gerektiğine dair bir işaret olarak kabul etmeliyiz."

"Bunun neyin işareti olduğunu bilmiyorum, ama bu lanet şeyi Buradan çık. Bu küçük pislikten cevap almam gerek."

Ağabeyim çimlerin üzerine yüzüstü yatırılmış cesede bakıyor. "Onu henüz öldürmediğin için etkilenmeli miyim yoksa endişelenmeli miyim emin değilim."

Açıklayamadığım bir nedenden ötürü, sözleri beni gülümsetiyor. "Ona kimin para verdiğini bilmem gerek. Kimin beni öldürmeye çalıştığını bilmem gerek."

"Herkes," diyor çocuk çarpık bir kahkahayla. "Artık herkes seni öldürmeye çalışıyor, Mount. Artık dokunulmaz değilsin. Hepimiz senin zayıflığını görüyoruz. Senin günün sona erdi. Şehirde yeni bir kral var."

Kesin ifadeleri içime el bombası gibi düşüyor. Tam olarak sürpriz sayılmazlar ama henüz patlamamış olmaları gerçek.

Söylediği en önemli şeye odaklandım. "*Şehirde yeni bir kral var.*"

"Daha iyi bir nişancı olmaman çok kötü. Patronunun seni özlemesi pek olası değil." Ayağa kalktım, onu ensesinden yakaladım ve yüzü kardeşimden uzakta olacak şekilde ayağa kaldırdım. Benimkinin üzerinden

"Şapka ve varsa güneş gözlüğü tak. Kimsenin yüzünü görmesine gerek yok."

Ne söylediğimi hemen anlayarak başını sallıyor. "Elbette. Bana bir dakika izin verin lütfen. Onu yüklemenize yardım edeyim."

İtalyan aksanı artık kayboldu - ki bunun kasıtlı olduğundan oldukça eminim.

Bu kardeşim sandığımdan çok daha zeki olabilir. Çılgına dönmemesi ya da bir sivil gibi tepki vermemesi, merakımı had safhaya çıkarıyor.

Kim bu kardeşim, bu durum onu korkutmuyor mu? Belli ki başka bir zaman tatmin edilecek bir soru.

Birkaç dakika içinde, New Orleans Voodoo Kings şapkası ve pahalı, koyu renk güneş gözlükleriyle geri döndü.

"Koli bandın da var mı?" Kardeşime sordum. "Evet, ayrıca fermuarım da var."

Onlara neden sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Mükemmel. Bunlar mükemmel iş görür."

"Bu herif de kim?" Çocuk bakmak için arkasını dönmeye çalışıyor ama ensesinden kavrayışım onu seçtiğim yöne bakmaya zorluyor.

"Soru sorma hakkın yok. Hayatta olduğun için şanslısın. Şimdilik."

"Öldür beni o zaman. Umurumda değil. Sana hiçbir şey anlatmayacağım." "Zaten söyledin, evlat. Bu arada berbat bir nişancısın."

Bir itiş kakışla onu cipe doğru ittim. Kardeşim çoktan arka kapağı açmış ve bir paket uzun, şeffaf fermuarlı bağla geri dönmüştü.

"Adam kaçırmayı mı planlıyorsun?" Birkaç tanesini çıkarıp önce tetikçinin bileklerine, sonra da ayak bileklerine geçirirken soruyorum.

İlk başta aldığım tek yanıt tanıdık *fermuar* sesi oluyor.

Çocuğun bilekleri sabitlendikten sonra cevabı kesin oluyor. "Hazırlık başarının anahtarıdır."

Fermuarları çocuğun tenine daha sıkı bastırmak için bir kez daha çekiyorum.

"Seni şimdiden daha da çok sevdim."

"Kim lan bu herif?" diye soruyor tetikçi, neredeyse boynunu büküp onu daha iyi görmeye çalışırken.

"Koli bandını getir. Görmesine ya da duymasına gerek yok."

"Bekle!" Çocuk onu cipin arkasına tıkmak üzere olduğumuzu anlayınca benim tutuşuma ve koli bantlarına karşı koymaya çalışıyor. "Hayır! Beni burada öldürün! Beni burada bırakın!"

Kardeşim bir rulo siyah koli bandıyla döndü, birkaç santim kopardı ve bana uzattı.

Gözleri çılgına dönerken çocuğun ağzına yapıştırıyorum.

"Öcü adamı öldürmeye çalışıp başarısız olma. İşte o zaman işler senin için çok korkutucu olur."

Kardeşıme bakıyorum. "Ruloyu bana ver."

Başını sallayarak bana fırlattı. Bana bakan çocuğun parlak mavi gözlerini korku dolduruyor.

"Tıraş olacak yaşa bile gelmeden ölmeye mi çalışıyorsun?" Bir şeridi çekip çıkarırken soruyorum ve ucunu bir kulağının üzerinden geçirdikten sonra başının etrafından diğerine sararak en son gözlerini kapatıyorum.

Daha önce bir ekip olarak çalıştığımız gibi, kardeşim çocuğun diğer kolunu tutuyor ve onu SUV'a yüklüyoruz. Çocuğun vücudu çırpınıyor ama ağabeyim bir kolunu boğazının altına sararken çocuğun sırtını göğsüne doğru çekiyor. Her şey çok hızlı oluyor; tek yapabildiğim göz kırpma.

"Uyu artık," diyor.

Ben gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde kardeşıme bakarken çocuğun bacakları sallanmayı bıraktı. "Sen az önce-"

Kardeşim başını sallıyor. "Tabii ki hayır. Bilinci yerinde değil. Kendine geldiğinde iyi olacak."

Hayatıma neler oluyor böyle? Bana benzeyen bu adam da kim?

Birdenbire Keira'nın çekinceleri ve soruları düne göre çok daha yerinde görünmeye başladı.

"Nerede öğrendin-"

"Gitmeliyiz. Çabucak. Arkadaşının küllerini al. Ben de çocuğun silahını alayım."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülürken, onlarca yıldır ilk kez başka bir adamın emirlerini yerine getiriyorum ve tanıdık siren sesleri kulaklarımı dolduruyor.

"Lanet olsun." Anıt mezara daldım, V'nin vazosunu aldım ve cipe koştım.

Vites değiştirirken kapıyı çarpıyorum ve sakın bir tempoyla mezarlıktan çıkıp ana yola sapıyoruz. Biz trafiğe karışırken, siyah-beyazlar kırmızı ve mavi baloncuklarıyla mezarlık girişini aydınlatıyor ve az önce çıktığımız yolu kapatıyorlar.

"Siz de kimsiniz lan?" Bakışlarımı yanımdaki adama çevirerek soruyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Senin ağabeyin. Sonunda hizmet edebildiğime sevindim."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KEIRA

Telefonum çaldı ve ona doğru atıldım. *Lachlan*. Hemen açtım. "İyi misin?"

"Evet, ama planlarda bir değişiklik oldu." Sesinin tonu şifreli ve kalbim dört nala atmaya başlıyor.

"Ne tür bir plan değişikliği? Planların değişmesinden hoşlanmam." "Törende beklenmedik bir misafir vardı ve şimdi dikkatimi veriyorum."

Kendimi yavaş ve derin bir nefes almaya zorluyorum. Bu benim ilk rodeom değil. *Çıldırmayacağım. Ben Keira Mount'um. Bu benim hayatım ve bununla başa çıkabilirim.* "Lütfen bana bunun düşündüğüm anlama gelmediğini söyle."

"Ben vurulmadım."

Lanet olsun. Düşündüğüm anlama geliyor.

"İnsanların seni öldürmeye çalışmasından gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum. Bunu kabul edemem."

"Hellion-"

Bu sabah Lachlan'ın cenazede kurşun geçirmez yelek giymesi konusunda yaşadığımız tartışma aklıma geliyor. "Bugün yeleğe ihtiyacın olmadığını düşünüyordun. Sana bunu giydirdiğim için memnun değil misin? Bu *hiç iyi değil*, Lachlan."

"Sen hem çok zekisin hem de kadınlar arasında bir tanrıçasın, aşkım. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Benim için endişelenme. Neyse ki berbat bir nişancıydı. Gerçekten, tüm nişancılar için bir utanç kaynağı. Ama bu aynı zamanda sana söz verdiğim kadar çabuk evde olamayacağım anlamına da geliyor."

"*Lachlan...*"

Telefonda derin bir iç geçiriyor. "Sana bir söz verdiğimi biliyorum ve eve sağ salim döneceğimi söylediğim kısmı tutacağım."

"Dul kalmak istemiyorum ve kızımızın bir babaya ihtiyacı var."

"Bunu biliyorum. Yanımda yardımcım var. Yalnız değilim. Her şey yolunda."

"*Kim?*"

Bu da sabahki tartışmamızın bir başka parçasıydı. Lachlan tek başına gidiyor. Buna inanamıyordum. Normalde asla böyle bir şey yapmazdı ama bu hafta hiçbir şey normal değildi. *Hiçbir şey.*

Tek söylediği "Tanıdık bir yüz" oldu ve sonunda onu öldürmeye çalışan tetikçinin de konuşmamızı dinliyor olabileceği aklıma geldi.

Her ihtimale karşı kelimelerimi dikkatle seçiyorum.

"Ciddi olamazsın. O orada mı? Dünkü adam mı?"

Kocama tıpatıp benzeyen, mükemmel dikilmiş İtalyan takım elbiseli adamın, Mount'un kendisini öldürmeye çalışan adama yapmak üzere olduğu şeye yardım ettiğini bir an bile hayal edemiyorum. Çünkü *Mount* ne yapacaksa onu yapacak. Kan döküleceğini bildiğim halde onu Lachlan olarak düşünemiyorum. Bölümlere ayırma, onun dünyasına girdiğimden beri oldukça yetenekli olduğum bir şey. Sağlıklı ya da değil, benim dediğim bu çılgın hayatla böyle başa çıkıyorum.

"Evet ve çok yardımcı oldu."

"Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum. Nereye gidiyorsun?"

Bir süre sessizlik oldu.

"Söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Sadece seni bilgilendirmek için aradım, böylece zaman çizelgesindeki değişiklik hakkında endişelenmezsin. Orada kalacağın süreden çok daha uzun bir süre için ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

Uzun bir nefes alıyorum, omuzlarım çöküyor ve kanepeye yığılıyorum. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Gerekli olmasaydı seni planladığımdan daha uzun süre yalnız bırakır mıydım?" Bu retorik bir soru, çünkü cevabını zaten biliyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu hoşuma gitmedi. Önlem almıyorsun. İşler tehlikeli bir hal alıyor, senin için bile."

"Biliyorum ve üzgünüm, Hellion. Çok üzgünüm. Artık bizim için istediğim hayat bu değil. İşlerimi halletmem için bana biraz zaman ver, sonra evde olacağım."

Mount'ın işlerini asla küçümsemedim. Onunla ne yapacağımı hep biliyordum. İlişkimiz normal bir şekilde başlamadı. Kime aşık olduğumu çok iyi biliyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sabrım tükeniyor ama sana güveniyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap ve sonra *eve, bana ve kızımıza dön*. Aksi takdirde korkman gereken kişi ben olacağım. Beni anlıyor musun?"

"Benim vahşi, güzel karım. Seni hak edecek ne yaptım?"

"Bana şantaj yaptın ve haraç aldın."

Gülüyor. "Bir gün bunu telafi edeceğim."

"Ettin bile. Git yapman gerekeni yap ve sonra buraya geri dön. Bundan sonra konuşacak çok şeyimiz var."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Söz veriyorum, Hellion. Seni seviyorum. Küçük kızıma benden bir öpücük ver."

"Vereceğim. Ben de seni seviyorum." Kelimeleri fısıldamayı bitirir bitirmez arama sona eriyor.

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı dizlerime doluyorum. Yavaşça ve dikkatlice nefes alıp veriyorum, ciğerlerimin tahmin edilebilir, eşit hareketlerine odaklanıyorum ve başarabildiğim sürece başka hiçbir şeye odaklanmıyorum.

Onunla ne yapacağım? Hayatımıza neler oluyor?

Gözlerimi kapatıp alnımı dizlerimin üzerine koymadan önce güvenli evin deniz köpüğü yeşili duvarlarına, "İnsanların kocamı öldürmeye çalışmasından çok yoruldu," diyorum. "Rory için nasıl bir hayat bu? Bunu yapmaya nasıl devam edebiliriz?"

Derin bir nefes daha alıp uzun uzun nefes vererek kendimi toparlıyorum. *Neye imza attığını biliyordun Ke-ke, diye* hatırlatıyorum kendime. Ama bu, şu anda bundan hiç hoşlanmadığım gerçeğini değiştirmiyor. *Hem de hiç*. En ufak bir şey bile.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MONTAJ

"Güçlü bir oda mı?" Ağabeyim tavandan sarkan tek bir çıplak ampulle aydınlatılmış odaya bakıyor ve ortadaki sandalyeye doğru başını sallıyor. "Bunu geçmişte ne için kullandığını bilmek istemiyorum, değil mi?"

Kardeşim çırpınan bedenini dik tutarken çocuğun ayaklarını indiriyorum.

"Bu konuda fazla düşünme. Kendine kâbuslar gördürebilirsin," diye cevap veriyorum ve sonra mezarlıkta ne yaptığını hatırlayarak duraklıyorum. "Belki de öyle olmaz. Sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Sfenks gibi gülümsüyor ama koyu renk güneş gözlükleri hâlâ gözlerini kapatıyor. Sandalyeye oturtmadan önce çocuğu sıvazlıyorum. Arka cebindeki şişkinlik ne kadar amatör olduğunu ele veriyor.

Cüzdanını çekip çıkarıyorum, ön cebindeki cep telefonunu buluyorum ve onu sandalyeye oturtuyorum. "Ne tür bir suikastçi cüzdanını işe getirir? *Aptal.*"

Elimdeki koli bandının ucunu kucağına yapıştırıyorum ve o ölene ya da ben hazır olana kadar (hangisi önce gelirse) betona sabitlenmiş bu sandalyeden kalkmasına imkân kalmayana kadar etrafına sarıyorum. Cebimden bir bıçak çıkarmadan önce gövdesine de aynı muameleyi yapıyorum. Yanındaki bir düğmeye tek bir basışla bıçak serbest kalıyor ve bileklerindeki fermuarlı bağları kesiyorum. Her biri sandalyenin metal bir koluna sabitlendikten sonra, gözlerini kapatan koli bandının ucuna uzanıyorum.

"Bu canını yakacak," diyorum ona, ses tonumda merhamet tamamen yok. Onu henüz öldürmediğim için hak ettiği tüm merhameti alıyor.

Onu öldürecek misin? Bir çocuğu mu? İşinde berbat olduğu belli olan birini mi? Sorular zihnimde uçuşuyor ama onları görmezden geliyorum. Tek yapabildiğim, durum nasıl gelişirse gelişsin, akışına bırakmak.

Kaseti yırtmadan önce kardeşime bakıyorum. "Gitmelisin."

"Bunu yapman için seni yalnız bırakmayacağım."

"Sen yoksun," diyorum ona, ne demek istediğimi anladığını umarak. *O görülemez. Kimse ikimizin varlığından haberdar olamaz.* Açıklayamadığım nedenlerden ötürü, bu şekilde kalmamızın hayati önem taşıdığını biliyorum.

"Anlıyorum ama önce yarayı görmem gerek. Bandı çıkarmadan önce bakmama izin ver. Suburban'da bir pansuman takımım var."

Çocuk bantla mücadele ediyor, kapalı ağzından anlaşılmaz sesler geliyor.

"Beş dakikadan fazla yaşamak istiyorsan çeneni kapa ve hareket etmeyi kes."

Mezarlıktaki sözlerini yalanlarcasına kıpırdamıyor. Ayrıca, kulaklarındaki koli bandına rağmen ne kadar çok şey duyabildiğini de gösteriyor.

"Kiti al ve yapman gerekeni yap. Sonra ben cevaplarımı alırım."

Kardeşim başını salladı ve odadan çıktı.

"Sen de kimsin be çocuk?" Cüzdanını çevirip açarken kendi kendime söylendim.

Mezarlıktan gelen mavi gözler kimliğinden bana bakıyor.

Salak herif. Bir işe asla gerçek bir kimlikle gitmezsin.

Belli ki ya geri zekalı ya da çaylak ya da ikisi birden. Ama beni durduran isim oldu.

Remy de Marchand.

"Lanet olsun." Başımı geriye atıp metal tavana bakıyorum.

"Marchand'lar beni ortadan kaldırmaya mı çalışıyor? Bunca yıldan sonra mı? Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Ağabeyim tiradımın ortasında geri döndü. "Çocuğu tanıyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama ailesini tanıyorum." Tekrar ruhsata bakıyorum ve hızlıca hesap yapıyorum. "Ve beni öldürmesi için on yedi yaşında birini mi gönderdiler? Bu da ne demek oluyor? Leo ve babası bunca yıldan sonra ölmemi istiyorlarsa neden bir çocuk göndersinler ki? Bu hiç mantıklı değil."

Kardeşim zeytin rengi büyük bir kanvas küpü yere bırakıyor. "On yedi mi? Öğleden önce silahlı çatışmaya girmek için çok genç."

"Hadi canım. Omzunu yamamak için ne yapabileceğine bir bak. Kan kaybından ölmesine izin vermek doğru gelmiyor."

Ayağa kalktım ve çocuktan uzaklaştım. Duvara bakarak, "Bu saçmalıklar için çok yaşlandım" diye mırıldanıyorum. Alnımı avucumun içine düşürüyorum. Baş ve orta parmağımla şakaklarımı sıkıyorum. "Onunla ne yapmam gerekiyor?"

Çocuk, kardeşimin ona yaptığı şeyin acısından olsa gerek bir ses çıkarıyor ve ben de dönüp izliyorum.

"Onu öldüreyim mi? Marchandlar neden şimdi benimle savaşa girsin ki? Gerçekten o kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorlar? *Hay sikeyim*. Bu hiç mantıklı değil. Aramızda hiç husumet olmadı. İşlerini benimkine karışmayacak şekilde yürütüyorlar ve her zaman barış içindeydik. *Her zaman*."

Kardeşim omzunun üzerinden bana bakıyor. "Gerçekten bir çocuğu öldürür müsün? Ona bir baksana. Henüz bir erkek bile değil."

"O zaman neden beni öldürmesi için onu gönderdiler? Neden Leo, o havalı herif, gelip işi kendisi yapmıyor? Neden bir çocuk gönderdiler?"

Ağabeyim sandalyeye bantlanmış sessiz forma dönüyor ve omzunda hâlâ kanayan yaraya hızlı pıhtılaşan bir sünger olduğunu tahmin ettiğim bir şey bastırıyor.

"Yaşayacak. Kurşun doğruca içeri girmiş. Kanama durduktan sonra daha yakından bakacağım. Yarayı sterilize edip dikebilirim ama hastaneye götürülse daha iyi olur. Kurşunun omzuna başka ne gibi bir zarar vermiş olabileceğini bilmiyorum."

"Onu hastaneye götürmeyecekler. Kendi doktorlarına dikiş atıracaklar. Bu işler böyle yürür. Ama, lanet olsun, *neden Marchand? Neden?*"

Artık çocukla konuşmaya hiç niyetim yok. Mezarlıkta ağzını nasıl bozduğuna bakılırsa, söyleyeceği her şey beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacak. İhtiyacım olan cevapları Leo ve İhtiyar Marchand verecek.

En azından onları benimle nasıl konuşturacağımı biliyorum.
Elimde onlara ait bir şey var.

Ve eğer onu canlı istiyorlarsa, dediğimi yapacaklardır. Ne de olsa New Orleans hâlâ benim şehrim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MONTAJ

"Odadan ıkmanı istiyorum," diyorum kardeşimin arkasından. "Pıhtılaştırıcı süngerı bantla. Çocukla bir dakika yalnız kalmam lazım."

Bana bakmak için dönüyor ve bu beni duraksatıyor. Şapkası ve koyu renk gözlükleri yüzünün yarısını kapatsa bile kendi yansımama bakmak tekinsiz. Buna alışabilecek miyim bilmiyorum.

"O bir çocuk."

Başımı sallıyorum. "Düşündüğün sebepten değil. Sadece... beni biraz yalnız bırak."

Beni daha fazla sorgulamadan ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. "Dışarıda bekliyor olacağım."

V. ile çalışmakla aynı şey değil. O ve ben konuşmadan birlikte çalışabiliyorduk. Açıklamaya meydan okuyan bir şekilde aynı dalga boyundaydık. Belki de birlikte geçirdiğimiz onca yıl bizi aynı düşünmeye itmişti. Ayrıca, beni nadiren sorgulardı. Sadece birkaç önemli anda beni duraksamaya ve yaptığım şeyi yeniden düşünmeye zorladığını hatırlıyorum. Yine de her zaman iyi zamanlanmıştı.

Kahretsin, en iyi arkadaşımı özliyorum.

Ama kardeşim ağır metal kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkarken, hayat benden onsuz yaşayamayacağımı düşündüğüm birini almış olsa da, karşılığında bana o kadar değerli bir şey verdi ki, bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Remy'nin ön cebinden çıkardığım cep telefonunu avuçlayarak, teknolojide kaydettikleri aptalca ilerlemeler için Yüce Tanrı'ya şükrediyorum

benim gibi erkeklerin yararına. *Face ID'yi sevmek lazım.*

Çocuğun önüne çömeliip koli bandının köşesini kavıyorum.
"Kendini hazırla."

Neden onu uyarma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Ateş etmeye başlamadan önce beni uyarmadı bile - hem de ateş hattına bir rahip koyarak.

Ucundan çekiyorum ve bant çekilirken saç ve deri parçalarını da beraberinde getiriyor. Dudaklarının üzerindeki şeridin altından boğuk çığlıklar geliyor.

"Eylemlerin sonuçları vardır, evlat. Hedefini öldüreceğinden emin değilsen benim gibi birine ateş etme. Eğer yapmazsan hayat çok rahatsız edici olur."

Gözyaşları mavi gözlerinin kapaklarını aşip yanaklarından aşağı kayıyor -Daha çok acıya karşı otomatik bir tepki olduğunu varsayıyorum. Ya da belki de gerçekten korkmuş ve boyundan büyük işlere kalkışmış bir çocuktur.

On yedi yaşındaki halimi düşünüyorum. *Tam olarak anlamadığı şeylerin derinine inen ilk kişi o olmadı.* Ama bir şekilde hayatta kalmayı başardım ve Remy'nin on sekizinci yaş gününü görebilecek kadar yaşama ihtimali var. *Makul, garanti değil.*

Dudaklarını kapatan bant şeridinin köşesinden tutuyorum. "Bir tane daha."

Bandı koparıırken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Siktir, acıyor!"

"Kapa çeneni. Sana yapabileceklerimin yanında bu hiçbir şey." Kaseti bir kenara atıyorum. "Bugünlerde çocuklar. Lanet olası yumuşak. Sokaklarda asla hayatta kalamazsın."

"Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun-" Ağzını açmaya başladı ama sözlerine dikkat etmek yerine telefonu yüzüne tuttum.

Anında kilit açıldı. Ekranı baktığımda kolunu genç bir kıza dolamış bir fotoğrafını görüyorum.

"Sen gördüğüm en kötü suikastçısın. Kız kim? Onu önemsiyor musun?"

Ağzını kapattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onu alıp buraya getirmenin benim için ne kadar kolay olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

ölümüne işkence edilmeni izlemek için bir saat mi? Ne oluyor, evlat? Neden değer verdiğin birini tehlikeye atarsın ki? Düşüncesiz. Lanet olası düşüncesiz."

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir korku, tüm vücudunun hareketsiz kalmasına neden oluyor.

Gerçeklik kontrolleri eğlenceli değildir, ama onları gerçek yapan da budur.

Ekranda birkaç noktaya dokunuyorum ve bu beni doğrudan onun favori kişilerine götürüyor. "Eminim bu Lily'dir, değil mi?"

Birkaç dokunuşla adresini buldum.

Telefonu ona doğru çeviriyorum. "Bunu görüyor musun? İnsanları böyle öldürtüyorsun. Sen lanet bir aptalsın, Marchand. Leo ya da İhtiyar'ın seni bir savaş başlatmak için kullanmadan önce sana daha iyi öğreteceklerini sanırdım."

"Öğretmediler! Dokunma ona. Seni gebertirim." Bantla boğuşuyor ama kurtulmak için yapabileceği hiçbir şey yok.

"Şu anda kendini çok çaresiz hissediyorsun, değil mi? Bugün çok kötü kararlar verdin evlat. Hayatının haritasını çizen şey kararlardır. Hayat bir Chutes and Ladders oyunu gibidir. Tek bir kötü karar, sevdiğin birinin de seninle birlikte öldüğü, kendi bağırsaklarından oluşan bir yığının içine doğru kaymana neden olabilir. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Remy? Beni öldürmeye çalışmak çok *kötü* bir karardı."

Çenesi gerildi ve ona en azından biraz hak vermek zorundayım. Artık ağzına geleni söylemiyor. Altına da işemedi ki bu takdire şayan. Birçok yetişkin erkek onun yerinde olsaydı şimdiye kadar çoktan kızardı.

"O hiçbir şey yapmadı." Ses tonu artık çok daha sert ve daha az ukala.

Telefonunun ekranında biraz daha gezinirken gülümsüyorum. "Bütün hayatın burada, evlat. Suikastçı olmanın bir numaralı kuralı: Bir işe kimliğini ortaya çıkaracak ya da sevdiğin insanların ölümüne neden olacak hiçbir şey getirme. Sana en azından bunu söylemediklerine inanamıyorum."

"Ben bir suikastçı değilim. Beni kimse göndermedi."

Aradığım şeyi, *Leo Amca'nın* iletişim bilgilerini bulduğumda bir kahkaha *atıyorum*. "Birincisi konusunda sana inanıyorum - sen bir sidik-

Kötü bir atıştı ve kitaptaki tüm çaylak hatalarını yaptın. İkincisi... Henüz o kadar emin değilim. Ama bahse girerim Leo Amca bana gerçeği söyleyecek." Çocuğun yüzüne bakıp solgunlaşmasını izliyorum. "En azından seni tekrar canlı görmek istiyorsa."

Yutkunuyor ve adem elması boğazında sallanıyor.

"Leo Marchand'dan benden korktuğun kadar korkuyor olamazsın."

Çocuk aşağıya ve yana bakar.

Bu yardımcı olabilir.

Cebimden kullan at bir telefon çıkarıp Leo'nun numarasını tuşluyorum. Başka bir şekilde de kolayca bulabilirdim ama bu daha eğlenceliydi. Çocuğun daha öğrenecek çok dersi var.

Aramayı başlatmadan önce duvara dayalı alet kutusuna doğru yürüdüm. İçinde, tek bir çıplak ampulün altında bir sandalyeye bantlanmış haldeyken hiçbir insanın görmek istemeyeceği şeyler var. Ama aradığım şey ölüm aletleri değil.

Ahh, işte başlıyoruz. Bir iğne. Bunu kullanarak çocuğun telefonunun yan kapağını açıyorum ve SIM kartı çıkarıyorum. Leo Amca'nın onu tam yerime kadar takip etmesine gerek yok.

Önlem olarak hem cep telefonunu hem de SIM kartı bir Faraday kafesine atıyorum, sonra Remy de Marchand'la yüzleşmek için geri dönüyorum.

Kullan-at telefonumla fotoğrafını çekerken "Gülümse," diyorum.

Mezarlıkta bana ateş ederken olduğundan biraz daha sert görünüyor ama hayatta, bu da bugünü onun şanslı günü yapıyor.

Fotoğrafı önce Leo'nun numarasına gönderiyorum.

"Umalım da amcan telefonunu yanından ayırmasın."

Çocuğun hakkını vermeliyim. Tek kelime etmiyor. Başının arkasındaki duvara monte edilmiş saate bakıyorum. Kullan-at telefonum çalmadan önce saniye ibresi on beş kez tik tak yapıyor.

Telefonu açar açmaz kültürlü bir ses "Son nefesine kadar buna pişman olacaksın, ki bu da çok uzun sümeyecek," diyor.

"Neden beni öldürmesi için yeğenini gönderdin?" Cevap olarak soruyorum. "Ne?" Şok olmuş cevap bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor,

"Onu asla göndermezdim, *bu* da kim?" diye devam etmeden önce bile.

"Ahh, Leo, hiç sormayacaksın sanmıştım. Lachlan Mount'la konuşuyorsun."

"*Merde*," diyor kısık bir sesle. "*Mon Dieu*. Lanet olsun. Hayatta olmaz. Onu ben göndermedim. Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki? O bir çocuk, Mount. Aptal bir çocuk. Lütfen, her ne yaptıysa-"

Sözünü kestim. "Mezarlıkta en iyi arkadaşımı toprağa vermeye çalışırken bana bir şarjör dolusu mermi boşalttı. Neredeyse bir rahibi de öldürüyordu."

"Lanet olsun!" Fransızca bir şeyler mırıldanıyor ama ben anlamıyorum. "Onu öldüreceğim!"

"Sıraya girmen gerekecek Leo. Şu anda ben de çocuktan pek memnun değilim."

Bir şeye vurduğunu duyuyorum ve aklımdan neler geçtiğini ancak hayal edebiliyorum.

"Eğer onu beni öldürmesi için göndermediysen, o zaman neden bir mezarlıkta bana saldırdı ve neredeyse beni ve bir rahibi öldürüyordu?"

"Çünkü kulak misafiri oluyor ve Fransızcası berbat."

Duraksıyorum, artık Fransız'la o kadar da eğlenmiyorum. "Yani, beni öldürmeye çalışıyorsun. Şimdi, bunca yıllık barıştan sonra, savaş başlatmanın akıllıca bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır! Ben öyle demedim! Babamla aramızda geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldu."

"İhtiyar Marchand ölmemi mi istiyor?"

"Hayır! Şunu söylemeyi kes, Mount. Konuştuğumuz şey bu değildi. Biz savaş istemiyoruz. Seninle değil. Kimseyle istemiyoruz. Sadece işimizi barış içinde yürütmek istiyoruz. Anlıyor musunuz? *Huzur içinde*. Lanet olsun, o benim rahmetli kız kardeşimin tek çocuğu. Onu koruyacağıma söz verdim. Lütfen, ne istiyorsan, hayatını bağışlarsan senindir. Van Gogh mu istiyorsun? Picasso? Renoir? Bir Degas balerini? Herhangi bir şey."

"Senin karaborsa sanatın, onun boktan Fransızcasıyla kulak misafiri olduğu şey kadar ilgimi çekmiyor."

Leo sessizleşir. "Bu konuşmayı telefonda yapamam. Güvenli değil. Lütfen Mount. Onun hayatını bağışla. O aptal bir çocuk. Hâlâ lisede. Futbol oynuyor. O bir katil değil."

"Yine de hareketleri aksini söylüyor, özellikle de bastırılmış tabancası."

"Lanet olsun, *Remy*!"

"Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim!" diye bağıyor çocuk. Leo ve ben aynı anda "Kapa çeneni," diye bağıyoruz.

"Siktir," diye devam eder Leo. "Onu öldürmeye hakkın var. Çok açık. Ama sana yalvarıyorum, *merhamet göster*. Lütfen. O sadece bir çocuk. *Aptal* bir çocuk."

İsteğini düşünürken dilimi üst dişlerimin ön kısımlarında gezdiriyorum. Çocuğu öldürmeyi zaten doğru bulmuyordum ama yine de... Cevaplara ihtiyacım var.

"Şehirde yeni bir kral olduğunu söyledi. Kimmiş o?"

"Bunu telefonda konuşamam. Lütfen, Mount. Onu bana getir. İhtiyacınız olan tüm bilgileri size vereceğim. Bu senin hayatını kurtaracak.

-Ve ailen. Ama onu öldürürsen sana hiçbir şey söylemem ve bedelini ailen de öder."

Sadece işler çok ciddileşmek üzereyken hissettiğim türden soğuk bir ürperti tenimi sarıyor, ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Eğer bana yalan söylüyorsan..."

"Ben yeğenim gibi aptal değilim. Bunu biliyorsun."

"Ben bilgi aldıktan sonra onu geri alacaksın. Anlıyor musun? Bana *her şeyi yüz yüze* anlatacaksın ve ben de ona asla unutamayacağı bir ders vermeden gitmesine izin vermenin yeterli olup olmayacağına karar vereceğim."

"Gitmesine izin vereceğine nasıl güvenebilirim?"

"Sanırım ikimiz de buna inanmak zorundayız, Leo."

Fransızca bir şeyler tükürüyor ama sonra İngilizceye geçiyor. "Peki, tamam. Ama burada konuşuyoruz. Sahip olduğun her yer tehlikede ve ben yüzünde patlamak üzere olan bu kâbusa karışmayacağım."

"Kuralları sen koyamazsın Leo. Burada kararları ben veriyorum."

"Ve bunu akıllıca yapmaya çalışıyorum. Çocuğu olduğu yerde bırak, eğer

onu bana geri vermeden önce ölmeyecek. Söyleyeceklerimi duyduktan sonra onu bırakma sözü verebilirsin. Söz veriyorum, senin için buna degecek."

"Umarım öyle olur," diyorum telefonda. "İkiniz de öyle olmasını umsanız iyi edersiniz."

Duraksıyorum ve ekliyorum, "Eğer bana ihanet edersen-"

Ama Leo bitirmeme izin vermedi. "Aptal olduğum için bu kadar zengin olmadım ya da içimde bu kadar uzun süre hayatta kalmadım. Sana saygı duyuyorum, Mount. Her zaman da duydum. Marchand Hanesi bunun bir parçası olmak istemiyor. Remy'nin eve sağ salim dönmesini istiyorum. Bu kadar. lmeni istemek için bir sebebim yok. New Orleans'taki g dengisini olduğu gibi seviyorum. Bana kalırsa, keşke sana söyleyeceklerimi hiç duymamış olsaydım."

Hissettiğim ürperti intikam duygusuyla geri döndü. İgdlerim bana onun sahip olduğu bilgiye ihtiyacım olduğunu söylüyor. Büyük bir şeyler oluyor.

"Merakımı cezbedtiğini düşün. Buluşmanın ayrıntılarını sana mesaj atacağım. şimdi aptalca bir şey yapmaya başlama. Çocuğun hayatı buna bağlı."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MONTAJ

"Beni bırakacak mısın?" diye soruyor çocuk, ben alet kutusundan bir rulo daha koli bandı alırken.

"Soru sorma, evlat. O kadar zor durumdasın ki hâlâ hayatta olman bir mucize. Bugün hariç başka bir gün..." Rulodan bir şerit koparıp yüzümü ona döndüğümde sözümü kesiyorum.

Koli bandını görünce gözleri büyüdü. "Hadi ama dostum. Yine mi? Bu bokun çıkması berbat."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Sadece on yedi yaşında aptal bir çocuk, birçok hayatın sona erdiği bir odada bir sandalyeye bantlandığında ne olacağı konusunda söz hakkı olduğunu düşünür.

"Sana güvenmiyorum, evlat. Sen vahşi bir kartsın. Amcan ve babası her zaman yardımcı oldukları ve beni daha önce hiç sikmedikleri için şanslı."

Cevap veremedi bandı dudaklarına yapıştırıyorum. Önünde çömelıyorum ve sertleşmiş mavi bakışlarıyla buluşuyorum.

"Biri bu bandı dudaklarından tekrar kopardığında hayatta olacak kadar şanslıysan, bu acıyı çocukların erkeklerin oyunlarını oynamaması gerektiğini hatırlatan bir hatırlatma olarak kabul et. Okula geri dön, *Lily*'ye geri dön, futbol oyna ve sonra da normalde sırf hakaret için seni lime lime edecek yetişkin adamları öldürmeye çalışmak dışında hayatında işe yarar bir şeyler yap. Beni anlıyor musun, evlat? Bu hayat için asla yeterince sert olamayacaksın. *As/a*. Ve inan bana, olmak da istemiyorsun."

Gözlerini kısıyor ve ona ulaşip ulaşamadığımı söyleyemiyorum ama bu noktada umurumda değil.

Ayağa kalkıyorum ve ellerimi takım elbisemin pantolonuna sürüyorum - eve, karımın yanına gitmeden önce duş alıp üstümü değiştirmem gerektiğini hatırlatıyor.

Arkamı dönüyorum ve alet sandığının yanından siyah bir başlık almak için odayı geçiyorum. "Artık bu işin okul sonrası özel kısmı bittiğine göre, işe dönme zamanı geldi," diye mırıldanıyorum.

Üç adımda ağır metal kapıya ulaşıyorum ve çekerek açıyorum. Ben kapıyı kapatıp çocuğu içeri sokmak için ağır metal çubuğu fırlatırken kardeşim dışarıda duvara yaslanmış bekliyor.

"Hazır mısın?"

Başını sallıyor. "Elbette. Ne yapmamı istersen."

"Ben de tam olarak bunu söylemeni umuyordum. Ayarlamamız gereken bir buluşma var. Ve bunu güvendiğim biri olmadan yapamam ve bugün o kişi sensin."

Güneş gözlüklerini indirirken dudakları anında bir gülümsemeye dönüşüyor. "Arkanda hiç bu kadar güvenilebileceğin biri olmamıştı kardeşim."

"Buna inanmaya başlıyorum. Bakalım bundan sonra olacaklarla nasıl başa çıkacaksın."

"Bir tekne mi? Gerçekten mi? Güvenli mi?" Marco, bizi sıradan bir Toyota Camry ile nehir boyunca götürürken ve Leo ile nerede buluşmayı planladığımı açıklarken soruyor.

"Güvende olduğumdan emin olacaksın. Uzun menzilli yüksek kalibreli hedef atışlarında nasılsın?"

"Keskin nişancın olmamı mı istiyorsun?"

Kırmızı ışıktaki fren yaparken ona bakıyorum. "Bunu yapabilir misin? Yapamazsan şimdi söyle, ben de başka birini bulayım."

"Hayır, hayır. Bunu yapabilirim. Babamız hedef atıcılığını çok sever. Dolomitler'de beni kendisi eğitti."

Babamız. Benim bir babam var. İfadenin gerçekliği, ışıık yeşile dönerken neredeyse gaz pedalını kaçırmama neden oluyor.

Babamızın nasıl biri olduğunu sormak istesem de şu anda bunu düşünemiyorum. "Güzel. O zaman iyi olacaksın. Senin için bir keskin nişancı tüneğim ve tüfekler için birkaç farklı seçeneğim var."

"Burayı daha önce kullandın mı?"

"Evet. Ve hiç ateş etmek zorunda kalmadım, bu yüzden şanslı bir yer olduğunu düşünüyorum."

"Güzel, çünkü seni korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım kardeşim, ama sana karşı dürüst olacağım. Bir can almak bugün için gündemimde yok."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," diye fısıldamaktan kendimi alamıyorum.

Marco sessiz ifademe kulak misafiri oluyor. "Ölümle uğraşmamak harika bir şey kardeşim," diye cevap veriyor.

"Sokaklarda büyüdüğüm için bu ayrıcalığa sahip olamadım. Sadece güçlü ve akıllı olanlar hayatta kalır. Ne kadar acımasız olursanız, o kadar az insan size kazık atmaya çalışır, sizin olanı alır ya da öldürmek için kolay bir hedef olduğunuzu düşünür."

"Bana kim olduğunu açıklamak zorunda değilsin. Kan bağıımız olsa da yaşadığımız ortamın bizi çok farklı insanlar haline getirdiğini anlıyorum." Omzumu sıkmak için elini uzattı. "Hayatta kaldığın için mutluyum."

"Bugün hayatta kaldığımda mutlu olacağım," diyorum ona. "Bunu asla hafife almam."

Bir otoparka giriyorum ve arabayı bir yere çekiyorum. Camry'yi park ederken koltuğumda dönüp ona bakıyorum. "Yapacağımız şey şu..."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MONTAJ

Leo'ya gönderdiğim koordinatlardan çok da uzak olmayan bir gölgeye doğru manevra yaparken, sandalın dıştan takmalı motoru tahmin edilebileceği gibi tekliyor.

Mighty Mississippi'nin ortasında sohbet etmek başkaları için normal olmayabilir ama ben elimdeki her kaynağı kullanıyorum. Yaratıcılığım beni bundan daha karmaşık durumlarda hayatta tuttu. Ama gardımı asla indiremeyeceğimi herkesten iyi biliyorum. Kimseyle kolay, güvenli bir buluşma yoktur. Lachlan Mount olduğunuzda olmaz.

Hayatım boyunca hep arkamı kolladım. Hayatta kalmak her zaman en önemli önceliğim oldu - en azından Keira ve Aurora hayatıma girene kadar. Artık onlar benim dünyam. Ve onları güvende ve hayatta tutmak, kendi kişisel güvenliğim de dahil olmak üzere her şeyden daha önemli. Aurora ve Keira'nın kaçırılma ya da daha kötüsü korkusundan uzak yaşayabilmeleri için kendimi hiç düşünmeden bir kurşun yağmurunun içine atabilirim.

Karımı ve kızımı korumak için yapmayacağım şey yoktur.

Hiçbir şey.

Leo'nun sahip olduğu bilgi her neyse, söylediği kadar önemli olsa iyi olur. Bugün yapmak istediğim son şey, yeğeninin kanıyla duş almak. Sadece eve, karımın yanına gitmek, kızımın tatlı yüzünü öpmek ve bugünü unutmak istiyorum. Onlarla ilgili bu son düşüncemle birlikte onları aklımdan çıkardım.

Bu toplantının tek bir saniyesinde bile dikkatimin dağılmasına izin veremem. Leo Marchand aptal değil. O söylediğinde haklıydı.

aptal olsaydı bu kadar zengin olamazdı ya da işinde bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı.

Ama yine de, çocuğun beni öldürmeye çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmesine neden olacak ne duyduğunu hayal edemiyorum. Daha önce yaşadığım ürperti bilincimi terk etmedi. Büyük bir şey olacakmış gibi hissediyorum ve bu hiç de hoş bir duygu değil.

En azından artık bileceğim.

Bilgi güçtür. Bu her zaman doğrudur. Bilmek zorunda kalmamayı dilediğin şeyler olsa bile.

Bileğimdeki hırpalanmış Rolex'e bakıyorum. Benimle birlikte cehennemi yaşadı ve ben onu dinlenmeye bırakmayı reddediyorum. Hiçbir zaman lehime olmayan ihtimallere karşı yüzleştığım ve hayatta kaldığım her şeyi hatırlatıyor. Bir keresinde Keira'ya benimle birlikte gömülmesini istediğimi söylediğimi hatırlıyorum. *Bu pek hoşuna gitmemişti.* Ölme ihtimalim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor.

Onu düşünmeyi bırak.

Dikkatimi tekrar suya vermek için kendimi zorlamam gerekiyor. Saat tam 6:09'da eski bir karides teknesi nehri geçip Leo'ya gönderdiğim koordinatlarda yavaşlıyor.

Demir atmasını beklerken kendi kendime "En azından Fransız piç dakik," diye mırıldanıyorum. Metal suya değer değmez, teknenin normalde altında yelken açtığı bayrağın dalgalanacağı kıç tarafında beyaz bir bayrağın dalgalandığını fark ediyorum.

Dudaklarımdan sert bir kıkırdama kaçıyor. "Teslim mi oluyorlar yoksa pazarlık mı yapıyorlar acaba?"

Bir elimi dıştan takmalı motorun üzerine koyarak, denizci şapkamı alnımdan çekip teknenin kıç tarafına doğru ilerliyorum.

"Müzakere için gemiye çıkmama izin var mı?" Leo'nun talimatlarıma harfiyen uyduğunu ve yalnız geldiğini umarak sesleniyorum.

"İzin verildi. Hiçbir çekince olmadan gemiye hoş geldiniz. Bu gemide müzakere kuralları geçerlidir."

Kardeşimin keskin nişancım olarak oturduğu kuleye bakarak, yanımdaki sarmal ipi alıyorum ve o süslü püslü Leo'nun durduğu yere doğru fırlatıyorum.

"Karides teknesinde üç parçalı bir takım elbise mi? Bu bir ilk olmalı."

"Babam bana her zaman istediğim iş için giyinmemi öğretti, sahip olduğum iş için değil," diye yanıtlıyor Fransız aksanından bir iz bırakarak. "Karides teknesi ya da lüks yat, bir cep saati her zaman uygun bir aksesuar gibi görünür."

"Sadece sen, Marchand. Sadece sen."

Halatı kış tarafın sancak ucundaki halata bağlar. "Merdiveni kendi başına çıkabileceğine inanıyorum."

Ağabeyimin arkamı kolladığı için kimseye teşekkür etmeden son bir kez düşünerek teknenin ahşap kış aynasına vidalanmış metal basamaklara uzanıyorum. "Ben hallederim. Sadece oraya çıktığımda seni öldürmek zorunda bırakma beni."

"Ben Fransızım ve bir deniz tüccarının oğluyum, Mount. Müzakereyi ciddiye alırım. Seni öldürmek için yeğenimin hayatını tehlikeye atmam. Ölmeni istemek için bir nedenim yok. Seni canlı olarak çok seviyorum."

Duyu ve içgüdülerim tetikteyken basamakları tırmanıp bir bacağımı kış tarafa doğru sallarken, sözleri üzerimde geziniyor.

Önce tekneyi tarıyorum. "Yalnız mısınız?" Hiçbir yaşam belirtisi görmüyorum ama aşağıda ne olduğundan emin olamıyorum.

"Tabii ki. Sana ihanet etmeyeceğim. Sana söyledim, yeğenimin hayatına senden çok daha fazla değer veriyorum."

Bakışlarım teknenin gördüğüm her santimetresinde geziniyor. "Aşağıda kimse yok mu?"

"Hayır. Sana şeref sözü veriyorum. Kendin görmek ister misin?"

Bakışlarım Leo'ya kilitleniyor. Aslan yelesi gibi altın sarısı saçları, bronz teni, yeğeni gibi mavi gözleri var. Beyaz gömleğinin yakası, beyaz-altın cep mendili olan açık lacivert iğne çizgili takım elbise ceketinin altında düğmesiz. Cep saatinin altın zinciri yeleğine takılı.

"Gidip kendim görmem gerekiyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Aşağıda adamlarım olsaydı ve seni öldürselerdi, yeğenimi parça parça geri alacağımdan hiç şüphem yok. Haksız mıyım?"

Göğsüm keskin bir kahkahayla inip kalkıyor. "O kadar güzel olacağından bile şüpheliyim. Büyük ihtimalle paramparça olurdu."

Leo bronz teninin altında solgunlaşıyor. "Sana inanıyorum. Yalnız geldim. Sana söz verdiğim bilgiler dışında yanımda hiçbir şey getirmedim."

Bir mavna arkamızdan gelirken kornasını çalıyor ve tabancamı çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Ve kimseye nerede olacağını ya da kiminle olacağını söylemedin mi?"

"Babama bile söylemedim. Remy'nin kız arkadaşıyla birlikte olduğunu sanıyor."

"Ah, evet, genç Lily. Bektan bir suikastçı, Marchand. Gerçekten, şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsü."

Leo başını sallarken altın rengi yelesi dalgalanıyor. "O bir suikastçı değil. Futbol takımında sıkı bir uç. Bu konuda çok daha iyi."

"O zaman futbola devam etmeli ve güpegündüz bastırılmış silahla ateş etme işini ben ve amcası gibi gangsterlere bırakmalı."

Leo zoraki bir sırıtışla, "Ay ışığında bastırılmış silahla ateş etmeyi gündüze tercih ederim," diyor.

"Bu kadar havadan sudan konuşma yeter. Bana bunun neden olduğunu anlat Marchand. Bana her şeyi anlat."

"Gel. İçeri girelim. Birlikte görünmememiz en iyisi."

Takım elbisesini gösteriyorum. "Bu senin hatan. Kimse beni bunun içinde tanıyamaz." İşçi pantolonumu ve lekeli gömleğimi gösteriyorum.

"Gardırobunuz sizin seçiminiz. Benimki bir açıklama."

"O zaman sen önden git," diyorum ona.

"Elbette. Sana sırtımı dönmekten korkmuyorum, Mount. Senin de beni öldürmek için bir sebebin yok. Bunu güvenimin bir işareti olarak kabul et."

"Nasıl istersen öyle düşün Marchand. Ben cevaplar için geldim."

Onu kapalı dümen alanına kadar takip ederken elim tabancalarımın birinin kabzasında geziniyor. Aşağıdan beni öldürmek için koşan kimse yok, bu yüzden bunu da güveninin bir işareti olarak kabul ediyorum.

Leo kalçasını kaptan koltuğuna dayadı ve çenesini kaldırdı. "Oturmaktan çekinmeyin."

"Oturmama gerek yok. Sanırım bu uzun sürmez."

"Hayır. Elimdeki bilgi yıkıcı ama aktarmam uzun sürmeyecek. Yeğenimin kulak misafiri olduğu şeyle başlayacağım." Bir elini saçlarına götürdü. "Seni öldürmeye çalıştığına hâlâ inanamıyorum."

"İnan."

Altın rengi saçlarını çekiştirerek söze başladı: "Şehirde yeni bir oyuncu var. Adı Kostegov. Tam olarak hangi Doğu

Avrupa'nın cehennem çukurundan tırmanıp geldi, ama tam bir iş adamı. Kendini New Orleans'ın yeni kralı ilan etti."

İsmi hemen katalogladım. Hiçbir şey çağrıştırmıyor. *Hay sikeyim. Bunu nasıl bilemem? Bana yönelik tehditlerden bu kadar mı bihaberim?*

"Şehre yeni gelen biri için çok cesurca," diye cevap veriyorum.

"Adını daha önce hiç duymamıştım. Bana Ruslar söyledi. Güzel sanatlardan anlıyorlar. Bir şişe votkayı paylaşıyorduk, sonuna yaklaşmıştık ki onun adı geçti. Ben de cesurca olduğunu düşünmüştüm - en azından bana onu kimin desteklediğini söyleyene kadar. Daha önce duyduğunuzu bildiğim bir isim. Senin de daha önce yağladığını tahmin ettiğim bir avuç içi."

"Peki onu besleyen eli ısıracak kadar aptal olan kim?" Zihnim yüksek vitesine geçti.

Günümde pek çok avuç içini yağladım. Suçlular, siviller, kirli kolluk kuvvetleri, politikacılar ve her düzeyden yetkililer. Tanımlaması benim için sınırı daraltmıyor.

"John Pierre DuFort."

Daha önce hissettiğim ürperti tenimin her santimetresinde kayıyor. "Fed mi yoksa babası mı?"

"Anladığım kadarıyla ikisi de."

Leo'ya hiçbir tepki göstermemek için duygularımı ve yüz ifademi kontrol etmek için her şeyimi harcıyorum. Ama içimden, *"Siktir, onlar değil"* diye bağıriyorum.

"Kahretsin," diye küfrettim.

"Evet, işte bu yüzden bu şehirdeki yerlerinizin artık sizin ya da aileniz için güvenli olmadığını söyledim. Sadece seni ortadan kaldırmayacaklar; senin için geliyorlar-"

"Orada dur." Emri ısırarak söyledim. "Söyleme bile."

Leo iki elini de önüne kaldırıyor. *"Mea culpa"*. Ama tehdit gerçek. Kalenize girildiğini, kızınızın kaçırıldığını ve V'nin düşürüldüğünü biliyorlar. Açığa çıktınız. Suda kan kokusu alıyorlar. Ruslar her an gelebileceklerini söylüyorlar. Bu fırsatı kaçırmayacaklardır. Zaman çok önemli.

Özü. Sizi ortadan kaldırmak için çok sert ve hızlı bir şekilde saldıracaklar - yasanın her iki tarafından da. Bunun geldiğini görmemen gerekiyordu."

Hayatımda ilk kez biri beni öldürmeye çalıştığı için minnettarım. Remy Marchand bu sabah ateş etmeye başlamasaydı, pis bir federalin ve genelkurmay başkanlarından biri olan babasının kellemini almaya geldiğini bilemeyecektim.

Kartellerle başa çıkabilirdim... ama bu farklı. Bu aile... doğru değiller. Dedikoduları duydum. Resimler gördüm. İnsanlar benim şeytan olduğumu düşünebilir ama DuFort'lar *aslında* şeytana tapıyorlar.

New Orleans'taki çocukların çoğunu onların sapkınlıklarından korumak için tüm kaynaklarımı kullandım.

"Hazmetmen gereken çok şey var dostum. Bunun hoş olmayan bir haber olduğunu anlıyorum."

Trol teknesinin kamarasının çürümeye yüz tutmuş çatısına bakarken elimde olmadan gülüyorum. Başka ne yapmam gerekiyordu ki? "Lachlan Mount'un hayatında sadece bir gün daha."

"Bu hayatı sana hiç kıskanmıyorum, Mount. Seni hiç kıskanmıyorum. Ama dedikleri gibi, büyük güç büyük sorumluluk getirir."

Bakışlarımla onu delmek için çenemi aşağı indiriyorum. "Başka ne biliyorsun?"

"Pek bir şey yok. Ruslar genç olan John Pierre ile çalışıyorlar, her ne kadar bağlantı baba tarafından kurulmuş olsa da. Bu çılgın Kostegov'a taşınmasından memnun değiller. Ruslara göre, o istikrarlı biri değil. O bir vahşi ve serseri mayın."

"Ruslardan geliyor ..." Sözümü kesiyorum.

Leo benim için düşüncemi tamamladı. "Bu da bir şeydir, biliyorum." Kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. "Bugün beni aradığın için neden hoşnutsuz olmadığımı anlıyorsun, koşullar dışında. New Orleans'taki güç dengesini olduğu gibi seviyorum. Şehrimin başında vahşi bir serseri mayın istemiyorum. Seninleyken ne bekleyeceğimi biliyorum. Değişimle kimse bilemez."

Hemen cevap vermeyince, "Ne yapacaksın?" diye soruyor. Onu incelemek için başımı eğiyorum. "Sana söylemeyeceğimi biliyorsun.

Tam şu anda bir planım vardı."

Leo gülümsüyor, her zamankinden daha aslan gibi görünüyor. "Yeterince adil. Şimdi, bu yeğenimi daha fazla zarar görmeden kurtarmak için yeterli mi? Başımın belası olsa da çocuğu seviyorum."

"Yalan söylemiyorsun değil mi?" Sormak zorunda olmadığımı biliyorum ama çok dikkatli olamam. Biri elime saatli bir bomba tutuşturmuş gibi hissettiren bu bilgiyle olmaz.

"Tabii ki hayır. Bu konuda yalan söylemem. Sana neden telefonda söyleyemediğimi anlıyorsun. Bu noktada Federallerin her kelimemi dinlemediğine güvenemem. Artık hiçbirimiz güvende değiliz. Tek birimiz bile, ki bu beni çok mutsuz ediyor. Hayatımı seviyorum. Değişmesini istemiyorum. Ama görünen o ki, değişim hiçbirimizin üzerinde kontrol sahibi olmadığı tek sabit şey."

Başımı sallayarak onu temin ettim, "Yeğenin iyi olacak. Doktorunu ara ve birinin onu 7:05'te Canal ve Bourbon'un köşesinden almasını sağla. Siyah bir Sprinter minibüsten inecek, başında soytarı şapkası olacak, tıpkı bu sabahki aptal gibi."

"Yeterince adil. Onu tedavi edeceğiz. Merhamet gösterdiğiniz için teşekkürler." "Bu merhamet değildi. Çocuk öldürmeyi sevmediğim içindi.

Peşimden gelen o hasta herifler için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. İyi bir hayatın olsun Leo. Verdiğin bilgiler için minnettarım."

Dönüp kulübeden çıkarken Leo arkamdan sesleniyor: "Amerika artık senin için güvenli değil dostum. DuFort dokunaçları uzun bir menzile sahip ve merhamet göstermeyecekler."

Yan tarafa tırmanmadan önce onu selamlıyorum. "Teşekkür ederim Kaptan. Görüşme sona ermiştir."

Metal basamaklardan aşağı inerken zihnim hızla akıyor.

Kahretsin, işler ciddileşti.

ON ALTINCI BÖLÜM

LACHLAN

Park yerine döndüğümde Camry çoktan çalışıyordu. Üzerimde hâlâ kaba kıyafetlerim ve denizci şapkam var ama umurumda değil. Normalde, duş almadan ve yeni bir gömlek ve takım elbise giymeden Keira'ya dönmeyi düşünmezdim, ama bugün farklı. Bugün hiçbir şey normal değil.

Kendimi içeri attım ve kapıyı kapattım.

"Bilmen gereken her şeyi öğrendin mi?" diye soruyor ağabeyim, sanki az önce ondan birini öldürmesini istememişim gibi, sohbet eder bir tonda.

Nedense, hayat ne getirirse getirsin, onun bu rahatlığı beni rahatlatıyor.

Direksiyonu iki elimle kavrarken "Evet," diye cevap veriyorum.

Başımı direksiyonun ortasına çarpmak geliyor içimden ama bu bir zayıflık göstergisi olur ve bunun için zamanımız yok.

"Telefonda ima ettiği kadar ciddi mi?"

Tekneye çıkmadan önce Leo'nun söylediklerini kardeşime anlattım. İşler kötüye giderse, *birinin* kimi ve neden öldüreceğini bilmesi gerektiğini düşündüm.

"Evet." Toyota'yı vitese takıp uzun ve dolambaçlı bir yoldan güvenli eve dönmeye başladım. "Kahretsin. Yapmam gereken bir arama daha var. Telefonumu alır mısın?"

Aklım hayatımdaki karmaşada olduğu için neredeyse çocuğu unutuyordum. *Kendine gel, Mount. Şimdi dikkatsiz olmanın sırası değil.*

Marco bana telefonu uzatıyor, ben de ezbere bildiğim bir numarayı çevirirken arabayı bir saniyeliğine park ediyorum. Temizlikçim her zamanki gibi üçüncü çalışta telefonu açtı.

"Joyful Temizlik Hizmetleri, Joy konuşuyor."

"Metal fabrikasından bir geri dönüşüm çalışması yapılmasını istiyorum."

"Çöp koşusu mu?" Joy -parayı, kızarmış yemeği, annesini ve hayatını kurtardığım için beni seven üç yüz kiloluk bir adam- cevap veriyor.

"Çöp yok. Sadece geri dönüşüm. Mardi Gras tarzı. En kısa zamanda metal fabrikasından alın. Canal ve Bourbon'un köşesinde saat 19:05'te bırakılacak. Geç kalmayın. Bırakma işleminin sorunsuz geçtiğinden emin olun. Bir bakım paketi gibi davranın."

"Anladım," diye cevap veriyor Joy, tonu daha ciddi, bu da olası tüm endişelerimi yatıştırıyor. "Geri dönüşüm için Mardi Gras tarzı bir bakım paketimiz var. Metal dükkânından alınabilir. Teslim için saat tam 7:05'te Canal ve Bourbon'un köşesinde olun."

"Mükemmel. Teşekkürler, Joy."

"Gününüz kutlu olsun. İşinizin her zaman takdir edildiği Joyful Temizlik Hizmetleri'ni kullandığınız için teşekkür ederiz."

Aramayı kapatıyorum, telefonu kardeşime geri veriyorum ve Camry'yi vitese takıyorum. O konuşmadan önce tekrar yola koyulduk.

"Çocuk serbest mi kalacak?"

İlk ışıpta sola dönüyorum ve başımı sallıyorum. "Anlaşma buydu. Marchand kendi payına düşeni yaptı, bu da benim sözümü tuttuğum anlamına geliyor."

Görüş alanımın dışında Marco'nun haç çıkardığını görüyorum. Ona bakarak, "Yapmayacağımı mı sandın?" diye soruyorum.

"Senin hakkında çok hızlı bir şekilde çok şey öğreniyorum kardeşim. Şu ana kadar anladığım, kendi kurallarına göre yaşayan bir adam olduğun ve buna çok saygı duyduğum. Çocuğun yaşamasına daha da çok saygı duyuyorum. Aferin sana."

Onun onayı ihtiyacım olan ya da istediğim bir şey değildi, ama yine de iyi hissettiriyor.

"Öğrendiğim bir başka şey de çok büyük şeyler hakkında fazla konuşmaman. Kulağa çok ciddi gelen şeyler."

Şerit değiştirmeden önce kör noktamı kontrol ediyorum. "Alışkanlık. Hayatımdaki her şeyi paylaşabileceğim biri hiç olmadı."

"Peki ya karın?"

Başımı sallayarak Marco'nun bakışlarını yakalıyorum. "Karına ölüm ve kan haberlerini getirmek ister miydin? Yaptığım ve yaptığım her şeyi ona asla yüklemem. Bu onun yükü değil. Asla bilemeyeceği pek çok şey var ve hem onun hem de benim için olması gereken de tam olarak bu."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sormadan önce birkaç dakika sessizlik oldu.

Trol teknesinden inip sandala bindiğimden beri zihnim bu soruyla boğuşuyor.

"Hâlâ beklemede olan bir jetiniz var mı?" Bizi güvenli evin aksi yönüne götürecek başka bir dönüş yaparken soruyorum.

"Tabii ki var. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum, bu yüzden her şeye hazırlıklı geldim."

Ona bakmadan, "Pilotunu ara. Uçuşa hazır olmanın ne kadar süreceğini sor."

"Gidiyor muyuz?" Şaşkınlık sorusunu renklendiriyor.

Başka bir kırmızı ışıktaki durup başımı bakışlarıyla buluşacak kadar çeviriyorum. "Karımı ve kızımı mümkün olan en kısa sürede dokunulmaz bir yere götürmeliyim."

Arabadaki enerji değişiyor ve ses tonumdaki ciddiyetin onun gözünden kaçmadığını biliyorum.

"O kadar kötü müydü?"

"Neyse o işte. Dürüst olmak gerekirse, lanet olası bir kâbus canlandı. Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Keira ve Rory'yi güvende tutmak. Bu onlara dokunamaz."

Birkaç dakika daha sessizlik oldu.

"Peki ya sen? Kalıyor musun, gidiyor musun? Hatırlatırım, eğer söz verdiğinizde onu görmeye gitmezseniz, annemiz olası bir tehlikeye aldırmadan, söylediği gibi geri dönecektir."

Bir sorundan kaçmak daha önce yaptığım bir şey değil. Hayatım boyunca bir dizi zorluğa göğüs gerdim. Ama bu... bu farklı. Bu... Henüz tam olarak neyle uğraştığımı bile bilmiyorum. Ve daha da kötüsü, güvenilebileceğim tek insanlar benimle aynı kanı taşıyan ya da evlilik bağı olan insanlar.

İnsanlarıma güvenemememe şaşmamalı. DuFort'un onlardan birine ulaşip ulaşmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Şeytan'ın yumurtası oyuna geldiğinde her şey mümkün.

Geride kalıp Keira ve Aurora'yı kardeşimle birlikte bensiz gönderme ihtimali yine de aklıma geliyor. Ya bu gece ikisini de canlı olarak son görüşümse? Ya annemi bir daha göremezsem? Ya bu, böyle bir mutluluk için sahip olduğum tek fırsatsa? Bunu nasıl boşa harcayabilirim?

Bu olasılıkla keskin bir acı içimi parçalıyor ve ihtiyacım olan tek cevap bu.

"Annemize bir söz verdim." Duraklıyorum, kelimelerin gerçeküstü doğasını parçalanmış ruhumun derinliklerinde hissediyorum. "Ve bunu tutacağım. Hep birlikte gideceğiz. Buna bir aile buluşması diyelim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KEIRA

Bütün gün beklediğim sesler nihayet karanlık çökerken geliyor. Yine de, alışkanlığımdan dolayı, garaj kapısını duyduğumda silahımı çekiyorum. Tek bir ayak sesi yerine iki ayak sesi duyduğumda hislerim artıyor ve kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

Aurora'nın bebek odasında uyuyor olmasına şükrederek, elimde tabancamla kapısının önüne geliyorum. "Tatlım? Sen misin?"

"Evet, hoş geldin misafirim var." Lachlan'ın sesi köşeden geliyor.

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyorum kapıdan uzaklaşıp tabancayı kanepenin arkasındaki masanın üzerine koyarken.

Odaya girer girmez kocamın yüzünün her özelliğini katalogluyorum.

Çizilmiş. Yorgun. Yine de her zamanki gibi keskin ve uyanık. *Çünkü gardını hiç indirmiyor.* Geçen hafta yaşananlardan sonra hepimizin bir tatile ihtiyacı var. Daha ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum. Tüm bu gerginlikten dolayı sinirlerimin tamamen bozulmasına ramak kaldı. Yine de sebat ediyoruz, çünkü biz buyuz.

Takım elbise giyen kişinin Mount olmadığını anlamam bir saniye sürdü. Uzun kollu siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon giyiyor.

İki kişi olmaları durumu daha da çılgınlaştırıyor. İkisini de içime çekerken aklım başımdan gidiyor.

"İyi misiniz?" Kollarını bana açtığında kocama doğru yürüyorum.

Ancak etrafıma sarılıp beni sıkıca kavradıklarında, dünyamın yeniden tanıdığım bir şey olduğunu hissediyorum.

"Ben iyiyim. Hepimiz iyiyiz. En önemli şey bu."

Bana söylemediği milyonlarca şey olduğunu biliyorum ve bu Mount için olağan bir durum. Çünkü bugün o Mount'tı, Lachlan değil.

"Cenazede ne oldu?"

"Neyse ki yarıda kesildi," diyor saçlarıma doğru.

Bakışlarıyla buluşmak için geri çekiliyorum. "Neyse ki mi?"

Lachlan başını sallarken yüzünde ciddi bir ifade var. İçgüdüsel olarak boğazımda şişen yumruyu yutuyorum.

"Durum ne kadar kötü?"

"Bir şeyler yedikten sonra sana her şeyi anlatacağım. Açlıktan ölüyoruz. Rory nerede?"

Kapalı kapıyı gösteriyorum. "Uyuyor ama önemli değil. Git onu gör. Babasına ihtiyacı var."

Lachlan dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum," diye fısıldıyor alnı benimkine yaslanırken. "Bu kadar güçlü olduğun için teşekkür ederim. Yemin ederim ki hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım."

Parmaklarımı gümüş telli siyah saçlarına gömüyorum. "Her neyse, üstesinden geleceğiz. Bizim işimiz bu."

Uzaklaşırken alnıma bir öpücük konduruyor. "Seni hak etmiyorum ama sonsuza dek benimsin, Hellion." Sözleri fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Her zaman. Ne olursa olsun," diyorum, yüz hatlarındaki ciddiyeti gördükçe endişem artıyor.

Bir şeyler oldu. Kötü bir şey.

Nasıl *bildiğimi* bilmiyorum ama *biliyorum*. Yine de açlıktan ölmeyecekleri zamana kadar bekleyebilir.

"Git Rory'yi gör. Ben de buzluktan çıkardıklarımı ısıtayım. Haute cuisine değil," diyorum Marco'ya bakarak, "ama artık açlıktan ölmeyeceksin."

"Her şey mükemmeldir," diye cevaplıyor Marco. "Şu anda bir toynak bile yiyebilirim."

Ona gülümsüyorum, hâlâ ona bakmanın verdiği şokun sınırındayım.

Neredeyse aynı görünüyorlar. Şakaklardaki gümüşe kadar. Sadece ... tekinsiz.

İşte o zaman önemli bir farkın farkına varıyorum: Marco'nun yüzündeki kırışıklıklar farklı. Sanki hayatının çoğunu gülümseyerek geçirmiş gibi, kırışıklıkları derin düşüncelere dalmış bir hayatı olan Lachlan'a göre, ki bu da onu hayatta ve hapisten uzak tutmak için gereken şey.

Lachlan'ın hayatının geri kalanını gülümseyerek geçirmesini istiyorum. Bu hayali düşünce kalbimi kanatlandırıyor. Şu anda bana bugün ne olduğunu bile söyleyemiyor çünkü şüphesiz kurşun ve kan içeriyordu. *Hayatımızın değişmez bir parçası.* Doğrudan görmesem de kocamın kim olduğunu ve ne iş yaptığını çok iyi biliyorum.

Tüm bunları aklımdan çıkarıyorum ve ocaktaki jambalaya tenceresini ikisi için yeniden ısıtmakla meşgul oluyorum. Tanrıya şükür harika kokuyor.

Ne olursa olsun, en azından aç adamları doyurabilirim.

Kocam, kardeşi ve kızım aynı çatı altında benimle birlikte, diye kendime hatırlatıyorum, önümde olana odaklanıyorum. *Ve bu minnettar olmam gereken bir şey.*

Marco tuvalette, akşam yemeğinden önce makyajını tazelerken Lachlan beni mutfakta buluyor ve nihayet baş başa kalabiliyoruz.

Tezgâha yaslanmış, ocaktaki tencereyi karıştırmamı izliyor. Kelimelerimi tutmaya çalışıyorum ama artık yapamıyorum.

"Daha sonra dediğini biliyorum ama ne beklemem gerektiğini bilmem gerek."

Kocamın neredeyse siyah olan bakışları benimkilere kilitleniyor. Doğasında olduğu gibi, hiç zaman ya da kelime harcamıyor. "Gitmek zorundayız. Artık burası bizim için güvenli değil."

"Güvenli evden ayrılmak mı?" Jambalaya'nın baharatlı kokusu etrafımızı sararken bir açıklama arayarak soruyorum. Duruşundaki ciddiyetten bunu kastetmediğini anlıyorum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ülkeyi terk et." Keskin bir nefes alıyorum. "Ne kadar sürelğine?"

Lachlan bana bir adım daha yaklaşıyor ve beni sobadan uzaklaştırmak için elimi tutuyor. "Bilmiyorum. Ama gitmek zorundayız. Bu gece."

"Peki ya içki fabrikası? Evimiz? Çalışanlarımız? Ailem? Hayatımız?"

Gözlerimle bir kez daha buluşmadan önce tavana bakıyor. "Eğer bu gece buradan ayrılmazsak, bunların hiçbirinin önemi kalmayacak."

Kalbim göğüs kafesime doğru hızla çarparken göğsümde ısı yükseliyor. İlk kez, üstü kapalı sözlerle ve yarı gerçeklerle yetinemeyeceğimi biliyorum.

"Bana *her şeyi* anlat, Lachlan. Neler oluyor? Bilmem gerek. Eğer her şeyi ve herkesi geride bırakıyorsam, bu kadarını hak ediyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve söyleyeceği her kelimeyi hesapladığını biliyorum. Lachlan Mount, gerçekleşmeden önce etkilerini ölçmeden hiçbir şey yapmaz.

"Her şeyi hak ediyorsun. *Her şeyi*." Duraklıyor, yavaş ve derin bir nefes alıp veriyor ve devam ediyor: "Eğer burada kalırsak, sadece benim kellemi istemeyen bir adam ve babası var; seni tutuklayıp hapse atacaklar ve kızımızı alacaklar. Ve ona yapacakları şeyler vücudunu kırarak, zihnini paramparça edecek ve ruhunu yok edecek - bu sırayla."

Korku - buz gibi soğuk *korku* - son zamanlarda çok sık hissettiğim gibi, kemiklerimin derinliklerine yerleşiyor. *Beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim*. Soğukkanlılığımı korumak ve kendimi ona teslim etmemek için çok mücadele ediyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçek. Soğuk, sert lanet gerçek." Başını sallıyor. "Bunlar bizim için gelen gangsterler değil. Karanlıktan çıkıyorlar, ama arkalarında Birleşik Devletler hükümetinin gücüyle. Bu her zamanki gibi savaşılabileceğim bir şey değil. Anlıyor musunuz?"

"Federaller mi?" Biz konuşurken en kötü kâbuslarımın ortaya çıktığını fark ettiğimde soruyorum.

"Ve daha kötüsü. İşte bu yüzden gitmeliyiz. Dokunulmaz olmalısın. Seni ya da Rory'yi asla ele geçiremezler. *Asla*."

"Lachlan-" Konuşmaya başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Seni ancak son nefesime kadar koruyabilirim. Beni rahatsız eden tek şey bu. Ben öldükten sonra ne olacağını kontrol edemem.

size bir şey olursa. Hayatınızın geri kalanında ikinizin de korunduğunu bilmem gerekiyor. Bunu bilmeden asla huzur içinde yatamam."

"Lachlan-" diye tekrar başladım, sesim titriyordu.

"Keira, beni dinle. Bu gece gidiyoruz. Geri dönecek misin bilmiyorum. Bu şekilde olması gerektiği için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin ama hayatın bize sunduğu el bu. Karşılık vermekten başka seçeneğimiz yok. Ve benim cevabım ailemi ne pahasına olursa olsun korumak. İmparatorluğumun parçalanması umurumda değil. Sen ve Rory'nin yanında *hiçbir* anlamı yok." Kollarımın üst kısmını kavriyor ve devam ederken doğrudan kara gözlerine bakıyorum: "İçki fabrikana ne olacağı umurumda değil. Evimize ne olacağı umurumda değil. Senin ve kızımızın güvenliği ve mutluluğu dışında hiçbir şey umurumda değil. Beni anlıyor musun? Bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Fikrimi ya da planlarımı değiştirmemi isteme. Böyle olmak zorunda."

Gözyaşlarım kapaklarımı aşmak için savaşıyor, ama onları geri kırıyorum. *Ben Keira Mount'um. Bu hayatı kabul ettim. Kiminle evlendiğimi biliyorum. Seçimlerimin ne anlama gelebileceğini biliyordum.*

Bedel bir gün mutlaka ödenir ve bu asla beklediğiniz gün olmaz.

"Anlıyorum," diyorum, burnumdan nefes alırken çenemi kaldırıyorum. Tüm vücudum ona doğru eğiliyor, sanki bir mıknaş gibi çekiliyorum. "Eşyalarımızı toplayacağım. Çabucak hazır oluruz."

Kocam beni göğsüne doğru çekiyor ve kolları etrafımda kilitleniyor. "Benim cesur, vahşi karım. Birini seni sevdiğim kadar sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

Kollarımı ona doluyor ve olabildiğince sıkıyorum.

Kırılmayacağını biliyorum. Benim kocam değil. O gücün kişileşmiş halidir.

"Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte gideceğiz. Tek istediğim bu. *Birlikte gidelim.* Beni ve Rory'yi senden uzaklaştırma."

Saçlarımın arasına fısıldarken kolları bedenimi sıkıca kavriyor: "Birlikte gideceğiz Hellion. Birlikte gideceğiz. Şu anda size bu konuda söz verebilirim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MONTAJ

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda Keira'yı isteksizce bırakıyorum. Alnına bir öpücük daha kondurup kokusunu içime çekiyorum ve onu benimle birlikte cehenneme mahkûm etmediğim için dua ediyorum.

O bunu hak etmiyor. Çok daha iyisini hak ediyor.

Ailesini bir saatten kısa bir sürede ülke dışına çıkarmak zorunda kalmayan bir koca. Ağza alınmayacak şeyler yapan düşmanları olmayan bir koca.

Ama beni elde etti ve ne olursa olsun ondan vazgeçmeyeceğim.

Marco'nun sesi düşüncelerimi böldü. "Uçak ne zaman istersek hazır. Yine de acele etmemizi öneririm, çünkü pilot kendisine sorular soran bir havaalanı yetkilisinden bahsetti."

Marco'yla gözlerimi kilitliyorum ve orada gördüğüm endişeyi katalogluyorum. *Hay sikeyim. Bu hiç hoşuma gitmedi.* "O zaman gidiyoruz." Keira'ya bakıyorum. "Yemeği unut. Çabuk toparlan. Buradan gidiyoruz."

Kadın ya da erkek, pek çok insanın yapacağı gibi histeriye kapılmak yerine, Keira'nın çelik gibi sertleşmiş omurgası ocağın düğmesini kapalı konuma getirirken sertleşiyor. "Çöp kutusuna atabilirsin," diyor hiç düşünmeden. "Acele edeceğim. Birkaç dakikadan fazla sürmez. Hazır olacağız." Etrafımda dolaşıp bebek odasına doğru ilerliyor.

Karım inanılmaz biri. "Şimdi duyacağınız seslere aldırmayın" diye seslenmeden önce hayret etmek için sadece bir saniyem var. Ben-

Arkasına dönmeden bir elini kaldırıyor. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Hadi buradan defolup gidelim."

Ben karımın arkasından gülümserken kardeşim beni izliyor.

Tanrım, onu seviyorum.

Yüzümdeki gülümsemeyi geldiği gibi hızla siliyorum ve kanepeyi işaret ediyorum. "Şunu taşımama yardım eder misin?"

"Elbette."

İkimiz de kanepenin ucunda bir pozisyon alıp çömeliyoruz. Onun benim gibi hareket etmesini izlemek hâlâ esrarengiz. Doğaya karşı yetiştirilme tartışması hakkındaki sorularım her geçen saat artıyor.

"Onu duvardan uzaklaştırmamız gerekiyor."

Başını sallıyor ve kanepeyi kolayca kaldırıp mutfığa doğru götürüyoruz. Duvara dönüyorum, onu süsleyen Pontchartrain Gölü manzarasını kaldırıyorum ve Marco'ya veriyorum.

Soru sormaz, bu da kardeşim hakkında sevdiğim bir başka şey.

Kardeşim ...

Birkaç adım geri çekilirken kelimeler kafamda rahatlatıcı bir şekilde asılı duruyor. Ayağımdaki ağır botlara şükrederek, V'nin resmi astığı dikmenin sağ tarafında, yerden iki metre yükseklikteki alçıpanda bir delik açıyorum. Sonra bir tane daha. Ve solda bir tane daha. Ve onun altında bir tane daha.

İşim bittiğinde Marco yanımdaydı, elleriyle alçıpanı saplamalardan çekmeme yardım ediyordu.

"Vay anasını," diyor ben siyah spor çantalarını ardı ardına çıkarırken. "Film gibi."

"Sence bu fikirleri nereden buluyorlar?" Onları dikkatlice yere koyarken gülerek soruyorum.

Toplamda dört çanta var. Ailemin çekip gitmesi ve bir daha arkasına bakmaması için gereken her şey.

Kardeşimin yüzündeki şok, bakışlarımla buluştuğunda gözlerine de yansıyor. "Böyle bir anı planlamıştın."

"Ben her şeyi planlarım. Her zaman doğru olduğunu gördüğüm bir şey var: nakit para, ekstra pasaportlar, altın ve silahlar her zaman işe yarar."

"Peki ya duvar?"

"Kanepeyi yerine koyduğumuzda delik görünmeyecek. Ayrıca bu güvenli evden bizim dışımızda kimsenin haberi yok. Kimsenin içeri girmek için bir nedeni yok. Ancak, eğer bir sorumluluk haline gelirse, ev sanyeler içinde yok olabilir."

Şaşkınlıkla göz kırıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Ev patlamaya ayarlı."

"Ama komşular-"

"Bir patlamanın onları etkilemeyeceği kadar uzaktalar. Burayı seçerken temel kaygımız buydu. Ayrıca, itfaiye üç dakika uzaklıkta ve iyi donanımlı. Bir yangın yayılmaz. Gaz kaçağı gibi görünür. V her şeyi düşündü. Bu onun işiydi."

Kardeşim söylediklerime inanamıyormuş gibi başını sallıyor. Bu herkes için anlaşılması zor bir şey, özellikle de onun yaşadığı günden sonra. *Benim hayatımda bir gün*. İkiz olabiliriz ama aynı olmadığımız kesin.

"Garip bir şekilde etkilendim. Her şeyi düşünüyorsun."

"Bu şekilde hayatta kalıyoruz. Ama şu anda havai fişeklere gerek yok. Kimsenin buraya bakmak için bir nedeni yok ve baksalar bile kanepenin arkasındaki duvarda deliklerden başka bir şey bulamazlar." İki spor çantasının kollarını tutmadan önce resmi duvara yerleştiriyorum. "Diğerlerini de al. Garajdaki minibüsü alıyoruz. Rory için araba koltuğu var. Yiyecekleri boşaltmak için geri geleceğim."

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, karım omzunda pembe bir çanta ve kucağında telaşlı bir Aurora ile bebeğin yatak odasının kapısından içeri girdi.

"O hazır. Çoğu şeyi paketledim. Sadece çantamı almam gerekiyor. Yatağın üzerinde."

"Prensesim," diyorum ve küçük kızımın yüzüne bir öpücük kondurmak için yanına gidiyorum. "Telaşlanmana gerek yok. Annen ve baban seni yeni bir krallığa götürüyor. Canavarların olmadığı bir krallığa."

Ben yanıdayken her zaman yaptığı gibi anında sakinleşiyor.

Bir bebekle iyi anlaşabileceğimi hiç bilmiyordum. Keira için olduğu kadar benim için de şok ediciydi. Ama yine de benim gibi bir adamdan masum, değerli bir prensesin doğabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ve bir daha asla tehdit edilmeyecek. Asla. Ne yapmak zorunda kalırsam kalayım ya da kim olursam olayım, kızım bir daha asla bundan etkilenmeyecek. Hayatının geri kalanında sevgiden başka bir şey bilmeyecek. Bunun üzerine defalarca yemin ettim ve hayatımda bundan daha çok istediğim bir şey yok. Ne pahasına olursa olsun bunu gerçeğe dönüştüreceğim.

Aurora kollarına daha rahat bir şekilde sarılırken Keira, "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Çantanın askısını omzundan kaldırıyorum. "Sen onu araba koltuğuna oturt. Marco ve ben her şeyi yükleyip yiyeceklerle ilgileneceğiz."

Keira'nın bakışları kuru duvar tozuyla kaplı spor çantalarına yöneliyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Tanrı'ya şükürler olsun ki olduğun kişisin."

Hiç beklenmedik bir anda muhteşem bir gülümseme karımın tüm yüzüne ışıltılı bir parlaklık veriyor. Aurora'ya fısıldıyor, "Gördün mü, endişelenecek bir şey yok, bebeğim. Baban her şeyi halleder, çünkü babalar böyle yapar."

Dudaklarım karımın güzel gülümsemesine ve kendinden emin sözlerine karşılık olarak kıvrılıyor ama seyir irtifasına ulaşana kadar rahat nefes alamayacağım.

Bileğimdeki saate bakıyorum. *Bir saatten az kaldı ve bu lanet ülkeden gidiyoruz.*

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KEIRA

Küçük bir parçam havaalanından ayrılışımızın bir çatışma içerip içermeyeceğini merak etti, ancak jet pistten kalktığında ve Lachlan kucağında Aurora ile yanımdaki pelüş deri koltuğa güvenli bir şekilde oturduğunda, evrendeki her güce bizi New Orleans'tan güvenli bir şekilde çıkardığı için teşekkür ediyorum.

Tanrı'ya şükür güvendeyiz. Tanrı'ya şükür birlikteyiz. Tırmanırken ve geleceğimize doğru dönerken bu sözler zihnimde tekrar tekrar yineleniyor.

Lachlan'ın daha önceki sözleri aklımdan çıkmıyor. *"Bir daha geri dönecek misin bilmiyorum."*

Bunun ne anlama gelebileceğinin büyüklüğü beni henüz tam olarak etkilemedi ama Lachlan Mount dünyasına girdiğimden beri öğrenmem gereken bir şey var: ne olursa olsun akışına bırakmak ve en iyisini yapmak.

Hayatımın son birkaç yılında hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğum becerileri size hiçbir okulda veya üniversitede öğretmiyorlar. Bunun yerine, bu benim gerçek hayat üniversitesinde ön sıradaki koltuğum oldu. Sabit hedefler, planlar ve fikirler mi? Pencereden dışarı. Hayat karşınıza ne çıkarırsa çıkarsın uyum sağlamayı, her türlü zorluğun üstesinden gelmeyi ve gelişmeyi öğrenmek mi? Bu yetenekler paha biçilemez hale geldi. Mümkün olduğunu bildiğimden daha fazla güvenmeyi öğrenmek zorunda kaldım. Sınırlarımın ötesine geçmeyi öğrenmek zorunda kaldım.

-kırılmadan. Ve en şaşırtıcı olanı da, kocamın dünyasının karanlığı içinde inancımın derinlikleri hakkında yoğun dersler aldım.

Lachlan Mount'un karısı olmak hiç de beklediğim gibi olmadı. Bir insanın sevebileceğini hiç tahmin etmediğim kadar iyi ve derin sevildim. Ve karşılığında, daha önce hiç yapamadığım kadar sert ve şiddetli bir şekilde sevildim. Ruhum daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tamamlanmış hissediyor. Ruh eşim yanımda ve kalbimi ellerinde tutuyor. Kızımız bizi birbirimize hiç tahmin etmediğim kadar yakınlaştırdı ve aramızda yeni bağlar kurdu. Aurora ikimize de bir amaç verdi ve Lachlan'ın var olabileceğini hiç bilmediğim yeni yönlerini ortaya çıkardı.

Ofisimdeki o ilk gün, masamda oturan karanlık, gölgeli bir figürdü - beni yeraltı dünyasına sürüklemek için canlanan bir öcü. Tutunmaya çalıştığım küçük varlığımı yok etti ve karşılığında bana yepyeni bir dünya verdi.

Ona borçlu olduğumu söylediği borcun bir sonucu olarak hayatın beni nereye götüreceğini asla tahmin edemezdim. Hayatımın sona erdiğini sanıyordum ama aslında daha yeni başlıyormuş.

Eskiden olduğum kişiye ya da yaşadığım hayata geri dönmek için bunların hiçbirini takas etmezdim.

En çok değer verdiğim her şey, başıma gelebilecek en kötü şey gibi görünen şeyden çıktı.

Bu, aklımdan hiç çıkmayan bir gerçek. Artık hayatı farklı yaşamamın nedeni bu. Bu gece neredeyse hiç haber vermeden her şeyden uzaklaşmak zorunda kaldığımda aklımı kaybetmememin nedeni de bu.

Hayatın bizi gitmemiz gereken yere götürdüğüne inanıyorum. Tüm umutların kaybolduğu o anlarda bile beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı.

Uzanıp Lachlan'ın elini tutuyorum ve kızımızın güzel yüzüne bakarken elini sıkıyorum.

Her şeye rağmen onu sağ salım geri getirdik. O hâlâ tamamen ve bütünüyle mükemmel.

Eğer bu bana hayata karşı sarsılmaz bir inanç vermediyse, ne verir bilmiyorum.

Gözlerim dolmadan önce başımı kaldırıp birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Ve tam görüş alanımda, ona güvenmek için başka bir neden daha var.

Her şey yoluna girecek. *Lachlan'ın bir ikiz kardeşi var. Ve hayatımıza tam olarak doğru zamanda girdi.*

Kendimi toparlıyorum, çünkü aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyorum. Geçen haftanın çılgınlığının verdiği bunaltıyla, şu anda beni her yönden saran emniyet ve güven duygusuna duyduğum derin minnettarlık birleşiyor.

Bu uçuşun diğer ucunda bizi neyin beklediğini tam olarak bilmiyor olabiliriz ama geride bırakacağımız şey kurşun ve kan değil. Aurora ile baş başa güvenli evde beklerken Lachlan'ın ailesi hakkında yaptığım araştırma bana bu kesinliği veriyor. Yaşayan üyeler hakkında bulabildiğim az şey, geride bıraktığımıza benzer bir hayat yaşamadıklarını gösterdi.

Ve torunlarına sağlayabilecekleri hayat... Bu olasılık sadece kırk sekiz saat önce düşünülemezdi.

Bu bana yıllar önce okuduğum bir şeyi düşündürüyor - kaderimizin şefkatle bahşedildiğini. Bilmemiz gerekenleri sadece bilmemiz gerektiği zaman biliriz. Geleceğimiz hakkında genellikle karanlıkta kalırız çünkü bu bizim için en nazik şeydir. Bunun şu andan daha doğru olduğunu hiç hissetmemiştim.

Her şey yoluna girecek.

Lachlan da karşılığında elimi sıktı. "Sen iyi misin?"

Beni saran duygulara göz kırparak başımı sallıyorum. "İyiyim."

Karanlık, araştıran bakışları yüzümü okşuyor. "Uyu, Hellion. Buna ihtiyacın var. Artık hepimiz güvendeyiz. Her şey yoluna girecek."

Gelecekle ilgili endişelerimi bir kenara bıraktığımda yüz hatlarım yumuşuyor. *Her şey yoluna girecek.* Parmaklarımız birbirine dolanırken gerginlik çerçevemden dışarı sızıyor.

"Biliyorum. Sen, Rory ve varlığından haberdar olmadığımız bir ailem var." Tüm vücudumla esniyorum. "Seni seviyorum. Biraz dinleneceğim," diyorum esneyerek, gözlerimdeki nemi silerken ve uzanmış deri koltuğun kalın minderlerine iyice yerleşirken.

"Ben de seni seviyorum. Uyu. Uyandığında hemen burada olacağım."

YİRMİNCİ BÖLÜM

MONTAJ

Keira'nın nefes alış veriş bir dakikadan kısa sürede değişiyor. Bir bakışta uyuduğunu anlıyorum. Son birkaç yıldır karım üzerinde çalışıyorum. Kendimi adadığım en ilginç konu o ve hayatımın geri kalanında da öyle olacağından hiç şüphem yok. *Ne kadar uzun olursa olsun.*

Aurora sanki annesinden bir ipucu almış gibi bir iç çekip omzuma yaslanıyor. Tombul parmaklarını yumruk yapıp salyalarını akıtarak uykuya dalıyor.

Kabinin sessizliğine jet motorlarının ve dördümüzün nefes alış verişlerinin sesleri nüfuz ediyor.

"Ailen çok güzel," diyor kardeşim sessizce. Onları uyandırmamak için sesini alçak tuttuğuna şüphe yok.

Bakışlarımı Aurora'nın mükemmel küçük parmaklarından kaldırıp onunkilerle buluşturuyorum. "Hak ettiğimden çok daha fazlası. Sahip olmanın mümkün olduğunu bildiğimden çok daha fazlası."

Uyuyan kızıma bakarken kirpiklerini indiriyor. "Sen şanslı bir adamsın. Ne kadar şanslı olduğunu fark etmene sevindim."

Aurora'nın minik nefesleri gömleğimin altındaki küçük bir deri parçasını ısıtırken başımı sallıyorum.

"Şimdiye kadarkilerin en şanslısı." Kardeşimin bakışlarıyla bir kez daha buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Bu şansın ne kadar süreceğini göreceğiz."

Ağabeyim başını hafifçe sallıyor. "Böyle düşünme. Kimseye bir faydası yok."

Bana ne yapmam gerektiğinin söylendiğini anlamam biraz zaman aldı. Benim konumumdaki bir adama çok sık emir verilmez. Karıma kadar kimse buna cesaret edemezdi. Nasıl yaşamam ve olmam gerektiğine dair fikirlerinde özgür olabileceklerine inanan daha fazla insanın hayatıma girmek üzere olduğunu fark ettiğimde ağzımın kenarı kıvrılıyor. Bu potansiyele karşı öfkelenmek yerine gülümsememi serbest bırakıyorum.

"Kaç dakika farkla ağabeyimsin?" Şakayla karışık soruyorum.

Sırtışı, nasıl gülümseyeceğimi bildiğimden çok daha hızlı geliyor. "Sana tavsiye verebileceğimi hissetmek için yeterli dakika. Patron gibi konuştuydum özür dilerim. Sanırım kaybettiğim zamanı telafi ediyorum. Küçük kardeşimi geri almak için çok uzun yıllar bekledim. Beni affedin."

"Affetmeye gerek yok. Bu benim için yeni bir deneyim. Keira dışında çoğu insan bana gerçekten ne düşündüklerini asla söylemez. Bu benim kimliğimin bir parçası. Varlığım iyi huylu önerileri pek davet etmiyor."

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatana kadar büyüyor. Bir an saatine bakıyor ve şöyle diyor: "Sadece on iki saat ver. Farklı bir dünyada olmak üzeresin, kardeşim."

Marco'nun yorumu bana kalkıştan önce cep telefonuyla İtalyanca konuştuğunu duyduğumdan beri aklımda olan soruyu hatırlattı. Keşke o dili konuşabilseydim diye her zamankinden daha çok düşündüm.

"Ona geleceğimizi söyledin mi? Bizim ... annemize?" Kelime sanki yabancı bir dildeymiş gibi çıktı. Hayatım boyunca, özellikle de kendime atıfta bulunarak, pek konuşmak zorunda kaldığım bir kelime değil.

Benim bir annem var.

Bunu düşünmek hâlâ gerçeküstü.

"Tabii ki," diye cevaplıyor Marco. "Öyle olmasaydı bunu yaşayamazdım. Ama bu aynı zamanda seni yaşamak üzere olduğun şeye hazırlamam gerektiği anlamına da geliyor."

"Beni hazırlamak mı?" Bir an için bizi nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir durumun içine sokup sokmadığımı merak ederek soruyorum.

"Bugün senin hakkında öğrendiklerime bakılırsa, mümkünse başına gelecekleri tam olarak bilmeyi tercih eden türden bir adam olduğunu varsayıyorum."

"Kuşkusuz."

Gülümsemesi genişliyor, benimle aynı olan yüzümün hiç sınanmadığını düşündüğüm bir şekilde yanaklarını çekiştiriyor. Karşımda duran aynada bu ifadeyi görmek çok tuhaf. İçimde bir şeyler kıpırdıyor ama o konuşmaya devam etmeden önce bunun ne olduğunu anlamaya vaktim olmuyor.

"Sınırda bir gösteri."

şaşkınlıkla geri çekilirken başımın arkası koltuğun yastıklı kafalığına çarpıyor. "Ne?"

Marco sessizce güler. "Bunun için bir referans çerçeveniz olmadığını biliyorum, bu yüzden elimden geldiğince açıklamaya çalışacağım." Sanki İngilizce kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Annemiz kırk yılı aşkın bir süredir bu günü bekliyordu. *Kırk yılı* aşkın bir süredir sizin eve dnşnzn hayalini kuruyor. Onun çok yaratıcı bir kadın olduğunu anlamalısınız. *Son derece yaratıcı*. Ve bunu, hayatının en büyük hayalinin sizin gelişinizle gerçekleşmesiyle birleştirdiğinizde, kendinizi hazırlamalısınız çünkü o, şatafattan ve gösterişten geri duramayacaktır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "şatafat ve gösteriş mi? Anlamıyorum."

Marco'nun gülümsemesi içeriden bir şaka yapıldığını gösteriyor ama benimle dalga geçildiğini hissettirmiyor.

"Annemle adasında buluşacağız."

"Adasında mı?"

"Evet, yaklaşık beş asırdır aileye ait. Oradan pek sık ayrılmaz."

"O bir münzevi mi?"

Hangarda tanıştığım güzel kadın bana münzevi görünmemişti.

Marco başını iki yana eğiyor, hâlâ gözlerinin kenarları kırışacak kadar geniş bir şekilde gülümsüyor. "Ehhh... aşağı yukarı. O bir eksantrik. Sık sık ayrılmak istemesi için bir neden yok. Burası güzel bir yer. Eden gibi. Orada kalmakta haksız da değil. Dış dünyanın çoğu onun her gün yaşadığı dünya kadar güzel değil."

Annem beş yüz yılı aşkın süredir aileye ait olan bir adada yaşıyor.

Bu akıllara durgunluk veren bir bilgi, ama Marco bunu önemli bir şey değilmiş gibi ifade etti. Sanırım onun için... değil. Normal bir şey.

"Ada ne kadar büyük?"

Omuzlarını silktilti. "Yeterince büyük. Ama çok büyük değil. Bir villası ve teraslı bahçeleri var. En sevdiği yer resim yaptığı kış bahçesi."

"O bir sanatçı mı?" Bu bilginin tadını bir hazineymiş gibi çıkarıyorum. *Annem bir sanatçı, eksantrik ve münzevi.* Onu her geçen gün daha çok seviyorum.

"Evet, çok başarılı bir sanatçı. Tabloları ünlüdür. Dünyanın dört bir yanındaki galerileri, özel koleksiyonları ve müzeleri süslüyorlar."

Bu itiraf beni şaşırttı. "Ciddi misin?"

Marco'nun başını sallaması gurur verici. *Çünkü o gururlu bir evlat ve ben de her geçen an daha da gururlanıyorum.*

"Oh, evet. Koleksiyoncular tarafından çok rağbet görüyorlar. Son derece değerli. Sanat eserleri sayesinde ailesini olağanüstü zenginleştirdi. Son kırk yılda onu ayakta tutan şey buydu. Resim yapmak." Durakladı ve ben de şaşkına döndüm.

Ben hayatımı karanlıkta kazandım ve annemin sanat eserleri dünyaca ünlü.

"İşte bu yüzden bir gösteri beklemelisin," diye devam ediyor. "Bunu söylerken... muhtemelen piroteknikten bile bahsediyorum."

"Ne?" Kelimeyi yarım bir kahkahayla ağızımdan kaçırırken Aurora göğsüme doğru kayıyor.

Marco ve ben, sanki yanımda ve üstümde uyuyan dişileri uyandırmamaya çalışıyormuşuz gibi hareketsiz duruyoruz.

Marco sesini alçaltarak devam ediyor, "Evet. Havai fişek gibi. Onlar büyük ihtimalle hava kararana kadar bekleyecek. Ama kırmızı halılı bir varış bekleyin. Tüm personel sizi terasta karşılamak için sıraya girecek. Ve çiçekler. Çiçek aranjmanları muazzam olacak. Hepsi bahçelerden toplanacak. Hepsiyle güzel ve düzenli bir şekilde ilgilenmek için yirmiden fazla bahçıvan gerekiyor."

Konuştugu kelimeler bana doğru geliyor, ama beynim onları işlemekte yavaş kalıyor.

Havai fişekler mi?

Kırmızı halı?

Teras mı?

Çiçekler?

Yirmi bahçıvan?

İlk defa, belki de hiç, şaşkına döndüm. Ne söyleyeceğimi ya da düşüneceğimi bilemiyorum. *Bu gerçek olabilir mi?* Mümkün görünmüyor ama sözlerinde hiçbir ikiyüzlülük belirtisi yok. Tamamen samimi.

Ben cevap vermeyince Marco devam ediyor: "Kulağa aşırı geldiğini biliyorum ve muhtemelen öyle de olacak. Bu yüzden sana şimdi söylüyorum, seni olacıklara hazırlamak için." Başka bir şaşkın gülümsemeyle duraklar. "Eminim kırmızı halılar yerine kurşunlarla karşılaşmaya daha alışkınsındır ama seni bekleyen hayat bu. Geride bıraktığın hayata hiç benzemiyor. Krallığına geri dönen bir prens gibisiniz. Annemiz hiçbir masraftan kaçınmayacak ve hiçbir ayrıntı gözden geçirilmeyecek. Ve yemekler... Sizin için ne tür bir ziyafet hazırlayacağını ancak hayal edebilirim."

"Misafirlerle mi?" Soru daha sert geliyor, çünkü ailemin güvenliği birinci önceliğim ve onları tanımadığım insanlara maruz bırakmam - en azından kendi kanımdan olanlar dışında. En azından henüz değil. Önce arazinin yapısını öğrenmem gerek.

"Hayır, hayır," diye cevaplıyor Marco başını sallayarak. "Kesinlikle olmaz. Bu sadece aile arasında. Bu sadece annemizin seni evinde karşılaması, her zaman istediği kızı ve bildiğinden çok daha uzun yıllardır hayalini kurduğu torunuyla birlikte."

Bahsetmediği tek kişiyi not ettim. "Peki ya ..." Dilime yabancı gelen başka kelimeler söylemeden önce yutkunuyorum. "Babamız mı?"

Marco'nun karanlık, ışıltılı bakışlarındaki hafiflik ve neşenin bir kısmı sönüyor. "Hayır. Babam burada olmayacak. Sana söylediğimiz gibi, senin hayatta olduğunu bilmiyor."

Parmaklarım koltuğumun kolunu kavramak için kaşınıyor ama Aurora'yı rahatsız etmeden yapamıyorum. Bunun yerine ona nazikçe sarılıyorum.

"Hâlâ hayatta olduğumu bilmiyor mu? Neden ona hâlâ söylemedin? O neden söylemedi?"

Marco konuşmadan önce başını bir kez daha sallayarak bana en azından bir cevap veriyor. "Hayır. Sanırım nedenini açıklamalıyım." Sandalyesinde kaykılıp bir bileğini bir dizinin üzerine çaprazlamadan önce uzun bir nefes veriyor. "Annemiz ve babamızın arası açık. Annem kaçıranlardan kurtarıldığından beri araları bozuk... ve sen kurtarılmadın."

"Bana anlatılanlara ve hayatım boyunca yaşadıklarına göre, seni kaybetmek ailemizi, anne babamızın mutluluğunu ve evliliklerini mahvetti. Hayatım boyunca birbirlerinden uzak kaldılar. Onları hiç aynı yerde bir arada görmedim. *Asla.*"

"Hiç mi?"

Tekrar başını sallıyor. "Hayır. Annem ve babam birbirlerini görmezler. Birbirlerinin yanında asla bulunmazlar. Teknik olarak hala evli olmalarına rağmen tamamen ayrı hayatlar yaşıyorlar. İkisi de boşanmaya ya da ailenin mal varlığını bölüşmeye inanmıyor."

Bu bilgi beni şaşkına çevirdi. *Beni kaybetmek onları mahvetti. Evliliklerini. Mutluluklarını.* Kardeşim, *beni kaybettikleri* için birbirlerinin yanında bulunmayan ebeveynlerle büyüdü.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Marco cevaplayana kadar son sorumu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum. "İkisi de çok inatçı insanlar. Belki de hayatını yaşama kararlılığını buradan alıyordur kardeşim. Annemle babam inatçılıkları konusunda oldukça etkileyiciler."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Marco'nun gülümsemesi geri dönüyor ama öncekinden daha mahcup. "Eşsiz bir aile, bunu kabul ediyorum. Ama çok sevgi var. Annem çok mutlu, dönüşünüzü bekliyor ve babam varlığınızdaki haberdar olduğunda..." Marco devam etmeden önce bir süre dudaklarını büzdü, "Şaşıracak ve Tanrı'ya şükredecek. Ve kızınızın varlığından dolayı çok mutlu olacak. Sonunda imparatorluğunun bir varisi olacak, ki bu yıllardır ona çok ağır gelen bir şeydi. Şimdi, Giordano ailesinin soyunun kendisi öldükten sonra da devam edeceğini ve hayatı boyunca yaptığı çalışmaların ve mirasına olan bağlılığının boşa gitmediğini bilerek dinlenebilecek."

Kardeşimi değerlendiriyorum, söylediği her şeye ayak uydurmaya çalışıyorum. Aklımda bir soru ne çıkıyor. "Neden ona ihtiyaçı olan varisi vermek için ocuk yapmadın? Yoksa sen... o kadar meyilli değil misin?"

Marco'dan uzun bir i çekiş daha. "Yapabilseydim yapardım ama ocuk sahibi olamıyorum. On altı yaşıma bastığım yaz, babamla birlikte yaşadığım malikaneyi bir humma sardı. Düzinelerce insanla birlikte ikimiz de hastalandık. Bazıları hayatta kalamadı ama hayatta kalanların hepsinin ortak bir kaderi vardı; kısır kaldık. Artık ocuk sahibi olamayacaktık." Kollarımda Aurora ile bana bakarken içinden alev alev yanan bir sıcaklık geliyor. "Kuşkusuz sen de aynı kaderi paylaşacaktın ama Tanrı seni bağışladı. Hâlâ hayat yaratabiliyorsun. Belki de bu yüzden bizden alındın. Böylece mükemmel kızınızı hâlâ kollarınızda tutabilecektiniz."

Kader, üzerinde düşünmek için çok zaman harcadığım bir şey değil ama Marco'nun ifşaatıyla, olabilecekler karşısında neredeyse dibe vuruyorum.

Kaırılmamış olsaydım, hayatımda benim için en önemli olan şeylere sahip olamayacaktım. Keskin bir nefes alıyorum. Elim kızımın başını taçlandıran koyu renkli bukleleri kavırıyor. Sessizce, bu düşünceyle dolan gözyaşlarımla savaşırken, *teşekkür* sözcükleri zihnimde patlıyor. *Beni baba yaptığın için teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.*

Marco sanki ne hissettiğimi biliyormuş gibi, "Görüyorsun, her şey iyilik için birlikte alışıyor. Hayatının büyük bir kısmını kaçırmış olabiliriz, mirasından ve seni sevenlerden uzak kalmış olabilirsin ama artık bunların hiçbir önemi yok. nemli olan tek şey senin eve dnmen. Anne ve babamız çok mutlu olacak. Kalbimin her atışıyla birlikte çarpan sevinci bir hissedebilseydin, anlardın. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir duygu. Herkes senin varlığın ve seninle gelen mutlu aile için minnettar olacak. Bu şiirsel bir duygu, eğer böyle bir duyguya izin verirseniz."

İsteğim dışında biriken gözyaşlarımı geri kırıpıyorum. "Hiçbir fikrim yoktu. Hiçbiri hakkında. Senin hakkında. Onlar hakkında. Asla hayal edemezdim."

"Elbette edemezdin. Nasıl hayal edebilirdin ki? Özellikle de varoluşunuzun ne kadar farklı olduğunu düşününce, bunu hazmetmenin çok zor olduğunu biliyorum. Ama

Doğduğunuz günden bugüne kadar, farkında olsanız da olmasanız da her gün sevildiniz. İşte bu yüzden annemizden bir gösteri beklemelisin. Serbest bırakmak için güvercinler bulursa hiç şaşımam." Bu yorumla birlikte kıkırdıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı özgürce yuvarlanıyor.

Başka bir adamın seni ağlarken görmesini umursamamak nasıl bir şey olmalı? Ellerim uyuyan bebeğimle doluyken yanağımdan aşağı süzülen ıslak bir iz hissetmeden önce bu soru aklımdan geçiyor.

Benim de umurumda olmadığına karar veriyorum. Şu anda bana zayıf diyecek kimse yok. Kendim bile. Çünkü artık kim olduğumu bilmiyorum.

Lachlan Mount gibi hissetmiyorum.

Luca Giordano'nun kim olduğunu henüz bilmiyorum.

Ama umurumda değil. Kardeşimden yayılan ve kendi kalbime yerleşen sevinci hissetmek için bir isme ihtiyacım yok. Keira onu ölüm gibi uykusundan uyandırana ve Aurora'nın doğumu göğsümde hissedebileceğimi hiç bilmediğim bir sevgiyle patlamasına neden olana kadar ölü ve siyah olduğunu düşündüğüm bir kalp. Ve şimdi... bütün bir aile. Dönmemi büyük bir heyecanla bekleyen bir anne, bu durum için güvercinler bulabilir...

Sessiz bir kahkaha atıyorum ve kardeşimin kıkırdamalarına katılıyorum. "Ne hayat ama, dostum. Ne hayat ama..."

Kardeşimin gülümsemesi yüzünü neredeyse ikiye bölüyor. "Bu iyi bir şey, kardeşim. Hatta harika bir tane. Seni özlediğin her şeyle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum. Bu benim için bir zevk ve onur olacak. Bu anların gelmesi için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin. Ailemizin bir kez daha bir araya gelmesi inanılmaz olacak. Eğer kalbimin çarpan kanatları bu uçağı uçurabilseydi, saatler yerine dakikalar içinde orada olurduk."

BÖLÜM YİRMİ BİR

MONTAJ

Hayatımın ne kadar büyük ölçüde değişmek üzere olduğunu anlamaya çalışırken, uçağa bindiğimizde bizi rahat ettiren kadın sessizce koridorda ilerliyor, benim ve Marco'nun yanında duruyor. Uyuyan bayanlara dikkatle bakıyor ve gülümsüyor.

"Siz beylere yiyecek ya da içecek bir şeyler getirebilir miyim?" diye fısıltıyla soruyor. Bana bakarak, "Bay Giordano uçuş sırasında aç olacağınızı söylemişti" diyor.

Onun sorusuyla birlikte midemden bir homurtu yükseliyor. Benden ona, ondan bana bakmaması ve benzerliklerimizi tekrar gözden geçirmesi beni etkiliyor. Uçağa binerken Marco onun yıllardır aileyle birlikte olduğunu ve son derece güvenilir olduğunu söylemişti.

"Yemek iyi olurdu. Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

"Uçuş için neyimiz var, Margarite?" Marco soruyor.

"Buharda pişmiş sebzeler ve çırpılmış patatesle birlikte güzel bir sote sarımsaklı tavuğumuz var. Ayrıca bahar karışımı salatamız ve tabii ki Giordano ailesinin domateslerinden yapılmış soslu makarnamız var." Bana bir bakış attı. "Eğer başka bir şey tercih ederseniz, efendim, daha fazla seçeneğim var."

"Tavuk ve sebze harika olur. Ve tabii ki makarna ve sosu da denemeliyim."

Ben konuşurken Marco gülümsüyor. "Ben de öyle umuyordum. Kır evimizin mutfağında taze yapıp yenmesi daha iyi ama en azından bu şekilde mirasın bir parçasını daha erken tadacaksın." Bakışları Keira'ya kayarken çenesini eğiyor. "Yemek için onu uyandıralım mı?"

Ölü gibi uyuyan karıma bakıyorum. "Hayır. Dinlenmeye ihtiyacı var."
"Ne zaman uyanırsa," diye fısıldıyor Margarite, "ona bir tabak hazırlamaktan mutluluk duyarım. Şimdi yemezse aç kalacağından endişe etmesine gerek yok."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Bebek de biz yola çıkmadan önce bir şeyler yedi, yani bir süre daha iyi olacak."

Margarite neşeli bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Mükemmel, efendim. Peki içecek?" "Durgun su."

"Harika. Peki ya siz Bay Giordano?" diye sorar ve dikkatini Marco'ya çevirir.

"Bahsettiğiniz her şeyden bir tane alacağım, yanında da maden suyu. Misafirlerimizi uyandırmamak için sessizce hazırladığınız için teşekkür ederim."

"Elbette, Bay Giordano. Bir fare kadar sessiz olacağım." Mutfağa doğru ilerlemeden önce çenesini eğdi.

"Rory bir kasırga boyunca uyuyabilir ve uyanmaz. Mardi Gras onu uyandırmadığında Keira da ben de çok şaşırmıştık."

Marco uyuyan kızıma gülümsüyor. "O tam bir Giordano o zaman. Babamız dünyanın sonuna kadar uyuyabilir ve tüm şenlikleri kaçırabilir."

Babamızdan bahsedilmesi hemen dikkatimi çekiyor. Çok fazla sorum var ama bir tanesiyle başlıyorum. "Nasıl biri?"

Marco sandalyesinde arkasına yaslanırken gülümsemesinin şiddeti azalıyor. "Yakında onunla tanışacaksın. O... onu tarif etmek zor. En az senin ve benim kadar karanlık bir rengi var ve zaman zaman ruh hali de öyle. Konuşmadığı ama mücadele ettiği kendi şeytanları var. Sert bir adam olabilir ama iyi bir babadır. Sert. Zorlayıcı. Ama kendi tarzında sevgi dolu. Baba olmayı çok ciddiye alırdı. Omuzlarıma yüklenecek sorumlulukların üstesinden gelebilecek bir adam olduğumdan emin olmak istedi ve olduğum kişiden gurur duyuyor ... her ne kadar tüm kararlarımı onaylamasa da. Eğer hepsini benim yerime alabilseydi daha mutlu olurdu. Ama o iyi bir adam. Güçlü, gururlu bir adam. Ondan hoşlanacaksın. O seni çok sevecek. Kim olduğunuza ve elinizin altında olması gereken kaynakların hiçbiri olmadan neler başardığınıza şaşıracak."

Marco'nun babamızı tarif etmesi, beni doğuran adam hakkında ne düşüneceğimi merak etmeme neden oluyor. Başkalarıyla konuşamadığınız şeytanlarla boğuşmanızı anlıyorum. Belki de o ve benim tahmin ettiğimden daha fazla ortak noktamız olacak.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ağabeyimin gülümsemesi bir kez daha parlıyor. "Bu onun hayatının şoku olacak. Seni -onun daha genç yaştaki bir kopyasını- ve ikimizi bir arada görmek." Marco gülüyor, sanki babamızın nasıl tepki vereceğini tahmin ediyormuş gibi, devam etmeden önce, "İlk başta gözlerine inanacak mı bilmiyorum. Ama sana dokunduğunda gerçek olduğunu anlayacak. Hayatta, güvende ve refah içinde olduğunuzu bilmenin onu nasıl değiştireceğini hayal bile edemiyorum."

O anda Marco'nun aşırı zenginlik, lüks ve ebeveynlerle büyümüş olabileceğini ama hayatının her anının benim yokluğumdan etkilendiğini fark ettim. Ben ailem hakkında, gerçeklerle yüzleşmek çok zor geldiğinde kapıldığım çocukça hayaller dışında hiçbir şey bilmezken, onlar benim var olduğumu ve onlardan çalındığımı biliyorlardı. Sert babamızdan ve eksantrik ve münzevi annemizden bahsedişine bakılırsa, yokluğum onlara musallat olmuş bir hayalet gibi hissettirmiş olmalı.

Neyi kaçırdığımı bilmeden, bana dağıtılan kartlarla elimden gelen en iyi hayatı kurdum. Giordano ailesi ise benim kayboluşumla sonsuza dek değişecek bir hayat yaşadı.

Konuşmamız birkaç dakika boyunca jet motorlarının uğultusuyla sükûnete bürünüyor.

Margarite elinde servis altlığı ve çatal bıçak takımıyla yeniden ortaya çıktığında, onları aramızdaki masaya koymadan önce duraksıyor. "Alabilir miyim?"

Marco elini sallayarak "Elbette," diye yanıtlıyor. "Gerçi kardeşim kucağında bir bebekle nasıl yemek yiyecek bilmiyorum."

"Bu ilk kez olmayacak," diye cevap veriyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Babalık bana kısa sürede öğreneceğimi hiç düşünmediğim kadar çok ders ve numara öğretti. İşleri tek elle ya da tek kolla yapmak norm haline geldi. En azından şimdilik."

"Neden onu bana hayatta teslim etmeyeceğin hissine kapılıyorum?" Margarite fısıltının biraz üzerindeki ses tonuyla soruyor.

"Çünkü sen sezgileri kuvvetli bir kadınsın," diye cevap veriyorum, başımı kaldırıp ona bakarak. "Ve bu ufaklık benim prensesim. Babasının kollarında güvende ve her zaman da öyle olacak."

Margarite bir elini göğsüne bastırır. "Ah, kalbim. Sanırım az önce eridi. Kızına aşık bir baba gibisi yoktur." İçten bir gülümsemeyle lacivert yer minderlerini ve beyaz kumaş peçeteleri seriyor, ardından çatal bıçak takımını dikkatle parça parça yerleştiriyor.

Bir kez daha geri çekilirken Marco bakışlarımla buluşuyor. "Gün içinde yaşadığınız olaylar ve hayatınız hakkında edindiğim bilgiler ışığında... kızınızla ilgili duyarlılığınız beni hem sevindirdi hem de şaşırttı. Belki de şaşırtmamalı. Nazik annemiz söz konusu ben ve şimdi de sen olunca dişi bir aslan gibi vahşi oluyor. Babamız ise sevgisini hiçbir zaman bu kadar açık bir şekilde göstermedi."

Aurora'yı göğsüme, kalbinin benimkine çarptığı yere doğru kaydırıyorum. "Birini onu sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç bilmezdim. Ebeveynlerimiz gibi, onun da benden çalınmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum." İçimi burkan, yürek parçalayan o anın kalan izleri üzerimden geçerken istemsizce ürperiyorum. "Tam bir dehşetti. Sanki bir kâbustan fırlamış gibiydi."

"Hayal bile edemiyorum," diyor Marco sessizce. "Sağ salim geri döndüğü için seninle birlikte Tanrı'ya şükrediyorum."

Başımı sallıyorum, onun tatlı bebek kokusunu içime çekiyorum. "O alınmadan önce onu sevdim ve şımarttım. Şimdi ondan uzak kalmak benim için çok zor. Onu mümkün olduğunca gözümün önünde istiyorum. Kollarımda olması daha da iyi. O bir hazine. Bana verilen en değerli hediye. Onu bu dünyadaki karanlık her şeyden korumak istiyorum çünkü ne kadar çok karanlık olduğunu biliyorum. Bu uçakta olmamızın sebebi bu. Sadece ben ve Keira olsaydık, farklı olurdu. Ama prensesim Aurora ile değil. İçinde doğduğu hayattan çok daha iyisini hak ediyor, her ne kadar lüks bir hayat olsa da. Lekeliydi. Ben de lekeliyim. Ama... o benim ikinci şansım. Olabileceğimi bilmediğim adam olma şansım. Ve onun için o adam olmak istiyorum. Ona dünyayı vermek istiyorum. Benim bildiklerime hiç benzemeyen mükemmel, güzel bir dünya."

"O mükemmel, güzel dünya seni bekliyor kardeşim. Hayat sana her zaman senin olduğunu bilmediğin şeyi veriyor." Bakışları Aurora'nın aynı renkteki koyu buklelerine kayıyor. "Ve o, bu dünyanın merkezindeki prenses olacak. Hiçbir şey istemeyecek. Her şeyin en iyisine sahip olacak. Ve bundan da öte, güvende olacak. Hepiniz güvende olacaksınız."

İçimi kemiren bir düşünce zihnime doğru ilerliyor. "Bunu garanti edebileceğini sanmıyorum. Sen bile birinin seni ben sanarak öldürmeye çalıştığını söyledin. Nerede? Ne zaman?"

"New York'taydım. Hoşlandığım bir şehir değil. Ama bu konuda endişelenmeyin. Hikayeyi anlatamaz. Ailemizin mülklerinde tamamen güvende olacaksın. İtalya, Lachlan Mount hakkında hiçbir şey bilmiyor. Başka çevrelerde ünlü olabilirsin ama oralara kadar uzanmaz. Aksi takdirde, varlığınıza çok daha önce haberdar olurduk. Birileri aramızdaki benzerlikler hakkında bir şeyler söylerdi. Dünyalarımız çarpışmıyor kardeşim. Bundan hiç korkma."

Gerekçesi tam olarak istediğim gibi değil ama durumu çözdükten sonra Keira ve Aurora'nın güvenliğini garanti altına alacağım. Bu, her gün ciddiye aldığım ve hayatımın geri kalanında da alacağım bir iş. Yaşadığım sürece hayattaki amacım bu olacak. Ve ilk kez, ben öldükten sonra onlara ne olacağı düşüncesi beni rahatsız etmek yerine, huzura yaklaşan bir şey hissediyorum.

Kardeşim onlara bakacak. Ve babam. Ve annem.

Bunlar daha önce hiç düşünmediğim kelimeler, ama beni gelecek için umutla dolduruyorlar. Mümkün olabileceğini hiç bilmediğim bir gelecek.

BÖLÜM YIRMI İKİ

MONTAJ

Margarite yemeğimizi getirdiğinde Keira kokular karşısında kıpırdamıyor bile.

Yorgun olduğunu kendime hatırlatıyorum. Benim geceleri uyumaya alışkın olduğum yerde, o her zaman mışıl mışıl uyurdu. Ama bu hafta öyle olmadı. Neredeyse hiç uyumadı. Benim gibi o da Aurora'yı gözünün önünden ayırmak istemedi. Bu onun için çok fazlaydı.

Sessizce, bana böyle bir kadın hediye eden güçlere teşekkür ediyorum. Kendimi sonsuza dek ona bağlamanın riskleriyle yüzleşecek kadar beni baştan çıkaran tek kişi.

Vitrayların altında evlendiğimiz gece, yaşadığım en güzel anılardan biri. Keira'nın tanıştığı en korkunç adamın karısı olmayı kabul ettiği o andaki güzelliğini, cesaretini ve asaletini asla unutmayacağım. O gerçekten de kadınlar arasında bir kraliçe.

Her gün ona layık olmak için çalışıyorum. Bir gün, belki de başaracağım. Ama *henüz* başaramadım.

Düşüncelerim, Marco'nun takım elbise ceketini çıkarıp gömleğinin manşetlerini geriye katladıktan sonra çatal bıçak takımına uzanırken yaptığı hareketlerle bölünüyor.

Onu gördüğümden beri ilk kez aynaya bakıyormuşum gibi görünmeyen bir şey görüyorum.

Kalın siyah mürekkepli çizgiler göze çarpıyor ve her iki bileğini saran kiraz çiçeklerini tanıyorum. Bu keşif karşısında şaşkına dönmüş bir halde, ağzım açık bir şekilde kardeşime bakıyorum.

"Eğer İtalya'da olsaydık, bu şekilde sinekleri yakalayabileceğini söyledim, kardeşim," diyor tepkimi bastıramadan iyi huylu bir şekilde.

"Sen dövmelisin." Bariz olanı belirtiyorum. Sırıttıyor. "Oldukça."

Hayatta olmaz. Hayatta olmaz.

Sırıttışı bulaşıcı.

Lüks içinde büyümüş, düzgün, terbiyeli kardeşimin...

Babamızın onun yerine karar verebilmeyi dilediğini söylediğini hatırladığımda düşüncelerim dağılıyor.

Hayatta olmaz. Şaka yapıyor olmalısın.

Tıpkı bugün olduğu gibi, kardeşimin sürprizlerle dolu olduğunu fark ettim. Ve bu yüzden onu daha çok seviyorum.

"Daha önce takım elbiseli adamlarda bu tür dövmeler görmüştüm. Ama onlar hep Japon gangsterlerdi," diyorum, ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemeyerek.

Marco gülümsüyor ve yüz hatlarında bir parça keyif okunuyor. "İçiniz rahat olsun, ben Yakuza değilim. Ama... güzel bir vücut takımına duydukları ilgiyi paylaşıyorum."

"Hayatta olmaz." Normalde Aurora kollarımdayken küfretmezdim ama şu anda dilimi eğitemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Sırıttışı genişliyor. "*Evet* demek beni Amerikalı *gibi* mi gösteriyor?"

"Nasıl? Nerede? Babamızın senin için hayat seçimlerini yapmak istemesine şaşmamalı. İmparatorluğunun varisinin bir vücut kıyafetine sahip olmasını nasıl açıklıyor?"

"Bu uzun bir hikâye ama önümüzde uzun bir uçuş var, o yüzden zamanımız var sanırım. Nasıl olduğu büyük bir sabırla, zaman zaman oldukça acı verici olsa da. Nerede Japonya. On sekiz yaşıma girip İtalya'yı ve ailemi geride bıraktığımda başlayan gezginlik dönemimde orada birkaç yıl geçirdim. Ve babamız bu konuya hiç değinmiyor. Benden hiç istememesine rağmen onunla gittiğim her yerde takım elbise giyiyorum. Bunu saygımdan dolayı yapıyorum."

Zihnim onun açıklamalarına ayak uydurmak için koşuyor. Yüzümü ve DNA'mı paylaşan bu adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

"Bana hikâyesi anlat. Dinlemeyi çok isterim."

Çatalındaki makarnayı çeviriyor ve konuşmaya başlamadan önce bir ısıriğin tadını çıkarıyor. "Dünyadan neredeyse tamamen soyutlanarak yetiştirildim. Ailemiz seni kaybettikten sonra, beni de kaybetme riskini göze almak istemediler. Dış dünyayı hiç görmedim. Sadece ailemizin mülklerini ve arazilerini gördüm."

Aurora'yı geri aldıktan sonra nasıl hissettiğimi düşünerek, "Onların gerekçelerini tamamen anlıyorum" diye cevap veriyorum.

Bir ısırik daha alıp yutkunduktan sonra cevap veriyor: "Eminim öyledir, ama çocukken bunun alışılmadık bir şey olduğunu bilmesem de -çünkü tek bildiğim buydu- ergenlik çağına geldiğimde kısıtlamalardan rahatsız olmaya başladım."

"Dünyayı görmek mi istiyordun?" Sonunda kendi yemeğimden bir ısırik alarak soruyorum. Makarna sosunun domatesli fesleğeni, tadını çıkardığım ilk lezzet.

Başını sallıyor, bir parça tavuk kesiyor. "Ailemin gitmeme izin vermediği bu yerler hakkında o kadar çok şey okudum ki." Bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırıyor. "*Lago Maggiore*, *Dolomitler* ve *Toskana*'daki malikane ile şımartıldım ama her yeri görmek istedim. Her yeri. Ailemin korkusunu paylaşmadım ya da hissetmiş olmaları gereken dehşeti bilmiyordum. Sizin onlar hakkında açıkça anladığınız bir şeyi ben asla anlayamadım çünkü böyle bir deneyim yaşamadım."

"Seni güvende tutmak için her şeyi yapmaya hazırdılar."

Çenesini eğererek onaylıyor. "Öyle de oldu. Ama ben on sekiz yaşıma geldiğimde bu aramızın açılmasına neden oldu. Gitmemi istememeleri umurumda değildi. On sekizinci doğum günümde ayrıldım. Beni yaldızlı bir kafeste daha fazla esir tutamazlardı. Özgürlüğü her şeyden daha çok istiyordum." Duraklıyor, boynunu çevirip pencereden dışarı bakıyor. "Gitmemi engellemek için beni kilitlemediklerine hayret ediyorum."

Aurora'nın on sekiz yaşında, onu tek bir ısırikta yutabilecek dünya hakkında hiçbir şey bilmeden gittiğini düşünüyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir empati göğsümde kabarıyor.

"Onları öldürmediğine şaşırdım."

Marco bana baktı. "Gerçekten de öyle. Ama öldümedi." "İlk nereye gittiniz? Japonya'ya mı?"

Başını sallıyor. "Hayır, o çok daha sonraydı. Önce Katmandu'ya gittim." "Nepal'e mi?" Ses tonumdaki şok, soruyu beklediğimden daha yüksek sesle sormama neden oluyor.

"Evet. Himalayalar'a tırmanmak istiyordum." Hüzünle gülümsüyor. "Maceraperest biriydim."

"Peki tırmandın mı?"

Başını yavaşça sallıyor. "Tırmandım. Üç yıl boyunca çoğu insanın hayatta kalamayacağı yerlerde yaşadım ve tırmandım. Şerpalar, kar ve buz benim tek arkadaşım. Himalayalar'da Tanrı'yı buldum. Bu hayatımı değiştirdi."

Kardeşimin on sekiz yaşındaki halini hayal etmeye çalışıyorum ama onun yerine sadece kendimi görebiliyorum: New Orleans sokaklarında ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadan koşturan genç bir gangster ama yine de bunu yapıyor çünkü hayatta kalmanın tek yolu buymuş gibi geliyor.

"Bu inanılmaz."

"İnanılmazdı. Ruhani yolculuğum başladı ve beni on yıldan fazla bir süre İtalya'dan uzak tuttu."

"Sonra nereye gittiniz?"

"Tayland. Onca kar ve soğuktan sonra sıcak, güneşli ve kumsallı bir yer istedim."

Kardeşimin birçok hayat yaşamış olmasına şaşırılmış bir halde, devam etmesini beklerken bir elimle sessizce yemek yiyorum.

"Tayland'da dövüş sanatlarına aşık oldum. Evinde yaşamama izin veren bir Muay Thai ustasından eğitim aldım. Evden ayrıldığımdan beri kesmediğim uzun saçlarımla paspas yaptım, temizlik yaptım ve onun gözetiminde bir savaşçı oldum."

"İnanılmaz," diye tekrar fısıldıyorum.

"Öyleydi. Harika bir adamdı. Dövüş sanatlarıyla evli bir bekârdı. Bana disiplini, gücü ve kendimden daha büyük ideallere bağlılığı öğretti. Hayatımın eğitimiydi."

Kardeşim ve ben aynı görünebiliriz, diye düşünmeden edemiyorum, ama biz tamamen farklı iki adamız.

"Remy de Marchand'ı böyle mi uyuttun?"

"Bu, Japonya'daki eğitimimden kalma bir boğma tutuşuydu. Dövüş sanatlarına olan sevgim beni daha sonra oraya götürdü. Savaşçılara karşı yarıştım, hatta birkaç kemer kazandım. Babam yaptığım şeyi öğrendiğinde onaylamamış olsa da hala bende duruyorlar."

"Onaylaması kimin umurunda? Bu inanılmaz bir şey." Kendimi aynı kelimeyi tekrar tekrar kullanırken buluyorum çünkü başka hiçbir şey kardeşimin bu hikâyesine uymuyor.

"Hayatımın güzel günleriydi. Çok güzel günlerdi."

"Peki ya vücut kıyafeti?" Her iki bileğimi çevreleyen mürekkebe bakarak soruyorum.

"Yarıştığım birçok dövüşte Yakuza'yı gördüm. Uzun, örgülü saçları ve kısa sakalıyla İtalyan da olsa onlara benzemek istedim. İşlerini yaptırdıkları söylenen bir dövme dükkânı buldum ve oraya giderek şansımı denedim. Sonunda hayatım bir kez daha değişti."

"Dövmeler mi?" Merakımın ötesinde soruyorum.

"Onlar da, ama ondan önce. Onlardan birini bir suikast girişiminden kurtardım. Hayatını kurtardığım Yakuza olmasaydı, dükkan bana kendi vücut giysilerinden birini giydirmeye asla cesaret edemezdi. Hepsinin parasını o ödedi. Sanatçısının en iyi işini, neyse ki el yerine modern makinelerle, olabildiğince kısa sürede yapmasını sağladı."

"Bu giysiler için ne kadar süre acıya katlandıklarını hep merak etmişimdir."

"Yüz saatten fazla. Ve o iğnelerin her bir darbesini tenimde hissettim." Elinde çatal, bileğini çeviriyor ve mürekkebe bakıyor. "Buna değdi." Tekrar bana bakarak ekliyor: "Sonunda eve gelip beni gördüğünde babam dehşete düşmüş olsa da."

Mecazi olarak koltuğumun ucunda olduğumu hissederek, "Ne dedi?" diye soruyorum.

"Bir sürü bağırış çağırış ve küfür vardı. Onu ancak eve temelli döndüğümü söylediğimde susturabildim. Gezginklik yıllarımın bittiğini."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ondan sonra umursamadı, değil mi?"

Marco da aynı şekilde sırtarak başını sallıyor. "Hayır. Beni boğmak istemiş olabilir ama İtalya'da onunla birlikte olmamı daha çok istiyordu. Bu yüzden, 'gençlik patavatsızlığım' dediği şeyi affetti ve bana daha önce hiç sarılmadığı kadar sıkı sarıldı."

Babamızın neye benzediğini bilmesem de yeniden bir araya gelişlerini hayal ediyorum. Marco'nun daha önceki yorumlarından, bizim daha yaşlı bir versiyonumuza benzediğini tahmin ediyorum, bu da işimi kolaylaştırıyor.

"Peki ya annemiz?"

"Her türlü sanatı takdir eder. Oğlunun üzerinde bile."

Gülümsemem genişliyor. "Gerçekten mi?"

"Daha fazla görebilmek için Speedo giymemi söyledi," diyor geniş bir sırıtış ve sessiz bir kıkırdamayla. "Tabii ki, ona temelli evde olduğumu söyleyerek başladım. Bu, babamla olduğundan çok daha kolay oldu."

"Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyorum," diye cevap veriyorum kalbim onun hikayesiyle ısınırken.

"O harika bir anne. Babamıza asla söylemesem de, onu terk etmek babamı terk etmekten daha zordu. Ziyaret için eve geldiğimde, onu tekrar terk etmek kalbimi kırdı. İşte o zaman en çok İtalya'da, ailemle birlikte mutlu olduğumu anladım. Dünyada pek çok hazine ve egzotik yer olabilir ama gerçekten evimiz gibisi yok."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum, sesim hissetmeyi beklemediğim duygularla kalınlaşıyor. Bu son haftayla ilgili her şey beklenmedikti ve sürprizler gelmeye devam ediyor.

Marco duraklamadan önce birkaç lokma daha yiyor. "Aurora kucağındayken yemek istediğine emin misin? Çabucak bitirip onu senin için tutabilirim. Daha önce hiç çocuk kucağıma almadım ama ilk çocuğun benim kanımdan olması benim için bir onur olur."

Kendi yüzüme bakarken, bu sözler sanki sadece birkaç yıl önce kendi ağzımdan çıkmış gibi geliyor. Anında, en değerli hazinem konusunda ona güvенеbileceğimi anlıyorum. "Ondan önce ben de hiç bebek kucağına almamıştım. Sakıncası yoksa, onun da isteyeceğini sanmıyorum."

Marco'nun yüzü aydınlanır. "Benim için onurdur. Yemeğiniz soğumadan hemen bitireyim. Domates sosu son derece güzel. Ama Giordano domatesleri konusunda önyargılıyım. Bekle.

Ta ki Toskana'da asmadan olgunlaşmış olarak koparıp fesleğenimiz ve gizli baharat karışımımızla pişerken koklayana kadar. Bu, daha önce hiç deneyimlemediğiniz bir yeryüzü cenneti."

"Daha önce hiç deneyimlemediğim pek çok şey olduğunu fark etmeye başlıyorum."

Marco'nun sırtışı kolayca geliyor ve onu gülümserken görmeyi sevdiğimi fark ediyorum. Kendi yansımamda sık sık gördüğüm bir şey değil bu.

"Sadece bekle, kardeşim. Artık önünüzde yepyeni bir hayat var."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

KEIRA

Uçak alçalırken, aslında nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Bu beni tedirgin etmeli ama Lachlan yanımdayken ve New Orleans'ta yaşadığımız kâbus binlerce kilometre geride kalmışken, haftalardır hissetmediğim kadar rahat hissediyorum.

Lachlan'ın yüzündeki gülümseme bunu mümkün kıldı. Hiçbir şey değilse bile, kocamda daha önce hiç görmediğim bu yeni rahatlık için kardeşini şimdiden seviyorum. Tıpkı Dublin'e gitmek üzere New Orleans'ı geride bıraktığımız ve yepyeni bir Lachlan Mount ile tanıştığım zamanki gibi, sevdiğim adamın yeni bir versiyonuyla bir kez daha tanıştığımı hissediyorum.

Ve bu sefer, hiç beklemediğim bir versiyon.

Lachlan her zaman yoğun olmuştur. Odaklanmış. Azimli. Kararlı. Her an kontrolü elinde tutardı. Ama bu adam... bir kardeşi olan bu adam hala farklı.

Bu uçuşta onu tanıdığım ilk yıl boyunca duyduğumdan daha fazla güldüğünü duydum. En az bir düzine kez Marco'ya uzanıp sarılmamak için kendimi zor tuttum.

Bu kadar kısa sürede yarattığı değişiklikler mucizevi geliyor.

Ülkeden kaçan ve tüm hayatını -muhtemelen sonsuza dek- geride bırakan bir kadının kendini huzurlu hissettiğini pek duymazsınız ama ben tam da bu noktadayım.

Kızım kollarıma sarılmış, kocam Marco pencereden bir şeyi işaret ederken sırtıyor, o zamandan beri ilk kez

Lachlan Mount'ın karanlık dünyasına girdim, gardımı tamamen indirebileceğimi hissediyorum. Koşma sebebimiz düşünüldüğünde belki de bu yaptığım en akıllıca şey değil ama umurumda değil. Bu an güzelin de ötesinde ve mümkün olan her saniyesini içime çekiyorum. Zihnimle, ikisinin birlikte zihinsel fotoğraflarını çekiyorum. Aynılar ama aynı değiller.

El kol hareketleri yaparken Marco'nun bileklerindeki mürekkep izlerini yakalıyorum ve dövmeler hakkında soru sormamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum çünkü kardeşlik bağını kesmek istemiyorum. Bir mucizeye tanıklık etmek gibi. Kocamın hayatı boyunca farkında bile olmadan beklediği bir mucize.

Bir minnettarlık dalgası üzerime çöküyor ve tek yapabildiğim Aurora'ya daha sıkı sarılmak oluyor. Tombul parmakları saçlarıma dolanıyor ve çekiştiriyor ama umurumda değil. Şu anda dünyam mükemmel.

"Görüyorsun, işte havaalanı. Orada uçak değiştirip adalara uçacağız. Çok kısa bir uçuş. Teknik olarak İsviçre'de olacağız ama sadece bir süreliğine."

"Peki ya pasaportlarımız? İndiğimizde onları görmek isteyecekler mi?" Lachlan soruyor.

Marco başını sallar. "Muhtemelen, ama pek olası değil. Ailemiz burada saygı görüyor. Bize... diğerlerinden biraz farklı davranılıyor. Belki haksızlık ama iyi muameleye asla karşı çıkmam."

Hissettiğim huzur artmaya devam ediyor. *Marco için Tanrı'ya şükürler olsun. Giordano ailesi için Tanrı'ya şükürler olsun. Her şey için Tanrı'ya şükürler olsun.*

"Ayrıcalığın da bir faydası var," diye cevap veriyor Lachlan.

Marco'nun sırtışı neredeyse kulaktan kulağa. "Kesinlikle. Özellikle de ailenin uzun süredir kayıp olan bir üyesiyle dönerken."

"Geldiğinde gerçekten çok mutlu olduğumu söylemiş miydin?" Lachlan, bakışları kardeşininkilerle birleşirken yutkunarak soruyor.

"Bu benim için bir zevk ve onurdu. Uzun zamandır bekleniyordu. Ahhh. Şuraya bak." Marco pencereyi işaret ediyor. "Balonu görüyor musun? Mirasım üzerine bahse girerim ki o senin için."

Marco'nun neyi işaret ettiğini görmek için pencereden dışarı bakarken kocamın yüzü okunmaz hale geliyor.

"Aman Tanrım." Yan tarafında kocaman kırmızı bir kalp olan bir sıcak hava balonunun yanından geçerken kelimeler ağzımdan dökölüveriyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, tahmin etmem gerekirse," diye cevaplıyor Marco.

Bakışlarım Lachlan'a dönüyor ve onun avucunu kabinin penceresine dayadığını görüyorum. Keskin bir nefes alırken alt dudağı düşüyor.

İçimden akan duyguların yoğunluğu nedeniyle kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Kocamın neler hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Henüz annesiyle tanışmadım ama onu da şimdiden seviyorum. Kocamı bir kalp sıcak hava balonu ayarlayacak kadar seven biri zaten tüm dünyada en sevdiğim insanlardan biridir. Yüzündeki yumuşayan ifade için ona sarılmak istiyorum. İnançsızlığı. *Sevildiğinin* farkına varması.

Aurora'nın yerini değiştiriyorum ve taşan duygularımla başa çıkmama yardımcı olması için bir avucumu göğsüme bastırıyorum. *Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.*

"Vay canına," diye fısıldıyor sessizleşmeden önce.

"Gösteri. Unutmayın, bu an için kırk yıldan fazla bekledi. O çok gösterişli bir annedir. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anladığınız için teşekkür ederim."

Kaptanın sesi dahili telefondan birazdan inişe geçeceğimizi duyurur ve kabin sessizliğe bürünür.

Lachlan başını balondan çevirmeden bana doğru uzanıyor. Boştaki elimle onun elini kavriyorum ve o da sertçe sıkıyor. Bu sıkışı kalbime kadar hissediyorum. *Kalbim*. Bu ezici duyguya daha ne kadar dayanabilir bilmiyorum.

ama sınırı bulmaya çalışacağım.

Lachlan pistte taksi yapana kadar elimi bırakmıyor.

"Uçak değiştireceğimizi mi söylemiştin?"

Marco başını sallıyor. "Ve yolculuğumuzun bir sonraki ayağında kaptanınız ben olacağım. Söz veriyorum, çok iyi bir pilotum, özellikle de değerli kargolar söz konusu olduğunda."

"Sen de mi uçuyorsun?" Lachlan şaşırmış ve etkilenmiş görünüyor ve itiraf etmeliyim ki ben de şaşırdım.

"Helikopterler ve uçaklar. Ben de aletli uçuş eğitimi aldım. Bu kısa uçuş için, adalara gidip gelmek için kullandığımız bir deniz uçağıyla seyahat edeceğiz."

"Hep bir deniz uçağıyla uçmak istemişimdir," diyorum ve iki adam da bana doğru bakıyor.

Marco'nun beyaz dişleri parlıyor. "O zaman bugün senin şanslı günün."

İçimde kesinlikle haklı olduğuna dair bir his var - birden fazla şekilde.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

LACHLAN

Aile hangarındaki jetten indiğimizde havaalanı çalışanlarından gördüğümüz tek ilgi bir el sallama ile baş sallamak oldu. Pasaportlarımızı göstermek sorun olma zdı - mükemmel ve gerçekler - ama onlara ihtiyaç duymamak daha da iyi.

Marco ve ben çantalarımızı alıp hangarda duran kırmızı bir deniz uçağına yüklüyoruz. Anı yaşamak için kendime ne kadar izin verirsem, o kadar gerçeküstü oluyor.

Kardeşim ve ben bavulları aile deniz uçağına yüklüyoruz.
Çünkü benim bir kardeşim var. Aile deniz uçağı olan.

Bir erkek kardeşe sahip olmanın ne zaman normal hissettireceğini bilmiyorum, ama yine de ülkeden çıkmak için çılgınca bir koşuşturma içinde tam olarak işlemeye zaman bulamadığım duygu ve hislerle dolduruyor beni.

Ama önce... *annem.*

Gökyüzünün termal akımları arasında süzülen, ipek tarafında dev bir kırmızı kalp olan sıcak hava balonunu görmek hala her şeyin en gerçeküstü olanı gibi görünüyor.

Annem beni evde karşılıyor. Bu düşünce bile gözlerimi yaşartıyor; alışılmadık bir his olduğu kesin. Hayatımda pek çok kez hissetmediğim bir duygu ama bugün her şey tersine dönmüş gibi görünüyor. Hayat ve dünyadaki yerim hakkında bildiğimi ve anladığımı sandığım her şeyin yerini henüz tam olarak netleşmemiş bir gerçeklik aldı.

Jetteki ağırbaşlı duruşlu ve güzel gümüş saçları olan kadının dizlerinin üzerine çöküp ağladığını hayal ediyorum.

ve ellerimi kavradı.

Gözyaşlarımın diken diken oluşu bir acıya dönüştü ve derin bir nefes aldım. *Kendini tut, Mount. Şimdi ağlamaya başlamayacaksın. Sıkı tut.*

Hayatımda karşılaştığım onca şiddetli ve tehlikeli ana rağmen, bu seferki beni neredeyse parçalara ayırıyor. Neredeyse parçalanacaktım ve tek yaptığım bir uçağa çanta yüklemektir.

Topla kendini.

Son birkaç yılda pek çok kez yaptığım gibi Keira'ya döndüm. Benim güzel karım. O bilmese de benim gücüm. Kızımız huzur içinde omzunda dinlenirken, onun parlayan kızıl saçları hangarın gölgelerini yaran İtalyan güneşinin ışığında parlıyor.

"Seni seviyorum," diyorum ve bakışları benimkilere kayıyor.

Ani açıklamam karşısında gözlerindeki soruları okuyabiliyorum ama yersiz görünse de umurumda değil. Gerçek bu. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ve şu anda bunu söylemeden edemezdim.

Dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben de seni seviyorum. Sen iyi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Karımı ve kızımı annemle tanıştırmak üzereyim. İyi olmanın o kadar ötesindeyim ki şu anda ne olduğumu size anlatmam mümkün değil."

Marco sözlerime kulak misafiri oluyor ve tüm yüzü yumuşuyor. Bu aynada görmeye alışık olduğum bir ifade değil, ama ne olursa olsun paylaştığımız yüzde bunu görmeyi seviyorum. Bir gün Keira'nın yüzümde daha sık görebileceği bir ifade olabileceği umuduyla doluyorum. Çevrem üzerinde daha az sert kontrol ve daha fazla huzur.

Huzur.

Hayatımın tamamında eksik olan tek şey. Keira ve Aurora bana aşkı öğretti ama huzur benden kaçtı... belki de şimdiye kadar, eğer şanslıysam. Ve kalbimin göğsümde güm güm atması bana gerçekten şanslı olduğumu hissettiriyor. Bu kadar uzun süre sadece bu eve dönüş anını yaşamak için yaşadığımı biliyorum. Bu aile anını. Bu sevinç anını.

Kimse bunu hak ettiğimi söyleyemez. Hepsi haklı olurdu.

Ama ben yine de yaşayacağım, hak etmiş olsam da olmasam da. Kimse bunu benden alamaz.

"Binmeye hazır mısınız?" Marco kargo ambarının kapısını kapatırken soruyor.

Keira'ya bakıyorum ve elimi uzatıyorum. "Bayanlar önden."

Bana doğru bir adım atıyor ve boştaki eliyle elimi kavrayıp sıkıyor. "Sabırsızlanıyorum. Hadi yapalım şu işi."

"Rory'yi ben alırım. Sen yukarı çık." Sorunsuz bir el değişirme ile kızımın yüzünü öpüyorum ve Keira merdivenden yukarı, dubanın üzerinden uçağa tırmanırken onu dengeliyorum. O yerleşir yerleşmez ben de tırmanıp yanına oturuyorum.

Beş dakika sonra Marco kokpite bağlanmıştı. "Kulaklıklarınızı takın. Bir tane de Rory için. Gürültülü olacak."

Üçümüz de kulaklıklarımızı taktıktan sonra Marco kokpit içi uçuş öncesi kontrollerini yapıyor, panoya bir not düşüyor ve bize dönüp başıyla selam veriyor. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Keira da ben de "Evet," diye cevap veriyoruz.

"Yüksek sesle ve net." "O zaman gidiyoruz."

Aurora kollarımdayken uçağın motoru kükrüyor. Hangardan dışarı doğru yuvarlanıyoruz ve kimsenin yolumuza çıkmadığını, kalkışımızı engellemeye çalışmadığını gördüğüm için minnettarım.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi? Hayatımın büyük bir kısmı beklenmedik zorluklar ve meydan okumalarla noktalanmışken her şeyin bu kadar sorunsuz ve kolay ilerlemesi inanılmaz görünüyor. *Ama belki... belki bu da değişebilir?*

İçimde ve etrafımda ezici bir kader duygusu örülüyor ve - hayatımda hiç olmadığı kadar- tam olarak olmam gereken yerde olduğumu ve tam olarak yapmam gereken şeyi yaptığımı hissediyorum.

Marco kuleyle kulağa Almanca gibi gelen bir dilde konuşuyor ve birkaç dakika içinde piste doğru taksi yapıyor ve önümüzdeki uzun kaldırım şeridine doğru dönüyoruz.

"Kalkışa hazırlanın," diyor motoru çalıştırmadan ve uçak ileri doğru yuvarlanmadan önce.

Umarım ne yaptığını biliyordur, diye düşünüyorum pistte hızla ilerlerken ve sonra zarifçe havalanırken.

Marco birkaç dakika kuleyle konuşmaya devam ediyor ve sonra İngilizceye geçiyor. "Herkes iyi mi? İtalya'ya geri dönüyoruz."

"Almanca da biliyor musun?" Ona sordum.

"İsviçre sınırında büyüdüğünüzde bu dili öğrenmek çok kolay oluyor. İspanyolca, Fransızca ve Portekizce de konuşabiliyorum. Rusçam pek iyi değil ama."

"Vay canına," diye fısıldıyor Keira kulaklığa. "Burada ise sadece biraz Galce ve Fransızca konuşabiliyorum. Belli ki Rory'nin amcasıyla biraz zaman geçirmesi ve çok dilli olması gerekecek."

O anda kızımın bir prenses gibi büyüdüğü, annesinden ve benden daha fazla dil konuştuğu hayali zihnimde canlanıyor. "Mükemmel bir fikir," diye ekliyorum Keira'nın yorumuna.

Marco parıldayan gölü işaret etmeden önce, "Benim için bir zevk olur," diye cevap veriyor. "Maggiore'den çok uzakta değiliz. Önümüzü görüyor musun?"

Keira da ben de pencereden dışarı bakıp güzel mavi suyu ve yaklaştığımız ucu çevreleyen kırmızı kiremitli çatılı binaları seyrediyoruz.

"Uzun bir uçuş değil. Siz farkına bile varmadan orada olacağız. Ahh! Balonu yine orada görebilirsin." Marco yan pencereyi işaret ediyor ve sıcak hava balonu bir kez daha görünüyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Ama oluyor. Sıcaklık ve sıcaklık göğsümü dolduruyor ve gözyaşlarımın kaçmasını engelleyecekmiş gibi Aurora'ya sarılıyorum.

Kızım uzanıp saçımı çekiştiriyor, sanki "*Bu gerçek baba, inan buna*" der gibi.

Marco'nun sesi yer işaretlerini gösterirken yine kulaklarımızı dolduruyor ama cevap veremeyecek kadar kendimi kaybetmiş durumdayım. Neyse ki o ve Keira kolayca sohbet ediyor ve ikisi de şu anda ne kadar bunaldığımı fark etmiyor.

Meşhur Lachlan Dağı'nın kırılma noktasına bu kadar yakın olmasını kim bekleyebilirdi ki? Hiç kimse. Asla. Bu kimsenin benden bekleyeceği bir şey değil, özellikle de şu anda.

Ama kendimle ilgili yeni bir şeyi hızla öğreniyorum: Kurşunlar ve kan beni korkutmuyor, ama ailemle duygusal buluşmalar - bu neredeyse başa çıkabileceğimden daha fazla.

Kendine gel, Mount.

Kendime verdiğim isim bile zihnimde gerçeküstü geliyor. Bu anla ilgili *her şey* gerçeküstü geliyor. Ve Marco adalara yaklaştığımızı söylediğinde, kulaklarımı körelten sisin içinde her şeyi zar zor algılayabiliyorum.

Keira'nın gölün geniş alanının ortasındaki adaları gördüğünde nefes nefese kaldığını duyuyorum ama kendimi bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyorum.

Bu gerçek mi? Komada mıyım? Bunlar gerçekten oluyor olabilir mi? Tüm bunları uydurduğumu düşünmek neredeyse daha kolay geliyor, sanki gerçekliğimde ortaya çıkan anlar yerine zihnimin yarattığı bir fantezi gibi.

Marco adaların etrafında dönerek güzelliklerini havadan görmemizi sağlarken "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Ağaçlar. Bahçeler. Güzel mimari.

Bu nasıl gerçek olabilir? Bu nasıl benim ailem olabilir? Bebekken bir kilisenin önünde pislik içinde bırakıldım, istenmeyen ve önemsiz biriydim. Sistem beni canlı canlı yemeye çalıştı ama ben onunla savaştım, kaçtım ve daha da güçlendim. Kanla, terle, cesaretle ve zorunlulukla kendi dünyamı kurdum. *Bu peri masalı benim hayatımda nasıl gerçekleşebilir? Bu nasıl mümkün olabilir?*

Yaptığım ve olduğum her şey zihnimi zorluyor ama duba suya indiğinde hepsi buharlaşıyor.

Geçmişimin artık bir önemi yok.

Önemli olan tek şey bu an -şimdi, burada-.

Daha önce yaşadığım her şey beni bu ana getirdi ve ben bu ana iki elimle sarılacağım. Kimse bu mutluluğu benden alamaz. *Hiç kimse.*

Marco deniz uçağını suyun üzerinde devasa bir deniz duvarına bağlı taş bir kayıkthane ve rıhtıma doğru yönlendirirken, zarif taş basamaklara çıkan platform boyunca uzanan kırmızı halıyı süsleyen dev yeşillik ve çiçek aranjmanlarını görüyorum. Ve işte onu orada görüyorum. Elleri göğsünün üzerinde kenetlenmiş, gümüş rengi saçları

güzel mor bir elbiseyle yola çıktı. Uzun zamandır beklediği oğlunu evde karşılamayı bekleyen bir kraliçe gibi görünüyor.

Annem.

Beni bekliyor.

Ve ailemi.

Gerçekleşen bir rüya.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

LACHLAN

Marco motoru kapatırken Keira elimi sıkıyor ve iki adam bizi rıhtıma götürüp uçağı emniyete almamıza yardım etmek için beliriyor.

"Hazır mısınız?" Marco kulaklığını çıkarmadan önce soruyor. "Kendini hazırla."

Kızımın minik elleri gömleğimi ve saçlarımı kavrarken "Hazırdan da öte" diye cevap veriyorum. "Hazırdan da öte."

"O zaman gidelim ve annemi bir dakika daha bekletmeyelim. Lütfen çıkarken dikkatli olun. İskele yüzüyor, bu yüzden üzerine bastığınızda kayabilir."

Uçağın kapısı açılıyor ve İtalyan güneşi kabinin içine doluyor. Tek elimle kulaklığımı ve emniyet kemerimi çıkarıyorum, Aurora'ya geçiyorum ve hiç beklemediğim yepyeni bir hayata doğru yol alarak koltuğumdan kalkıyorum.

İskele ağırlığının altında kayar kaymaz, onun soluğunu duyuyorum. Bir sonraki anda annemle göz göze geldik.

Beringed elleri ağzını kapatmış, gözyaşları içinde ona doğru yürümemizi izliyor.

"Ahhh. Benim güzel oğlum. Benim güzel torunum. Ahhh." Gözyaşları güneş ışığında parlıyor ve kendi güzelliğinden hiçbir şey götürmüyor.

Kalbim şimdiye kadar sahip olduğu tüm boyut ve şekillerin ötesinde genişliyor. Sanki göğsüme sığmayacak kadar büyükmüş gibi, vücudumu saran duygular yüzünden her an patlayacakmış gibi hissediyorum. *Neşe. Sevgi. Huşu. Hayret. Sürpriz. Hayret.*

Kollarını iki yana açarak bize doğru koştu. "Oğlum! Oğlum eve döndü!" Kelimeler saf mutluluk hıçkırıkları arasında dökülüyor ve ben boştaki kolumu açarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Bu asla unutamayacağım bir an. Küçük bedeni benimkiyle çarpışır çarpışmaz, kolumu ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarından anlayamadığım İtalyanca kelimeler dökülüyor, ağlamalar ve hıçkırıklarla noktalanıyor. Vücudu sarsılıp titrerken gözyaşları gömleğimi ıslatıyor ve kolları beni mümkün olduğunu bildiğimden daha sıkı kavriyor.

"Sonunda bu gün geldi," diyor, İngilizceye geçerek hafifçe uzaklaşıyor. Narin ellerinden biri kalkıp yanağıma dokunuyor, diğeri ise Aurora'ya uzanıyor. "Benim değerli çocuğum. Ve senin değerli çocuğun. Benim kalbim. Ah, kalbim."

"Bu Aurora. Biz ona Rory diyoruz. Hayal edebileceğiniz en mükemmel, en masum çocuk."

Kızımın kara gözlerine bakarken gözyaşları kapaklarından süzülüyor. "Bir prenses. Krallığına dönen bir prenses." Benim Annemin gözyaşlarıyla ıslanmış bakışları bir kez daha benimkilere yöneliyor. "Şu anda ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Neredeyse dayanabileceğimden daha fazla."

Kalbim göğsümde sarsılıyor ve yutkunuyorum. "Anlayabiliyorum." Arkamızda ayak sesleri duyuyorum ve öne doğru adım atan büyüleyici karıma bakarak yer değiştiriyorum. "Ve bu da hayatımın aşkı, ruhumun diğer yarısı, varlık sebebim Keira. Keira, bu benim *annem*." Duygu dolu bir sesle.

Karımın güzel gözlerinde parlayan yaşlar kapakları devirmekle tehdit ediyor. "Sizinle tanıştığım için çok mutluyum."

Annemin eli göğsüne bastırırken bakışları bir an için gökyüzüne fırlıyor ve sonra tekrar Keira'ya dönüyor. "Bir de kızım oldu. İsteyebileceğimden çok daha fazlası. Bir oğul, bir kız ve bir torun. Tanrı iyidir. Hem de çok iyi. Lütfen," diyor kollarını açarak. "Lütfen, size sarılabilir miyim? Adım Francesca."

"Elbette," diye cevap veriyor Keira, yanaklarından süzülen gözyaşları yüzünden boğuk bir sesle.

Bir adım öne çıkıyor ve üçümüz birlikte annemin ince ama güçlü kolları tarafından sarılıyoruz.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Daha önce hiç hissetmediğim bu duyguları iliklerime kadar hissediyorum. *Doyum. Tamamlanma. Aidiyet.*

Tüm dünyamdaki en önemli üç kadın kollarımın arasında ve hayatımda bir kez olsun isteyebileceğim başka bir şey yok.

Varlığımın eksik parçası yerine oturdu ve beni bu anın mükemmelliği ve hayatın kendisinin mükemmelliği ile baş başa bıraktı.

Bu hediyeyi nasıl hak edebileceğimi bilmiyorum. Yaptığım ve olduğum onca şeyden sonra nasıl bu kadar kutsanmış olabileceğime dair hiçbir fikrim yok. Ama bir şekilde... bir şekilde... hayat hiç beklemediğim, hayal bile edemeyeceğim kadar mükemmel bir şekilde araya girdi.

Kollarımı dünyanın etrafına doladım.

Hiçbir şey beni her şeyi içime çekmekten ve her anın tadını çıkarmaktan alıkoyamazdı. Başka ne yapabilirdim ki?

Birkaç dakika sonra annem birkaç santim geri çekildi. "Gitmene izin vermek istemiyorum ama seni bütün gün rıhtımda bekletmemeliyim. Saatlerdir yolculuk yapıyorsun. Yiyecek, içecek ve dinlenmek isteyeceksin. Sizin için her şeyi hazırladım. Her şey sizin için hazır. Bu, zihnimde milyonlarca kez planladığım bir gün. Lütfen, gelin. Yukarı çıkalım. İhtiyaçlarınızla ilgilenmeliyiz."

Marco ve uçağın yanaşmasına yardım eden iki adam ellerinde çantalarımızla bize doğru yürüyorlar. Geniş gülümsemesi, coşkusuyla yüzünü ikiye bölmekle tehdit ediyor.

Boştaki eli omzuma dokunuyor. "Evet, yukarı çıkıp sizi yerleştirelim, böylece annemin planladığı şenliklerin tadını çıkarabilirsiniz," diyor bakışları annemizin parlayan gözlerine kilitlenmeden önce. "En azından bir ziyafet hazırlatmışsınızdır diye umuyorum."

"Hayal kırıklığına uğramayacaksın, oğlum. Seni bir ziyafet bekliyor. Umarım çok ileri gitmemişimdir. Çok daha ileri gitmek istedim ama kendimi tuttum." Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan gözleriyle bana bakıyor. "Bu kadarı çok fazlaysa beni affedin. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum."

Bir an. Seni ne kadar özlediğimizi ve dönüşünü ne kadar arzuladığımızı bilmeni istedim. Bu günün geleceğini biliyordum. Daha sonra gelmediği için çok minnettarım. Bugün olduğu ve bekleyişim sona erdiği için çok mutluyum."

Keira elini sırtımda gezdirirken sessizce, "Asla çok fazla olamaz," diyor. "Lachlan aklına gelebilecek her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor."

O anda annemin karıma sırılsıklam aşık olduğunu görebiliyorum - ki ben de bunu neredeyse her gün tekrarlıyorum.

"Onun gerçekte kim olduğunu görüyorsun," diye cevap veriyor annem, varlığının her zerresinden sevgi fışkırarak.

"O şimdiye kadar var olmuş hiçbir erkeğe benzemiyor. Bu güzel karşılama için çok teşekkür ederim."

"Benim için onurdur." Annemin bakışları Marco'ya ve çantaları taşıyan adamlara yöneliyor. "O zaman hepimiz gidiyoruz. Lütfen beni takip edin."

Elleri boşta kalan elime kayıyor ve olabileceğimi hiç bilmediğim uslu bir evlat gibi, annemi nereye götürürse götürsün onu takip etmeye hazır bir şekilde ellerini sıkıyorum.

Annemi. Bu gerçeküstü.

Ve yine de bunu yaşıyorum.

Onun yetenekli ama zayıf bedeninin her adımında kendimi daha önce hiç oynamadığım bir rol olan koruyucu bir evlat gibi hissediyorum. Aurora'nın parmakları saçlarımin arasından geçerken, ben de annemin elini tutarak her merdiveni çıkmasına yardım ediyorum.

En altta çok enerji dolu görünürken, taş yürüyüş yolundaki her çarpıcı kesilmiş çitin ve büyük çiçek aranjmanının yanından geçerken, enerjisinin azaldığını hissedebiliyorum. *Belki de günün heyecanı? Ya da belki de artık bu merdivenleri pek sık çıkmıyor?*

Ama o duraklamıyor. Adım adım, bizi hayatımda gördüğüm en düşsel bahçelere doğru götürüyor.

"Masal diyarı gibi," diyorum, sesim kısık, her yanıma saran parlak renkli çiçekler ve ustalıkla şekillendirilmiş yemyeşil yapraklar karşısında huşu içinde.

Annem sonunda yavaşlıyor ve bakışlarımı karşılıyor. "Dünya pek çok insan için pek çok şey olabilir. Benimki güzel, çünkü benim

öyle olması gerektiğine karar verdi." Dudaklarında huzurlu bir gülümseme beliriyor ve bakışlarını önce Aurora'ya sonra da bana çeviriyor. "Ve şimdi, bunu seninle ve hoş geldin diyecek kadar kutsanacağımı bilmediğim güzel ailemle paylaşmak... bu bir hediye. Gerçekten de hayal etmenin ötesinde bir hediye. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım," diye yanıtlıyorum ses tonumu sertleştiren çiğ ve dürüst duygularla.

Yürüyüş yolunun tepesindeki çimenliğe ulaştığımızda, ipek çadırı, çiçekli kemerleri, yemek tepsileriyle dolu masaları ve tüm olay üzerinde nöbetçi olarak duran melekler gibi şekillendirilmiş altı ayak uzunluğundaki buz heykellerini görüyorum. Sanki uzaktan geliyormuş gibi, bir yaylı çalgılar topluluğunun müziği sahnenin üzerinde süzülüyor. Bu, önemli bir olayı kutlamak için düzenlenen görkemli ve asil bir çim partisi.

Ve o önemli olay da biziz.

"Ne kadar güzel," diye fısıldıyor Keira arkamdan. "Ne kadar zarif."

Annem başını Keira'ya doğru eğiyor. "Umarım sakıncası yoktur. Kutlama yapmak için böyle bir sebebim pek olmuyor." Boynunu bükerek Marco'ya bakıyor. "Onlara şenlikli olacağımı söyledin, değil mi?"

Kardeşimin gülen sırtışı yüzünü geriyor - aynaya bakarken hiç görmediğim bir ifade daha. "Onları hazırlamak zorundaydım. Aurora için güvercin uçurup uçurmayacağınızı ya da midillilere binip binmeyeceğinizi bilmiyordum."

İkisi de kıkırdıyor. Annemle kardeşimin çok kolay bir ilişkileri olduğu açık ve kalbimi bir şey sıkıştırıyor. Bu kıskançlık ya da haset değil. Buna sahip oldukları için *minnettarım*. Belki de bu, onunla olan ilişkimin de aynı olacağı anlamına geliyor. "Hiçbir şey yapmana gerek yoktu.

Tek bir şey bile. Yine de Hayatımın en güzel eve dönüşü olacak," diyorum parmaklarını sıkarken ve elini öpmek için dudaklarıma götürürken. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten, teşekkür ederim."

Yüzündeki gülümseme, kardeşimin yanaklarını geren gülümsemeden bile daha göz kamaştırıcı. Ona bir el uzatıyor. "İki oğlum da," diyor gözyaşları göz kapaklarında toplanırken. "İkiz oğullarım eve döndü. Bu neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Kalbim hiç bu kadar dolu olmamıştı. Patlayabilir ve en mutlu insan olarak ölebilirim.

Ŗu anda, burada, dünyadaki en iyi kad n m. *Her Ŗeye* sahibim. *Her Ŗeye*."

Marco onun elini tutuyor ve birlikte, *annemiz* bize bakarken suskun ve hareketsiz bir Ŗekilde orada duruyoruz, her ikimizin de parlayan gözleri ve sevinç dolu bir kalbi var.

Keira yanıma yaslanıyor ve hayatımda ilk kez hiçbir Ŗey istemiyorum. Hiçbir Ŗeye ihtiyacım yok. Ben tamamlandım. Bir b t n m.

Yuvamdayım.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

KEIRA

Aurora babasının kollarında telaşlanıyor ve biz de sanki bu ebeveynlik işini hala öğreniyormuşuz gibi kolay bir el değiştirme yapıyoruz. Neden bu kadar kıpır kıpır olduğunu anlamam biraz zaman alıyor.

Pırıl pırıl tüyleri olan bir süs ördeği, sanki burayı çok iyi tanıyormuş gibi, mükemmel bir şekilde kesilmiş çimler boyunca vaklıyor ve paytak paytak yürüyor - ve sanırım öyle olmalı.

"Anne," diyor ördeği göstererek.

Bu samimi anı bozmak istemediğim için onu zıplatıyorum ama Lachlan'ın annesi hemen fark ediyor.

"Eğer onu yere bırakırsan, onu yakalayamaz. Lorenzo tam bir kaçış sanatçısıdır. O ve Donatella burada, arkadaş edindikleri yaban ördekleriyle birlikte adada yaşıyorlar."

"Görüldüğünden daha hızlı," diyorum gülümseyerek, Aurora'yı çimlere indirirken.

"O zaman Lorenzo daha da hızlı olmalı."

Aurora'nın ayakları çimenlere değer değmez, ellerimi tutarken ördeğe doğru sallantılı bir adım atıyor. Dizlerinin üzerine çöküp ona yetişmek için emeklemeye başlamadan önce kıyafetlerini değiştirmesi gerekeceğini biliyorum. Ama Lachlan'ın annesinin yüzünü -Aurora'nın büyükannesinin yüzünü- izlerken, böyle bir huşu ve sevincin içinde olabilseydim ona her gün yeni bir kıyafet alabileceğimi söylüyorum.

"Oh, şuna bakın! Ne kadar güzel. Ve çok akıllı. Onu yakalamak için diğer tarafa gidiyor." Francesca ellerini çırpıyor. "Harika

Strateji, Aurora. Ne kadar akıllı bir kız. Gerçek bir Giordano." Bir elini uzatıp Lachlan'ın kolunu kavlıyor. "Bunca yıl oğlumun geri dönmesi için dua ettim ama bir torunla kutsanacağımı hiç düşünmemiştim. Marco bana öğrendiklerini anlattığında, sanki melekler üzerimize ışık saçıyor ve bize hayal edebileceğimizden çok daha değerli bir hediye veriyorlardı. Ailemizin hazinelerinin tadını çıkaracak bir varis. Bu bir mucizeydi. Tamamen beklenmedik. Kızınız hayatı boyunca hiçbir şey istemeyecek. İhtiyaç duyacağı her türlü maddi şeye sahip olacak."

Aurora'nın geleceğinin güvende olduğunu zaten biliyordum. Lachlan bana defalarca bunun sözünü vermişti. İkimiz için de hazırlık yapmıştı. Hiçbir şey istemeyecektik. Ama geçen haftadan sonra, dünyamdaki sağlam ve güvenli her şey sarsıldı ve paramparça oldu. Bildiğim hayat, V'nin kanını halıda gördüğüm an sona ermişti. Yine de, bir şekilde, o kabustan güvenliğin, huzurun, güzelliğin ve sevginin ana kelimeler gibi görüldüğü yeni bir dünyaya çıktık.

Bir yanımda henüz bu yeni gerçekliğe güvenmekten korkuyor, ancak Lachlan'ın annesinin kızımız ve geleceği hakkında konuşmasını duymak, doğduğu günden beri taşıdığım anlatılmamış gerilimi serbest bırakıyor.

Şu andan itibaren Aurora sadece New Orleans'ın en kötü şöhretli, rezil ve yaratıcı suç kralının kızı değil. Aynı zamanda İtalyan soylularının torunu ve ailesinin en büyük arzusu, bir gün ailenin servetinin başına geçebilmesi için lüks, zenginlik ve güvenlik içinde yetişmesi.

Bir anne olarak kızım için yapamayacağım hiçbir şey yok. Onun geleceğini en iyi, en parlak ve en avantajlı şekilde güvence altına almak için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Çok uzun zamandır bölümlere ayırdığım bir duygu kutusu serbest kalıyor ve Aurora bana doğru koşarak gelirken çimlerin üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum. Tombul parmakları kollarıma uzandığında, artık hiçbir şey için endişelenmeme gerek olmadığını fark ettiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

Kızım güvende. Geleceği güvende.

O anın verdiği rahatlama beni tamamen rahatlatıyor. Sessizce hıçkırırken kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

Artık kızımıza ne olacağını merak etmeme gerek yok. Bir daha asla.

O güvende. Hepimiz güvendeyiz.

"Oh, canım. Hepiniz çok şey atlattınız." Lachlan'ın annesi aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yanımda diz çökerek beni şok ediyor. İnce kolları beni ve Aurora'yı sarıyor ve ikimize de sıkıca sarılıyor. "Artık her şey yolunda. Sen iyisin. Artık endişelenecek bir şey yok. Oh, benim tatlı çocuğum. Bu güzel kıza duyduğun sevgiyi hayal bile edemiyorum. Kalbim neredeyse onunla dolup taşıyor ve onunla daha yeni tanıştım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "Teşekkür ederim. Bizim için geldiğiniz için teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Cehennem zebanisi, gözyaşlarıyla içimi deşiyorsun." Kocamın sesi duygusallıktan sertleşmiş bir şekilde çimenlerin üzerinde bize katılıyor ve hepimizi güçlü kollarıyla sarıyor. "Her şey yolunda."

"Biliyorum. Biliyorum. Ben sadece... burada olduğum için çok minnettarım. Rory güvende ve sonunda kendimi bırakabileceğimi hissediyorum."

Kocam sanki taşıdığım yükü ve bunun bana ne kadar ağır geldiğini biliyormuş gibi beni daha sıkı kavıyor.

"Kızınız hayatı boyunca hiç olmadığı kadar güvende," diyor Marco, çimenlerin üzerinde bize katılarak. "O artık bir Giordano. Hazır olduğunda korkularını bir kenara bırak. Artık onlara ihtiyacın yok."

"Kimse aileme zarar vermeyecek," diyor Francesca kesin bir ifadeyle. "Bir daha asla. Sana söz veriyorum Keira. Burada, Aurora güvende. Ailemizin topraklarında her yerde güvende. Kırk yıldır emniyet, güvenlik ve mahremiyeti en önemli önceliğimiz haline getirdik. Artık yeni bir dünyadasın hayatım. Kelimelerin sana bunu göstermeye yetmeyeceğini biliyorum ama umarım yakında kendi gözlerinle görürsün."

"Şimdiden görüyorum," diyorum başımı kaldırıp Francesca'nın bakışlarıyla buluşmak için. "İşte bu yüzden ağlıyorum."

Lachlan beni göğsüne daha sıkı çekiyor ve kulağıma fısıldıyor, "Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım Keira. Hayatım üzerine yemin ederim. Seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

LACHLAN

Karımın bedenini kollarımda tutarken, titremesinin korku yerine rahatlamadan kaynaklanmasına şükrediyorum. Size ihtiyaç duyduklarında ailenizi koruyamamak kadar kendinizi daha az erkek gibi hissettirecek bir şey yoktur.

Kendimi hala affetmiş değilim ama bir gün... bir gün, karım artık güvenlik ve emniyet düşüncesiyle ağlamadığında, bunu yapabilirim.

"Kesinlikle bir aile gibi görünüyoruz, değil mi?" Marco'nun sorusu anın enerjisini değiştiriyor ve her birimizin gözlerimizin önündeki sahneyi incelemesine neden oluyor.

Buzdan heykeller, parti masaları, ipek çadırlar ve paytak paytak yürüyen ördeklerle çevrili çimenlikte dördümüzün bir arada olması görülmeye değer bir manzaraydı.

"Bu adada gördüğüm en güzel manzara gözlerimin önünde canlanıyor" diye cevap veriyor annem, gözyaşları nihayet kuruyarak.

Aurora yüzünü boynuma gömerken Keira bana ve anneme "Kaybettiğim için çok üzgünüm," diyor.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diyorum ona. "Sana en büyük özrü borçlu olan benim."

Keira başını sallıyor. "Hayır, bana hayal edebileceğimden çok daha fazlasını veren sensin. Ve sen olmasaydın, burada, güvende ve mutlu, varlığından bile haberdar olmadığımız bir ailenin sevgisiyle çevrili olamazdık."

"Haklı olduğu bir nokta var," diye araya giriyor ağabeyim. Kısa bir süre duraksadıktan sonra ekledi: "Ve ailenin bir üyesi daha var."

Bu kavuşmayı tamamlamak için buluşmanızı istiyorum."

Annem uzun bir iç çekişten önce keskin bir nefes alıyor. "Ona söylemelisin Marco. Ona şimdi söylemelisin. Çalışanlarımız harika ama onlar bile bu büyüklükteki bir sırrı uzun süre saklayamazlar. Sevincimizin haberi hızla yayılacaktır. Hemen ona gitmelisin."

"Bu ziyafete katılmadan önce mi?"

"Sence hangisi daha uzun sürer? İkinci yemeğin mi yoksa ailemizin bir araya geldiği haberinin Milano'ya ulaşmasının mı?"

"Demek istediğini anladım anne. Şimdi ona gideceğim. Bunu bilmeyi hak e d i y o r , özellikle de artık gerçekten burada olduklarına göre."

Babam hakkında konuşurlarken Keira ve ben göz göze geldik.

Babam. Bir başka gerçeküstü düşünce.

Şu anda özümseyebileceğimden çok daha fazlası. Bir erkek kardeşim, bir annem... ve hayatta olduğumu bile bilmeyen bir babam var.

Olabileceğini hayal ettiğimden çok daha fazlası ve yine de... kardeşim annemi yanağından öpüyor, Aurora'nın saçlarını karıştırıyor ve bakışlarımla buluşuyor.

"Umarım sen de bir babaya sahip olmaya hazırsındır. Seninle hemen tanışmak isteyecektir." Marco annemize bakıyor. "Luca buradaysa o da buraya gelecektir. Uzak kalması mümkün değil. Bu senin için uygun mu anne?"

"Onu hiçbir zaman ailesinin evinden uzak tutmadım. Bu seçim her zaman kendisine aitti. Gelip oğluyla tanışabilir. Lütfen ona bu daveti bizzat benim yaptığımı söyleyin. Bu, hak eden herkesle paylaşılması gereken bir sevinçtir ve ne hale gelmiş olursa olsun, onu böyle harika bir etkinlikten mahrum etmeyeceğim. Git, Marco. Git babana uzun zamandır kayıp olan oğlunun eve döndüğünü ve ailesini getirdiğini söyle. Giordanolar bugünü kutluyor. Tüm Giordanolar."

Kardeşim ve annem, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını anlatıyormuş gibi görünen uzun bir bakışı paylaşıyorlar. Marco ciddiyetle çenesini eğerek annemin isteklerini kabul ediyor.

"Evet, anne. Doğruca Milano'ya uçacağım. Bu, hayatım boyunca beklediğim bir an. Gecikmeyeceğim."

Bir parçam ayağa kalkıp onunla gitmeyi teklif etmek istiyor. Babamla tanışmak ve varlığımı ona bizzat anlatmak için, ama kendime şunu hatırlatıyorum

İki tek yumurta ikizinin toplum içinde görülmesi, aile hakkında daha fazla soru sorulmasına ve sorgulanmasına neden olacak ki bu da teşvik etmek istediğim son şey. İşlerini halletmek için gitmesi gereken kişi olmaya o kadar alışmışım ki bu rolü bir başkasının üstlendiğini görmek hiç de yabancı gelmiyor.

Marco annemizi serbest bıraktığında bakışlarını karşılıyorum ve elimi uzatıyorum. Elim sıkıldığında, ayağa kalkmama yardım etmesi için onun gücünü kullanarak ayağa kalkıyorum. Kardeşimin gücüne ve yardımına güvenmek hâlâ yepyeni bir deneyim.

Ayağa kalktıktan sonra elini daha sıkı kavıyorum. "Yalnız gitmek istediğine emin misin?"

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Yalnız gitmeliyim. Bu benim görevim. Ona kendim söylemeliyim. Başka birinin beni ikizimle gördüğünü ona söyleme riskini göze alamam. Bu doğru olmaz."

"Buna tamamen katılıyorum, ama yine de aile kutlamamız için buraya gelip hemen gitmeniz yanlış geliyor."

Marco'nun yüzü yumuşar. "Aile kutlamamız hayatımızın sonuna kadar her gün devam edecek kardeşim. Sadece bu an değil, her ne kadar bu an her zaman değer vereceğim bir an olsa da. Ayrıca, kırk yılı aşkın bir süredir annemizin tüm dikkati benim üzerimdeydi. Onun sevgi ve ilgisinin tadını çıkarma sırası sende. Verecek çok şeyi var ve bunu sizinle paylaşmak için çok uzun süre bekledi."

Annemizin sesi arkamdan yükseliyor. "O haklı oğlum. Marco iyi olacak. Bu onun görevi ve onuru. Hiçbirimiz yaşadığımız sürece asla unutulmayacak bir gün. Sağ salim uçacak ve bu günün kutlamalarına gece boyunca devam etmek için doğrudan eve dönecek. Milano uçakla çok uzak değil. Marco yakında dönecek. Hiç korkmayın."

Kardeşimin elini sıkmak ve bensiz de yapması gereken şeyler olduğunu bilerek bırakıp gitmek beklediğimden daha zor. Her nasılsa, aramızdaki bağ tahmin ettiğimden çok daha güçlü ve derin. Belki de paylaştığımız kandan ya da yüzümüzden. Her iki durumda da, onun gittiğini görmek hoşuma gitmiyor ama bu yolculuğu tek başına yapması gerektiğinin de farkındayım.

"Dikkatli uç, kardeşim."

Marco başını sallıyor. "Ben Tanrı'yla gidiyorum ve babamızla döneceğim. Keyfinize bakın. Sandığınızdan daha erken döneceğim."

Elini bırakıyorum ve Marco hafifçe eğiliyor. *Dövüş sanatları eğitiminden bir kalıntı mı?* Merak etmeden duramıyorum.

Onun hakkında hâlâ bilmek istediğim çok şey var ama sorularım başka bir zamanı beklemek zorunda.

Sabır, kendime hatırlatıyorum. Her şey zamanla olacak.

Ama önce babama hayatta olduğumu bildirmenin zamanı geldi.

Böylesine şok edici bir duyurunun onu nasıl etkileyeceğini hayal bile edemiyorum. Ben olsaydım, öldüğüne inandığım oğlumla buluşmama hiçbir şey engel olamazdı. *Hiçbir şey.*

Aklımdan geçici düşünceler geçiyor. *Umursayacak mı? Onun için önemli olacak mıyım? Ya gelmezse?*

Düşünceler beni şaşırtıyor ama onlara tutunmuyorum ya da inanmıyorum. Bunlar artık terk edilmemiş, terk edilmiş küçük bir çocuğun artık inançları. *Tabii ki umursayacak. Elbette önemliyim. Elbette gelecek.*

Çünkü babalar böyle yapar.

Çömeliyorum ve sanki hayatı boyunca bu fırsatı beklemiş gibi bana doğru fırlayan Aurora'ya kollarımı açıyorum.

Kollarım bana verilen en değerli hediyeye sarılmışken, kardeşimin koşar adımlarla uçağa inen taş merdivenlere doğru gidişini izliyorum.

"Seni seviyorum, Marco! Dikkatli ol!" diyor annemiz ve ben önümde gelişen tüm sahneye hayret ediyorum.

Benim bir ailem var. Ve yakında bir babam olacak.

"Bekle! Marco!" diye sesleniyor ve Marco duraksayıp dönerek ona bakıyor.

"Evet, anne?"

"Bir fotoğraf. Bir fotoğraf çekmelisin. O inatçı adam göremediği hiçbir şeye inanmayabilir. Aile galerisinde çekeceğim. Büyükbabanın portresinin önünde. Üçünüzü bir arada gördüğünde gözlerine inanamayacaktır."

Kollarımda Aurora ile ayağa kalkıyorum ve annem kocaman bir gülümsemeyle ışıldıyor.

"Ve torununu da. Bu onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar hızlı bir şekilde buraya getirecektir."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MARCO

Hayatın kanıtı - cebimde taşıdığım cep telefonumun ekranındaki şey *bu*. Keira annemin babam için birkaç fotoğraf çekmesine yardım ettikten sonra kısa bir süreliğine bakmama izin verdim.

Kardeşim ve yeğenimle ilk fotoğraflarım. Gerçeküstü bir his. Daha da gerçeküstü olan, ona mucizemizi anlatmak için Milano'ya doğru uçuyor olmam.

Kardeşim hayatta.

Ailemiz tamamlandı.

Hayatım boyunca dilediğim an neredeyse gerçeğe dönüştü.

Küçük bir çocukken hayatımın neden böyle olmak zorunda olduğunu anlamıyordum. Ailemin bana verdiği her şey için minnettardım ama neden ailemizin mülklerinde birlikte oynadığım çocuklar gibi okula gidemediğimi anlamıyordum.

Babam bana bunun nedeninin benden onların gittiği okullarda öğretililecek olandan daha fazlasının beklenmesinden kaynaklandığını anlatmaya çalıştı ama ben bir çocuk olarak sadece "normal" olarak algıladığım şey olmak istiyordum.

Giordano ailesi hiçbir zaman *normal* olmadı.

Dünyamıza giren, kardeşimi alan, ailemin mutluluğunu bozan ve hayatımın akışını değiştiren karanlık, babamın varlığının her anına nüfuz etti. Oğluyla vakit geçirmenin basit bir keyfi yoktu. Eğitim vardı. Bu kadar savunmasız olmamak için hazırlık yapmalıyım.

Kaçırılma. Her etkileşimimizin üzerinde asılı duran gri bir bulut gibiydi.

Oradaydım. Yaşıyordum. Oradaydım. Onun sevgisine, şefkatine ve ilgisine ihtiyaç duyuyordum. Ama beni görse bile, hep eksik olan şeyi görüyordu - Luca'yı.

Sanki Luca'nın yokluğu zihnini ele geçirmiş ve hayattaki diğer şeylerden zevk alma yeteneğini ondan çalmıştı.

Sevgi dolu bir güzel olan annem, Luca olmadan döndüğü anda onun düşmanı olmuştu.

O zamanlar sadece bir bebektim ama annemin yıllar boyunca anlattıklarından, diğer oğlu olmadan eve geldiği için onu kendisinden uzaklaştırmasının ani ve yürek burkan bir şey olduğunu biliyorum.

Anne ve babasının aynı anda aynı yerde olmasını isteyen o küçük çocuk hala içimde yaşıyor ve iyi durumda.

Bu fotoğrafı taşıırken, uzun zamandır kurduğum bir hayali gerçekleştirmek için tam da ihtiyacım olan şeye sahip olduğumu biliyorum.

Ancak, bunca yıl sonra, onların yeniden bir araya gelmesinin anneme ne yapacağını merak ediyorum. O bu dünyada iyi ve sevgi dolu olan her şey. Benim tek yumuşaklık ve şefkat kaynağım. Onun tatlılığını ve nezaketini, babamın dönüştüğü adamın sert gerçekliğine maruz bırakmayı gerçekten istiyor muyum?

Bunca yıldan sonra onu hala tanıdığına inanıyor ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyor. Duygusal yönünü dışladığını gördüm çünkü gerçekte, bir şey hissetmesine izin verirse bunun onu ele geçirip ezeceğinden korktuğuna inanıyorum.

Yine de benimle gurur duyuyor. Bunu biliyorum. Fiziksel görünüşümdeki değişikliklere rağmen dönüştüğüm adamla gurur duyuyor. Beni ailenin işlerinin ve mülklerinin yetenekli bir yöneticisi olarak görüyor. Ama bana her baktığında, sahip olduğu ikiz oğullarının sadece yarısını gördüğünü biliyorum. Kayıp, acı ve kalp kırıklığı görüyor.

Belki bu onun için acı verici ama benim için da ha da zor oldu.

Babanızın huzuruna her çıktığınızda, ona hayatında başına gelen en kötü şeyi hatırlattığını bilmek, taşıması çok ağır bir yükür ve bu benim hayatım boyunca böyle oldu.

Bu nedenle aile partisinde bir an bile kalamadım ve tadını çıkaramadım. Ailemin neşe ve mutluluğundaki bu gediği onarmak zorundayım. Babamın kalbindeki deliği iyileştirmeliyim.

Annemin tutunacak bir inancı ve umudu varken ve beni iki kat daha fazla sevmenin mutluluğunu yaşarken, babamın hayatındaki eksik parçayı tamamlamaya çalışmak için elinde sadece iş, başarı ve para vardı.

Doğrusu, bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildiğini bilmiyorum. Acı ve pişmanlığın onu uzun zaman önce alacağından korkuyordum. Ama her şeye rağmen bir şekilde bu şekilde hayatta kaldı. *Belki de bugün için.*

Tüm uçuş sanki başka biri tarafından uçuruluyormuş gibi geliyor. Ben varım ve dikkatliyim, ama sanki kontroller benimkinden çok daha büyük bir güç tarafından yönetiliyor. Sanki Milano'ya olabildiğince hızlı gitmeye zorlanıyorum.

İnişim sorunsuz ve zahmetsiz oldu ve bir havaalanı çalışanı beni karşılamak için hangarda bekliyor. Mümkün olan en az sayıda kelimeyle konuşarak onlara teşekkür ediyorum ve Milano'da kullanmak için tuttuğum Ferrari'ye biniyorum. Arabanın genişliği şeride zar zor sığıyor ama umurumda değil. Beni olabildiğince hızlı bir şekilde Giordano imparatorluğunun Milano'nun kalbinde yer alan genel merkezine taşıyor.

Babam şehir hayatının sağladığı kolaylıklar nedeniyle bu yaşta ona daha uygun olduğunu iddia ediyor, ancak ben bu konuda farklı bir bakış açısına sahibim. Bunun yerine, şehrin gürültüsünün ve sürekli hareketliliğinin unutulmasını kolaylaştırdığına ve onu her gün rahatsız eden anıları bloke ettiğine inanıyorum.

Babamı ya da seçimlerini yargılamamaya çalışıyorum, çünkü onun yerinde hiç olmadım. Karım ve oğlum hiç kaçırılmadı. Onun yaşadığı kayıpları hiç yaşamadım. Onu anlamaya çalışsam da çoğu zaman başarısız oluyorum çünkü onun uzun yıllar boyunca yaşadığı keder ve acının derinliklerine hiç inmedim.

Çocukken sık sık babamın büyüdüğüce değişeceğini ve yumuşayacağını düşünürdüm. Bir gün, artık iki oğlu olmasa bile bir oğlu olduğu için şanslı olduğunu anlayacağını düşünürdüm.

Yanılmışım. Sertlik, o ve ben artık yan yana çalışamayana kadar keskinleşti.

Son on yıldır, çoğu zaman Milano'dan uzak durmayı ve şehirde olması gereken tüm işleri Babamın yönetmesine izin vermeyi seçtim. Bu şekilde daha kolay oldu - beni yakından sevedemediği için onu uzaktan sevmek.

Kaç dersten başarılı olduğum ya da iş hayatında veya yaşamda ne kadar başarılı olduğum önemli değil. Yaptığım hiçbir şey onun on yıllardır kendini hapsedtiği derin dondurucuyu kıramadı.

Ama şimdi, her derde deva ilaç cebimde. İkinci oğlunun yaşadığının kanıtı.

O kadar dikkatle baktığı imparatorluğunun benimle birlikte ölmeyeceğinin kanıtı.

Tanrı'nın varlığının ve Giordano ailesi için yeni bir başlangıçla bizi kutsadığının kanıtı.

Babamdan nasıl bir tepki alacağımı bilmiyorum ama asansöre binip ailemizin ofislerinin ve babamın şehirdeki dairesinin bulunduğu mermer binanın en üst katına çıkarken, hayatın bugünden sonra asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Babamın da bugünden sonra asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Asansör en üst kata vardığıma bildirmek için çaldığında, süslü aynalı kabinden beyaz mermer zemine çıkıyorum. Takım elbisem Amerika'dan geldiğim için kırışmış ve buruşmuş, babamın bundan hoşlanmayacağına şüphe yok ama getirdiğim haberler yeni ütülenmiş bir takım elbiseden daha önemli.

Kapıların hiçbirinde işaret yok, ama sekreterinin olduğunu bildiğim kapıyı seçiyorum - onun keskin kenarlarına dayanabilen bir ejderha kadın. Aslında onunla konuşmaktan hoşlanmıyorum ama bu beni her zaman kapının diğer tarafında duran şeye hazırlıyor

-Gerçek ejderha.

Beyaz duvarları ve altın varakla süslenmiş pervazlarıyla resepsiyona adımımı atar atmaz Rosalina ayağa kalkıyor. "Bugün bir randevunuz yok. Babanız sizi beklemiyor."

"Meşgul mü?" Ona soruyorum, ses tonum kibar.

"Baban çok önemli bir adam. Her zaman meşguldür."

"Onu hemen görmem şart olmasaydı haber vermeden g e l m e z d i m ."

"Planlanmamış isteğinizi yerine getirip getiremeyeceğine bakacağım."

Sert bir sözle karşılık vermemek için hayatım boyunca kendimi kontrol etmem gerekti ama ateşe ateşle karşılık vermenin her şeyi yakmakla sonuçlandığını öğrendim.

"Teşekkür ederim," diyorum onun yerine, yüzüncü kez merak ediyorum, statüsünden dolayı mı onu koruyor yoksa benim bilmediğim bir iddiası mı var diye.

Ne olursa olsun, bunun bir önemi yok. Bugün değil. Bugün tüm Giordano ailesi için bir kutlama günü.

Telefonda sessiz bir konuşma yaptıktan sonra Rosalina çenesini bana doğru eğdi. "*Sinyor* Giordano şimdi sizinle görüşecek. Lütfen akşam yemeği için bir randevusu olduğunu unutmayın, eğer çok fazla vaktini alırsanız onu geciktirdiğiniz için size teşekkür etmeyecektir."

Gülümseyerek, duyulabilir bir iç çekişle birlikte bastırılmış bir nefesi serbest bırakıyorum. "Kimsenin planlarını bozmamak için elimden geleni yapacağım Rosalina, ama söz veremem."

Kaşları birbirine dalıyor ve aralarındaki iki dikey çizgiyi belirginleştiriyor. Gülümsediğini hiç görmemiştim ama bugün en az endişelendiğim şey bu.

Etrafından dolanıyorum ve elim ağır pirinç kapı koluna geldiğinde durup uzun, yavaş ve derin bir nefes alıyorum.

Zamanımı boşa harcadığım için beni azarlamasına fırsat vermeden kapının koluna basıyorum ve babamın kutsal odasına giriyorum.

Mermer zemin paha biçilmez bir doğu halısıyla kaplı, üzerinde İtalyan ve Fransız soylularından kalma antika mobilyalar duruyor. Binlerce nadir kitabın bulunduğu ağır maun kitaplıklar dört duvarı kaplıyor.

Çocukken bu odada babamla birlikte çalışmayı hayal ederdim ama yetişkin olduğumda buradan mümkün olduğunca uzak durmak istedim.

Joy burada yaşamıyordu.

Burası babamın her gün ve gece uzun saatler çalışarak kendini erkenden mezara sokmaya çalıştığı yerd.

"Planlarımı bozmadan önce bana haber vermeni defalarca rica ettim. Yine de Rosalina'ya basit bir telefon uyarısı yapmakta zorlanıyorsun-"

"O yaşıyor," diyerek babamın uyarısını kesiyorum.

"Kim hayatta?" diye soruyor, haber vermeden geldiğim için hâlâ kızgın görünüyor.

"Diğer oğlun."

Babam ayağa fırlıyor ve ellerini masaya vuruyor. "İmkânsız! Saçma sapan iddialarınla buraya gelme! Bana ondan bahsetme!" Öfke, donmuş, yaşlı bedeninden çılgın dalgalar halinde yuvarlanıyor.

O anda, annemin ben ayrılmadan hemen önce hatırladığı şey için minnettar oldum. Kırk yıldan fazla bir süre onun huzurundan kovulduktan sonra bile, ne beklemem gerektiğini benden daha iyi biliyordu. Nedense bu haberi memnuniyetle karşılayacağına, bana cinayet dolu bakışlarla bakmayacağına inanmıştım.

"Onunla tanıştım ve ona sarıldım. O-"

"Bir şarlatan. Birisi senin saflığından yararlanmış. Sen zeki bir adamsın, Marco. Böyle bir peri masalına inanacak kadar nasıl aptal olabilirsin? O öldü! Çoktan ölmüş! Ne cüretle sözümü kesersin-"

"Size bir mucize haberi getirdiğimde benimle nasıl bu kadar nefret dolu konuşursunuz? Senin oğlun. Luca. O hayatta ve iyi. Kendine ait bir ailesi var."

"Söylediklerinizin tek kelimesine bile inanmıyorum. Bu imkansız. Şimdi gidin. Bu konuyu bir an daha konuşmak istemiyorum. Git!"

"Gitmeliyim." Cep telefonumu cebimden çıkarıp fotoğrafı açtığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ama önce sana annemin, kendi oğlunun tek bir sözüne inanmadan önce ihtiyacın olacağına yemin ettiği kanıtı göstereceğim. Bunca yıldan sonra seni hâlâ nasıl bu kadar iyi tanıyor, anlamıyorum." Başımı sallayarak ilerledim ve cihazı önündeki masanın üzerine fırlattım.

Telefon bir *gümbürtüyle* deri kurutma kağıdının üzerindeki sözleşmelerin üzerine düşüyor.

"Şuna bak ve bana saf olduğumu söyle. Şuna bak ve bana aptal olduğumu söyle. Sana meydan okuyorum, baba. Sana meydan okuyorum."

Uzun dakikalar boyunca gözlerini kocaman açıp kızgın bir şekilde bana baktı.

"Fotoğrafa bakın, yoksa onu alır ve söylediklerimin doğru olup olmadığını merak etmenize izin veririm. Ve sonra da beni takip etmek zorunda kalırsın."

Beni, Annemin adasına geri götür ve oğlunla tanışabilmek için içeri girmek için yalvar."

Nefesini içine çekiyor ve o geniş, çılgın gözleriyle bana bakıyor. "Onu ona sen getirdin! Saçmalıklarınla onu rahatsız etmeye nasıl cüret edersin!"

İçimde hissetmek istemediğim bir öfkeyle bir elimi uzatıp masasındaki telefonu kapıyorum ve yüzüne doğru tutuyorum. "*Bize bak. Bize birlikte bakın.*"

Babam sonunda vahşi bakışlarını kırıyor ve ekrandaki fotoğrafa bakıyor. Niyetinin hemen gözlerini kaçırmak olduğunu biliyorum ama yapamıyor. Bunun yerine, boğumlu parmaklarıyla uzanıyor ve kenarları kavırıyor. İnanılmaz bir şey olmadan önce yüz ifadesi bir an için okunamaz hale geliyor.

Ağzı açık kalıyor, omuzları içe kıvrılıyor ve elleri titriyor. Az önceki yoğunluk ve vahşetten yoksun bir şekilde fısıldar, "Bu mümkün değil. Onu kaçırın adama işkence ettim. Luca'nın öldüğünü söyledi. Onu öldürdüğünü söyledi. Bu olamaz..." Babamın kıvrılmış parmakları ağzına götürdüğü bir yumruk oluştururken kelimeler kesiliyor. "Nasıl? Nasıl oluyor da ikinizi birden görebiliyorum? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Dizlerinin bağı çözülüyor ve ağır deri koltuğuna doğru geriye doğru düşüyor, ben ise babamın kardeşimi kaçırın adama işkence ettiği bilgisiyle sersemliyorum.

Bu çok şeyi açıklıyor. Çok fazla şeyi.

Zihnimde epifaniler patlarken, babam başını ileri geri sallıyor, yüzü solgun, teni ve neredeyse siyah gözleri arasında keskin bir kontrast bırakıyor.

"Estetik ameliyat. Bir şey," diye fısıldıyor zayıf bir ses tonuyla, sanki bir hayalet görmüş gibi. "Bu gerçekten olamaz..."

"Ailemize bahşedilen bir mucizeyi neden elinin tersiyle itmek istiyorsun?" Ben de aynı derecede sessiz bir tonda sordum. "Onunla uzun uzun konuştum. Kullandığı isim Lachlan. Nereden geldiğini hiç bilmiyordu. Amerika'da bir kilisenin merdivenlerinde terk edildiği için ailesi tarafından istenmediğini düşünüyordu. New Orleans."

"Amerika." Babam kelimeyi soluyor. "Bana öldüğüne dair yemin etti. Kaçırılmasının amacının bu olduğunu, gazetede yazdıklarımız yüzünden bizden intikam almak olduğunu söyledi. Luca nasıl Amerika'ya gitmiş olabilir?"

"Size öldüğünü ne zaman söyledi, Peder? Bu ne zaman oldu?"

"Bir ömür önce. Tüm umutların kaybolduğuna inanmıştım." Babam başını sallıyor. "Tıpkı sana benziyor. Ve benim babama." Bir eli ağzının önünde yumruk olmuş, çatlıyor. Gözyaşları yüzünden aşağıya doğru parlayan çizgiler halinde akıyor. Şaşkın ve kafası karışmış bir halde bir kez daha bakışlarımla buluşuyor. "Bu nasıl olabilir? Bu nasıl olabilir?"

"Bu bir mucize, baba. Bir mucize."

Babam sert, kırık bir hıçkırıkla sandalyenin yüksek deri minderine yığılıyor ve telefonu göğsüne bastırıyor.

"Bu nasıl olabilir? Bu bir rüya mı? Bir kâbus mu? Öldüm mü ben? Neler oluyor?"

İçimden sevgi dalgaları babamı kuşatmak için akıyor. Onda daha önce hiç böyle bir duygu görmemiştim ve şimdi nihayet benim bilmediğim çok şey olduğunu anlamaya başlıyorum. Hiçbirimiz -ne ben ne annem ne de çalışanlar- babamın Luca'yı kaçırın adamı bulunduğunu bilmiyorduk. Hiçbirimiz onun ne yaptığını ya da ne öğrendiğini bilmiyorduk.

Onda gördüğüm tek şey acı ve pişmanlıktı. Taşıdığı yükü ya da bilgiyi bilmiyordum. Kalbim bilmediklerim için kırılıyor. Onun sert davranışları hakkında yargıda bulunmaktan kendimi alıkoyamadığım için.

Lütfen beni affet, Peder.

Babam sandalyesinde öne doğru eğilmiş, kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor, sanki tamamen şaşkına dönmüş gibi.

"Nasıl?" diye fısıldıyor fotoğrafa bakarken, boğumlu parmak ucu yüzlerin izini sürmek için uzanıyor.

Hayatım boyunca babamdan gördüğüm ilk şefkat anlarında kalbim sıkışıyor.

"Tanrı'nın lütfuyla, baba. Luca güçlü bir adam. Tanımaktan hoşlanacağınız biri, çünkü dünyada kendi yolunu kendi çizdi.

Kendisi. Sizin bile çekineceğiniz ihtimallerin üstesinden geldi. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı."

"Ama onu nasıl buldunuz? Nasıl mı?" Gözyaşlarıyla parlayan gözler benimkilerle buluşmak için kalktı.

"Aramaktan hiç vazgeçmedim. Annem ve ben onlarca yıldır arıyorduk. Her ipucu kalbimi kırdı. Her çıkmaz sokak. Ona benzemeyen her benzer. Aramaya devam ettik. Annem dua etmeyi hiç bırakmadı. Umudumuzu hiç kaybetmedik. Ve sonra bir gün, ihtiyacımız olan molayı aldık. Onu bulmamız daha da uzun sürdü. Ama onu bulduk. Annemi ona ben getirdim."

İtirafım karşısında başı geriye gitti. "Onu Amerika'ya mı götürdün?"

Başımı salladım. "Evet. Ve oğluyla tanışmak onun tüm hayallerini gerçekleştirdi. Ve bugün, ailesiyle birlikte İtalya'ya geldi." Hâlâ elinde tuttuğu telefonu gösteriyorum. "Fotoğrafta elinde tuttuğu kızını görüyor musunuz? O Aurora. O senin torunun. Annem bugün onunla tanıştı, gelininiz Keira ile birlikte. Onlar mutlu ve sağlıklılar ve Luca da sizinle tanışmayı çok istiyor."

"Ona zengin olduğumuzu söylediniz mi? Bu yüzden mi geldi?" Ses tonuna yılan gibi bir şüphe karışıyor.

"O da çok zengin, Peder. Ziyaretinin nedeni para değildi. Ailesine duyduğu sevgiydi. Onları korumak için. O... sizden ve benden farklı bir adam, Peder. O ..." Babamı ona karşı önyargılı hale getirmeden kardeşimi nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"O ne?" diye soruyor babam sabırsızca, bakışları tekrar ekrana odaklanmış.

"O bir Amerikalı. İtalyan kanına rağmen baştan aşağı Amerikalı. Daha fazlasını öğrenmek için onunla bizzat tanışmanız gerekecek. Annem sizi şahsen adasına davet etti. Biz konuşurken onlar için bir hoş geldin partisi düzenliyor. Gerçek bir aile toplantısı olabilmesi için varlığınız rica olunur."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

LACHLAN

"Giordanolar İtalyan soylularıydı ama işe yaramaz türden değillerdi. Saray mensubu olmayı pek sevmezler, bunun yerine gelecek için bir miras inşa etmeyi tercih ederlerdi. Ve soyluluk kaldırıldığında, Giordanolar bir tür isyancı oldular. Büyük büyük büyükbabanız isimsiz bir gazete kurdu ve hükümet tarafından popüler olmasa bile gerçekleri yayınlamaya başladı. Ancak halk bunu şeker gibi yedi. İtalya her zaman yaşanması kolay bir yer olmamıştır. Yıllar boyunca çok zorluklar ve değişimler yaşadık. Ama Giordanolar uyum sağladı ve başarılı oldu."

Aile portreleri galerisinde annem Giordano ailesinin geçmişini ve tuval üzerine yağlı boya ile resmedilen kadın ve erkekleri anlatıyor.

Ancak ben zar zor konsantre olabiliyorum.

Şu anda kardeşim babama hayatta olduğumu söylüyor. Aileye geri döndüğümü.

Şu anda herhangi bir yerde olabilseydim, bu konuşmayı duvarda uçarak izlemek isterdim. Onun tepkilerini ilk elden görmeyi ve duymayı her şeyden çok isterdim.

Mutlu mu? İyi idare ediyor mu? Hemen gelip benimle tanışmak istiyor mu? Yoksa fotoğrafa rağmen benim bir sahtekâr olduğumu mu düşünüyor?

Annem başka bir portreye doğru ilerlerken, "Onunla gitmeliydim," demekten kendimi alamıyorum.

"Hayır, yapmamalıydınız. Önceden bilmeden ikinizi bir arada görmenin yaratacağı şok muhtemelen onu öldürecekti. Kaba sekreterinin bana söylediğine göre sağlığı pek iyi değilmiş. Bir gün onu masasında düşüp ölmüş olarak bulma korkusuyla yaşıyor. Ki bu muhtemelen adil. Adam hatırlayabildiğimden çok daha uzun yıllar boyunca kendini mezara sokmaya çalıştı."

İş hayatındaki bariz başarısına rağmen babam hakkındaki yorumların hiçbirisi gurur verici değildi.

O anda kendimi Keira'dan etkilenmeden önce New Orleans'taki kütüphanemde hayal ediyorum. *Uğruna yaşayacak başka bir şeyim olmadığı için kendimi erkenden mezara sokar mıydım?* Hiç şüphesiz. Metresler uzun süre ilgimi çekmedi. Ve iş anlaşmalarımın eziyeti uzun yıllar boyunca tek odak noktam oldu.

Neşe hissetmemiştim... belki de hiç.

Bir sonraki fethin ötesinde mutluluk nedir bilmiyordum. Ölümü biliyordum.

Hakimiyeti
biliyordum.

Karanlığı
biliyordum.

Keira, varlığının beni kurtardığı ölümden daha kötü kaderi asla anlayamayacak. Karanlığın içinde bir ışık kıvılcımı. Ölüm ve umutsuzluk dolu bir dünyada bir umut ışığı. O, yaşayanların dünyasına geri dönmek için kullandığım, cehennemin derinliklerine atılmış bir yaşam yüzüğüydü.

Ondan önce olduğum adam değilim. O *her şeyi* değiştirdi. Artık aynı şekilde düşünmüyorum bile. Aşk beni ruhumun en derin seviyelerinde değiştirdi.

Babam korkunç, sefil ve yaşlı bir adam olsa bile, onun için umut olduğunu biliyorum. Çünkü ben onun oğluyum ve ihtiyacım olduğunu fark etmediğim zamanlarda bile benim için umut vardı.

Eğer ben değişebiliyorsam, herkes değişebilir.

Kollarımdaki kızımın mükemmel yüzüne ve koyu kahverengi gözlerindeki masumiyet ışıltısına bakıyorum. Onun en katı kalpleri bile eritebileceğini biliyorum.

Sessizce ona, "*Büyükbabanız size karşı koyamayacak prenses.*" dedim. *Varlığınız bir adamı anında dönüştürebilir.*

OTUZUNCU BÖLÜM

MARCO

Bütün uçuş boyunca kıpırdadı. Comte Alessandro Marconi Giordano'nun oğlu olan babam, *Lago Maggiore*'ye dönerken tüm uçuş boyunca kıpır *kıpırdı*.

Onu hiç bu kadar sakın görmemiştim. Hatta acımasızca sakindi.

Hiçbir zayıflığa izin vermeyen babam *kıpır kıpırdı*.

Hâlâ çocuk olsaydım, endişelenirdim. Bir erkek olarak, neden kendini dizginleyemediğini anlıyorum.

Hayatta değişim sürekli, ancak babamın sahip olduğu kadar çok paranız olduğunda, dünyanızdaki değişiklikleri kontrol edebileceğinize inanmaya başlarsınız. Bir şekilde para kaderin önüne geçiyor. Ama bugün, babamın kontrolün kendisinde olmadığını öğrendiğine inanıyorum. Bu değişimin geleceğini öngöremedi. Bunca yıldır kendine sakladığı gizli bilgi ve sırlar yüzünden Luca'nın hâlâ hayatta olabileceği ihtimalini hesaba katmadı.

Telefonumdaki resmi tekrar görmek istediğini biliyorum ama görmüyor. Bunun yerine, yardımcı pilot koltuğunda huzursuzca oturuyor, dikkati dağılmış bir şekilde sürekli yer değiştiriyor.

Şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Babamın hayatını kıskanmıyorum. Belki de ondan bu kadar farklı olmamın nedeni budur, gençliğimdeki büyük umutsuzluğunun nedeni de budur.

Kendi yolumu izlemek için İtalya'dan belki de temelli ayrılacağımı söylediğim gün onu neredeyse kırıyordum. Ondan zaten bir oğlu alınmıştı ve beni kendi yolunu çizebilecek bir oğul yapmaya kararlıydı.

Kardeşimin bıraktığı boşluğu doldurmak. Beni sürekli şekillendirmesine rağmen, onun istediği görüntüye bürünemedim.

Hayat bu şekilde işlemiyor.

Kaderimde kendi kendimin adamı olmak vardı. Neyse ki geri döndüğümde beni istediği gibi olmaya zorlamaktan vazgeçti. Dövmelerden mi - kendi seçimlerimi yaptığının fiziksel bir hatırlatıcısı - yoksa geri döndüğüm ve hayatının geri kalanını oğullarından biri olmadan yaşamak zorunda kalmayacağı için duyduğu minnettarlıktan mı bilmiyorum. Farklılıklarımdan mahrum kaldıktan sonra nihayet onları takdir etmeyi öğrendiğini düşünmüşümdür.

Ve şimdi, uçağı yumuşak bir inişle suya indirirken, benden bile daha az yumuşak olan bir adamdan ne yapacağını merak etmekten kendimi alamıyorum. Alessandro Giordano, Lachlan Mount gibi bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Artık annemin kollarından alınan bebek değil, kardeşim doğanın zorlu bir gücü.

Doğanın bu iki gücü çarpıştığında nasıl bir sonuç ortaya çıkacağını hayal ederken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Ve bu, babam ve annem aralarındaki onca yıllık ayrılıktan sonra birbirlerini gördüklerinde meydana gelebilecek potansiyel havai fişekleri düşünmeden önceydi.

Annem de asla göz ardı edilmemesi ya da hafife alınmaması gereken, öngörülemez bir kadın. Bunu yaparsam sadece kendimi tehlikeye atmış olurum.

"Ne zamandır tanışıyorsunuz?" Motoru kapattıktan ve yavaşlayan pervanelerin momentumunu kullanarak uçağı rıhtıma doğru süzdükten hemen sonra babam uçuştaki ilk sorusunu soruyor.

Önüme bakmaya devam ederken yüzünün yan tarafını görmek için başımı çeviriyorum.

"Neyi ne zamandır biliyorum?"

"Onun hayatta olduğunu. Ne zamandır biliyorsun?" *Bana söylenmeden duruyor ama ben yine de duyuyorum.*

"Bir yıldan fazla."

Başını bana doğru salladı. "Ve bunu benden bilerek mi sakladın?"

"Evet. Nerede olduğunu bilmiyordum. Sadece hayatta olduğunu. DNA testi sonucuna göre izi sürülemeyen bir posta kutusu vardı.

Amerika'da. Benim DNA'ma sahip bir insanın hayatta olduğu dışında size söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu."

"Doğru seçimi yaptın. Bana o zaman söyleseydin sana inanmazdım," diyor ve sessiz bir alçakgönüllülikle gerçeği itiraf ediyor.

Bakışlarını nezaketle karşılıyorum. "Bu yüzden sana söylemedim. Hayatta olmasının mümkün olduğunu bilmek ve daha fazlasını bilmemek senin için ıstırap olurdu."

"Peki sen ve annen için ıstırap verici değil miydi?"

Gülümsememin tamamen açılmasına izin verdim. "Hayır. Bu bir kutlama sebebiydi. Umut için. Daha fazla dua için. Hayalimizin sonunda gerçekleşeceğine inanmak için."

"Bunu ikiniz için de mahvederdim. Bunu biliyordunuz. Bunu yapana kadar bana söylememen iyi oldu." Babamdan gelen bu dürüstlük, bugün söylenmesini hayal edebileceğim her şeyden daha şok ediciydi.

"Onu bulmak için umudun her zamankinden daha güçlü olması gerekiyordu. Bunu sizden zalimlik olsun diye değil, iyilik olsun diye sakladık. Size gerçeği söylemek için koşturmak çok zordu. Size somut bir kanıt getirmek istedim ve onu kendi gözlerimle görüp gerçekten kardeşim olduğuna kendim karar verene kadar bunu sağlayamazdım."

Bahçıvanlardan biri olan Marvin baş halatını kavelaya bağlarken duba iskeleyle çarpıyor.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra babam bana bakıyor ve çenesini hafifçe sallayarak onaylıyor. "Doğru seçimi yaptın. Bu günün gerçekleşmesini engellememe izin vermediğin için teşekkür ederim. Annenin iki oğlunun da sağ salim adasında olmasından dolayı ne kadar sevinçli olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Onun sevincini kendi gözlerinle göreceksin baba. Hazır mısın?" Marvin uçağın yolcu tarafındaki kapıya uzanırken soruyorum.

Çenesini kaldırarak, "Hayatımda hiçbir şey için bu kadar hazır olmamıştım. Lütfen, bırak gidelim. İkisini de görmek istiyorum. Çok, çok uzun zaman oldu."

Uçaktan taş merdivenlere doğru ilerlerken ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Annem uçağın geldiğini görmüş olmalı. Annem

yükseliş yolunda olduğumuzu bilmeliyiz. Gelecek anların elektrik potansiyeli attığımız her adımla birlikte artıyor.

Artık genç bir adam olmayan babam, merdivenleri kırk yaş gençliğinde olduğu gibi adımıyor. Adımlarında çocukluğumdan beri görmediğim bir sıçrama var. Koşmadan acele ederken yürüyüşündeki aciliyet beklediğimden daha fazla.

Çünkü şu anda ne hissettiğine dair hiçbir fikriniz yok, diye hatırlatıyorum kendime. Ya da son kırk yıldan fazlasının onun için nasıl geçtiğini.

Ve dürüst olmak gerekirse, onun hissettiği acıyı bilmek istemiyorum. Hem kendi çektiği hem de başka türlü çektiği ıstırapla yaşamak istemezdim.

Villaya giden ana bahçelere doğru yürürken tek bir yaprak, taç yaprağı ya da heykel fark ettiğini sanmıyorum. Ama Lachlan'ı ve annemizi gördüğü anda adımları duraksıyor, yarım adım geriye düşüyor ve donup kalıyor.

Uzun dakikalar boyunca Lachlan'ın kucağındaki çocuk dışında kimse kıpırdamadı. Sonunda babam önce bana sonra da Lachlan'a baktı. Tek kelime etmeden çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor ve yumruklarıyla bıçakları kavırıyor.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Lachlan çömeliyor ve Aurora'yı ayağa kaldırıyor. Hâlâ onun küçük ellerini tutarak, yavaşça babamızın diz çökmüş haline doğru yürürken, o da sallantılı adımlarını birbiri ardına atıyor.

Sonunda hepimizi saran sessizliği bozarak konuşuyor. "Bu senin büyükbaban, Rory. Onunla tanışmak ister misin?"

Babamızdan sert bir nefes çıkıyor ve kollarını küçük kıza açıp hoş geldin derken gözyaşlarına boğuluyorum.

BÖLÜM OTUZ BİRİ

LACHLAN

Aurora tökezleyerek yaşlı adamın açık kollarına atılıyor ve yanlış hesap yapmamış olmak için dua ediyorum. Babamın küçük kızımın tatlılığına karşı koyamaması için dua ediyorum çünkü onu burada öldürmek zorunda kalıp bir kan gölünün mükemmel aile anımızı bozmasından nefret ediyorum.

Kollarını kızıma doladığında ve gözyaşları birkaç on yıl sonra benimkine benzeyen yüzünden aşağı döküldüğünde, bugün kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağımı biliyorum.

"Torunum," diye fısıldıyor gözyaşlarının arasından. "Bir torunum var."

"Bu bir mucize," diyor annem sessizce yanımdan.

Şu anda tüm adada tek bir kuru göz olmadığını tahmin ediyorum. Keira üç adım öne çıkıyor ve çimlerin üzerine diz çöküyor.

"Takım elbiseni biraz salya sümük yapabilir. Bunun için üzgünüm. Dış çıkarıyor."

Benim onun oğlu olduğumu inkâr edemeyeceğim gibi, onun da benim efendim olduğunu inkâr edemeyeceğim bir adam olan babam ilk kez karıma baktı.

"O çok güzel. Sen de güzelsin." Bana bakıyor, gözleri yaşlarla parlıyor. "Ve benim oğlum. Luca'm. Bize geri döndün. Bu gün ... bu gün ..." İtalyancaya geçiyor ve söylediği her şey annemin hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına ve erkek kardeşimin çömelip kolunu yaşlı adamın omuzlarına dolmasına neden oluyor.

Aurora'nın koyu renk buklelerine doğru hıçkırırken hepimiz ona yaklaşıyoruz. Aurora kıvranarak uzaklaşıyor, annesine uzanıyor, ve o da annesini serbest bırakıyor.

zarifçe.

"Oğlum," diyor bana uzun uzun bakarken ve sonra Marco'ya bakarken. "Oğullarım."

Öne doğru eğiliyor, alnı çimlere değiyor ve o anını yaşarken hepimiz sessizce bekliyoruz. Ne de olsa hepimiz kendi anımızı çoktan yaşadık. Ama onun duygusal durumu bende daha önce hiç hissetmediğim bir dokunaklılık uyandırıyor.

Gözyaşları boğazımı sertleştiriyor ve konuşmak zorunda olmadığım için minnettarım. Keira'nın yanındaki çimenlere iniyorum ve Aurora'ya uzanıyorum. Aramıza kış üstü düşüyor ve çimenlerden ot topluyor.

"Anne," diyor hazinelerini ayaklarının üzerine serperken.

"Harika bir kız. Baştan aşağı bir Giordano," diyor annem yanıma çöküp elini omzuma koyarken. "Güzel ve parlak."

Babam başını çimenlerden kaldırıyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle her birimize bakıyor.

"Bilmiyordum. Bilmiyordum. Bana senin öldüğünü söyledi. Bilseydim, aramayı asla bırakmazdım. Umudumu asla yitirmezdim. Ama bana senin öldüğünü söyledi. Kendi hayatı ve ailesinin hayatı üzerine yemin etti. Ben de ona inandım. Bana yalan söyledi ve ben de ona inandım. Onun yalanına inandım ve bu bana her şeye mal oldu."

Babamın kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama mantıklı olan tek kişi yıllar önce kaçırılma olayına karışmış biri. Marco bunu kimin yaptığını bildiklerinden hiç bahsetmemişti ve Keira'nın araştırdığı medya da herhangi bir ipucu bildirmemişti.

Ama yaşlı adamın -benim yaşlı adamımın- gazetelerden daha fazlasını bildiği açıktı.

Birisi ona öldüğümü söylemişti. Birisi onu bunun doğru olduğuna ikna etmişti. *Ve bu her şeyi değiştirdi.*

İlk anılarım olan koruyucu aileleri ve sonra dünyam haline gelen sokakları düşünüyorum. *Soğuk ve acımasız.* Tam da beni olduğum adam yapacak ortam. Her şeyden sağ çıkabilecek kadar güçlü bir adam. Bir imparatorluğu ele geçirecek kadar güçlü. Her engeli ve zorluğu aşacak kadar güçlü.

Geçmişimden nefret edemem. Bir şekilde, bunun hiçbir amaca hizmet etmediğini biliyorum. Bunun yerine, babamın kederinin ve sevincinin çarpıştığı bu anda

Geçmişı unut. Tamamen.

Uzanıp kollarımı ona doluyorum ve omuzlarını kendime doğru çekiyorum. "Artık hiçbir önemi yok. Artık hiçbirinin önemi yok. Önemli olan tam burada olmak. Şu an. Bu an. Ailemiz. Hepimiz buradayız. Daha önce gelen hiçbir şey bizi tutamaz. Önemli olan bugün. Önemli olan şu an."

Babamın hıçkırıkları takım elbisemin ceketini kavrarken daha da artıyor, sanki bu dünyadaki dayanağı benmişim gibi bana tutunuyor.

İkimiz için de yeterince güçlüyüm yaşlı adam, diye düşünüyorum o titrerken. *Oğlun zayıf değil. Oğlun kendi dünyasının kralı.*

Keira'nın eli bacağımı sıkıyor ve annemin eli omzumda kalıyor. Başımı kaldırdığımda Marco'nun ellerini birleştirdiğini ve başını eğdiğini görüyorum, sanki hepimiz için dua ediyormuş gibi.

"Bu bir mucize," diye fısıldıyor annem.

Babam sonunda beni bırakıp on santim geri çekilene kadar daha sıkı ve daha sıkı tutuyor, kavrayışını sırtımdan omuzlarıma kaydırıyor. Karanlık bakışları benimkileri yakıyor.

"Benim oğlum. Sen benim oğlumsun. Benim Luca'm. Evindesin. Tanrı'nın beni ve ailemizi lanetlediğini sanmıştım ama yanılmışım. Sen güçlüsün. İyisin. Ve evindesin."

"Bir mucize," diyor annem bir kez daha.

Babam bakışlarını kırıp ona bakıyor. "Ve sen her zamankinden daha güzelsin Francesca. Ne kadar aptal bir adammışım. Bunca zamanı boşa harcamışım. Böyle bir mutluluğu hak etmiyorum ama buna engel olamıyorum. Nasıl ya da neden diye sormak istiyorum ama umurumda değil. Bugünün nasıl ya da neden olduğu umurumda değil. Tek umursadığım öyle olması."

BÖLÜM OTUZ İKİ

KEIRA

Hiç bu kadar farklı duyguların sergilendiğini görmemiştim. Bu aile buluşması tarif edilemez.

Keder.

İnançsızlı

k.

Pişmanlı

k.

Sevinç.

Rahatlam

a.

Minnettarl

ık.

Bağlılık.

Kendimi yabancı gibi hissetmiyorum, çünkü Lachlan ruhumun diğer yarısı, ama onun ve ailesinin hissettiklerinin gerçekten benimle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum.

Tabii bu tam olarak doğru değil. Ama benim için bu an gerçekleşmeyecekti. Onun haberi olmadan DNA testini yapan bendim. Çünkü Lachlan Mount'un bilinmeyen kökeninin kalbinde ve hayatında açtığı boşluğu görmüştüm.

Bu, kimsenin onu umursamadığına ve hiç kimse için önemli olmadığına inanan bir adamdı. New Orleans'ın acımasız sokaklarında, gerçeğin bu olduğuna inanarak erkekliğe adım atmıştı. Bu durum onu, ofisimde bedenimi ödeme olarak almak ve bana sahip olmak için bekleyen sert ve acımasız adama dönüştürmüştü.

İlk tanıştığım Lachlan Mount'un şimdi babasıyla, annesiyle ve çocuklarıyla birlikte ağlayan adam olduğuna asla inanmazdım.

Kardeşim. Onun bu derece dönüşebilme yeteneğine ve kapasitesine sahip olduğunu bilmiyordum. *Kimsenin* böyle bir yeteneğe ya da kapasiteye sahip olduğunu bilmiyordum.

Ama Lachlan Mount bir kez daha sabit inanç ve beklentilerimin her birini yerle bir etti. Artık şaşırmamam gerekiyor. Ama itiraf etmeliyim ki kocam beni sürekli şaşırtıyor. Onun böyle bir adam olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Başlangıcı herkesi aksini düşünmeye iterdi. Ama şimdi, kendisi hakkında inandığı her şeyin yalan olduğunu öğrenmek... annesinin de defalarca söylediği gibi, *bu bir mucize*. Hiçbiri doğru değildi. İstenmiyor değildi. Terk edilmemişti. O alındı. Çalındı. Ve yine de hayal edebileceğinin ötesinde sevilmişti.

Bu yeniden birleşmenin gerçekleşmesini izlerken ve bunun bir parçası olurken, elim onun kalçasındayken, hayatın büyüünden ve bize dokunan lütuftan çok etkilendim.

Beni o DNA testini yaptırmaya iten dürtünün bu güzel eve dönüş ve yeniden birleşme ile sonuçlanabileceğini bilmiyordum.

Altımdaki çimlere bakarak, destek için avuç içimi bıçaklara bastırıyorum ve zihinsel bir dua fısıldıyorum.

Teşekkürler Tanrım. Bu kadar mutluluğun mümkün olduğunu bilmiyordum. Bu anı kocama ve ailesine verdiğin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Kalbimin her atışında, aşırı sevinçten patlayıp patlamayacağını merak ediyorum. Birisi için bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama bunu Lachlan'la yaşamak bana kalbimin tahmin ettiğimden çok daha fazlasını kaldıracabileceğini gösterdi.

Başkaları, Lachlan'ın yaptıklarını yapan ve olduğu gibi olan bir adamın böylesine güzel bir deneyimi hak edemeyeceğini düşünebilir, ancak tamamen yanılacaklarını biliyorum. Lachlan Mount herkesin inanabileceğinden çok daha fazla iyilik yaptı. Aldığından çok daha fazla hayat kurtardı, hem de defalarca.

New Orleans yeraltı suç dünyasının acımasız kralı olabilirdi ama bunun tek nedeni hayatın ona biçtiği rolün bu olmasıydı. Kendi yöntemiyle, kaosa düzen getirdi ve bu kadar kararlı, güçlü ve dirençli olmasaydı kendisi gibi sokaklar tarafından yutulacak olan birçok kişiye emniyet ve güvenlik sağladı.

Lachlan Mount başka hiçbir şeye
benzemeyen bir adam. Doğanın bir gücü.
Kendi başına bir kanun.
Ama şu anda, daha da fazlasına dönüşüyor.
Sevgi dolu bir oğul.
Sadık bir kardeş.

Tüm dünya buna inanmasa da ben bunun mümkün olduğunu biliyordum. Onun kontrolcü ve talepkâr bir tutsaktan sadık bir koca ve şefkatli bir babaya dönüşmesini izledim. Başkalarının korktuğu bir adamdaki bu değişime tanık olduktan sonra, mümkün olduğuna inandığım şeyleri yargılamayı bıraktım.

Lachlan Mount bana *her şeyin* mümkün olduğunu gösterdi. Kendisinin kavrayış ve kategorizasyonun ötesinde olduğunu bana defalarca kanıtladı.

En başından beri onun üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını biliyordum. Aksine, bir daha asla kendi hayatımın kontrolünü elime alamayacakmışım gibi görünüyordu. Ancak Lachlan Mount'u sevmek hayatımın eğitimi oldu. Bu mucizeye tanıklık etmek benim için bir ayrıcalık, çünkü hiç kimse bu eve dönüşün tatlılığını ve sevgisini ondan daha fazla hak etmiyor.

Onun dönüşüm kapasitesi mucizeviydi. Onun hayat hikayesinin de mucizeler içermesi doğru ve adil görünüyor.

Onun kalbini eritebilen sadece Aurora değildi. Nerede ve kimden gelirse gelsin, bu zorlu adama sunacak kadar cesur olan sevgiydi.

Aurora yüzüme doğru eğilip dudaklarıyla şapır şupur sesler çıkararak, "Anne," diyor.

Adada ne kadar uzun süredir bulunduğumuzu düşünüyorum ve yemek yeme vaktinin geldiğini fark ediyorum. Bu güzel anı bozmak istemiyorum ama kızımı beslemek zorundayım.

Her nasılsa, Lachlan da hemen anlıyor. Yemin ederim, babalık geni her uygun anda kendini gösteriyor.

"Aurora'nın yemeğe ihtiyacı var," diyor
bakışlarımla buluşarak. Başımı sallıyorum, yine
de sözünü kesmek istemiyorum.

"Elbette ihtiyaçı var," diyor Lachlan'ın annesi başını kaldırarak. "Ve bol miktarda yiyeceğimiz var. Hem de dağlar kadar. Ne seveceğinizi bilmiyordum. Acele etmeyelim ve hemen yenmesi gereken bir şey olmasın diye piknik tarzı seçtim."

Bir an sessizlik oldu ve sonra artık ayrı yaşamadığı kocasıyla konuştu. "Yemek için bize katılmak ister misin, Alesso?"

Adını duyunca Lachlan'ın babası bakışlarını ona diyor. Bugün yaşadığı inişli çıkışlı duyguları hayal bile edemiyorum. Oğlunun öldüğüne inanmaktan, ölmediğini öğrenmeye, onunla ve ailesiyle tanışmaya ve kırk yılı aşkın süredir görmediği karısını görmeye kadar? Yaşlı adamın kalbi tüm bunları kaldırabildiği için minnettarım ve şükrediyorum.

"*Ailemle* bir yemeği paylaşmak *benim* için onurdur," dedi. sanki bu sözleri söylediğine inanamıyormuş gibi kısık bir ses tonuyla cevap veriyor.

"Mükemmel. O zaman yemek yiyelim. Ondan sonra," diye ekliyor, "hepiniz dinlenmelisiniz. Yolculuktan ve heyecandan bitkin düşeceksiniz."

Şaşırtıcı bir şekilde kocam esniyor. "Her ne kadar uykuya ihtiyacım olmamasını istesem de, iyi dinlenmeyeli uzun günler oldu. Hem yemek hem de uyku iyi gelecektir. Teşekkür ederim, anne."

Kocam ona Anne diye seslendiğinde dizginlenemez bir sevinçle ışıldıyor ve zaten şaşırtıcı derecede güzel olan yüzü dingin ve aşkın bir hal alıyor.

"O zaman, tam olarak bunu alacaksın, oğlum. Lütfen, gel. Hadi yiyelim."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MARCO

Hayatımda ilk kez tüm ailemle birlikte yemek yiyorum. Bir çocuğun isteyebileceği her türlü maddi şeyle büyüdüm,

Ama hiç deneyimlemediğim bir şey var ki o da gerçek bir aile yemeği.

Bugün sadece kardeşimin, annemin ve babamın değil, benim de hayatım geri dönülmez bir şekilde değişti. Kaderin rüzgârıyla kardeşimden koca bir hayat esirgenirken, benden bu basit aile yemeği keyfi esirgendi.

Annemi ve babamı aynı anda aynı yerde görmek
... Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini gerçekten hiç bilmiyordum. Ve bugün, oldu.

Bu eve dönüş ve yeniden buluşma benimle ilgili değilmiş gibi görünse de, ben de aynı derecede etkilendim ve kutsandım.

Annem bunu defalarca söyledi - *bir mucize ile kutsandık*. Bunu şiddetle hissediyorum.

Ailemin -babam, annem, erkek kardeşim, baldızım ve yeğenim- birlikte masadaki yerlerini alışlarını izlerken, bu manzara ve içime bir dalga gibi hücum eden duygular karşısında şaşkına dönüyorum.

Kutsanmanın ötesindeyim. Tanrı'nın lütfu beni çok etkiledi.

Sanki başka birinin hayatının filmini izliyormuşum gibi önümde gelişen anı izlerken açlık hissetmiyorum. O kadar gerçeküstü ki; sanki benim başıma gelmiyormuş gibi hissediyorum.

Annemin babama bir tabak kurutulmuş et ve peynir ikram edişini izlemek kadar basit bir şey, bana gördüğüm gibi hissettirmemeli

başka bir mucize oldu, ama oldu.

Bunun benim ve ailem için ne anlama geleceği konusunda hazırlıklı olduğumu sanıyordum ama yanılmışım. Bu, hayal edebileceğim ya da kendimi hazırlayabileceğim her şeyden çok daha fazlası.

Annemle babam arasında gariplik olmaması beklemediğim bir nimetti. Kırk yılı aşkın bir süre ayrı kaldıktan sonra birbirlerine nasıl davranacaklarını bilemeyecekleri düşünülebilir ama sanki bunca zamandır birliktelermiş gibi hissediyorum.

Hiç mantıklı değil ama uzun zaman önce oluşturmuş olmaları gereken bir düzene geri döndüler.

Babam anneme en sevdiği üzümleri sunmak için başka bir tabağı kaldırır. *Onun en sevdiği üzümleri hiç unutmamıştı.* Kalbim sıkışıyor ve bunun farkına varmak beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor.

Bu kadar çok şeyi nasıl hak ediyorum? Hayatım nasıl bu kadar kutsanabilir?

Bunlar yıllar boyunca defalarca sorduğum ve hiçbir zaman yanıtını alamadığım sorular. Ama her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum. Bir şekilde bunu hak etmeliyim. Bir şekilde, bana verilen bu büyük armağanlara layık olmalıyım.

Hiçbir şey ve hiç kimse, gözyaşlarımın her an dökülmeye hazır bir şekilde kirpiklerimde tünemesini sağlayan, kalbimi genişleten sevinçle kıyaslanamaz.

Babam bir anda yumuşamış ve nazikleşmiş gibi görünüyor. Onun alametifarikası olan sert, keskin kenarlar yok olmuş gibi görünüyor. Torununun minik ellerinin tatlı yüzüne çilekleri ustaca sürmesini izlerken sevgi dolu bakışlarına tanık olmak hayret verici.

Sanki önümde yepyeni bir evren açılmış gibi. Yeni bir dünya. Yeni bir hayat. Ve yeni olasılıklar ve potansiyellerle dolu.

Kardeşimi buraya getirmenin her şeyi değiştireceğini biliyordum, ancak genişlemiş farkındalığıma inanan ben bile, ortaya çıkmasına yardımcı olduğum değişimin büyüklüğünü anlamamıştım.

Çok ihtiyaç duyulan bir değişim.

Eğer dürüst olursam -ki kendimden her zaman istediğim bir şeydir bu- daha önce hayatın ne kadar durgun ve bastırılmış olduğunu fark etmemiştim.

Şimdi.

Babamın sağlığı yıllardır aklımın bir köşesindeydi. Sonunda gerçekleşeceğini umduğum bu günü göreceğ kadar yaşayıp yaşamayacağını bilmiyordum. Ve hayatta kalsa bile, acı ve pişmanlık içinde boğulduğu onca yıldan sonra bunu kabullenebileceğinden veya sevinç duyabileceğinden emin değildim.

Ama her şeyde, ben bir öğrenciyim. Ve bugün, mümkün olduğuna inandığım şeyin, hayatın bana gösterdiği gerçeğın sadece küçük bir kısmı olduğunu görüyorum.

Kelimeler bunu deneyimlemenin nasıl bir şey olduğunu tarif edemez. Tarif edilemez. Sadece önümdeki masada gerçekleşen güzelliği izliyor ve tanık oluyorum. Keira, Aurora için küçük lokmalar kesiyor. Lachlan -ya da benim için her zaman olduğu gibi Luca-sanki yardım etmek için fırsat kolluyormuş gibi onları dikkatle izliyor. Annem ve babamın masanın öbür ucundaki bakışlarını yakalıyorum, bunca yıl ayrı kaldıktan sonra birbirlerine gizlice bakıyorlar. Yıllarca, yeniden bir araya gelmelerinin nasıl olacağını merak ettim. Bunu pek çok farklı şekilde hayal ettim. Fırtınalı, patlayıcı, gürültülü... ama asla bu şekilde değil. Tamamen ve bütünüyle yanılmışım.

Bu *huzuru* hiç beklemiyordum. Bu *aşk*. Ailemizin bu ... bütünlüğünü.

Şimdi, her zamankinden daha fazla, kardeşimin bir varis doğurmasına minnettarım. Aile soyumuzun geleceği ya da varlıklarımızı sürdürmek için değil, onun masumiyetinin hepimizi etkilediğine inandığım için. Babam dizlerinin üzerine çöktü. Annem içsel tatlılığını korudu.

Annemin söylediği ve şüphesiz tekrar tekrar söylemeye devam edeceği gibi, *bu bir mucize*. Ve ben, kendi adıma, buna tanık olduğum için kendimi şanslı sayıyorum.

Ve ailemin iyileşmeye başladığını görmek daha da büyük bir şans.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

LACHLAN

Hiçbirimiz gerçekten uyumak ve aile buluşmamızın bu ilk aşamasının sona ermesine izin vermek istemiyoruz, ancak daha fazla bilinçli kalamayacağımı biliyorum.

Saatlerdir dumanla çalışıyorum. Keira ve Aurora gibi uçakta uyuyakalmamış olmam bir mucize. Ama yine de değil. Hayatımda ilk kez kardeşimle konuşma fırsatı bulmuştum ve bundan da öte, ailem güvende olana kadar rahat edemezdim. Vücudum uyumama izin vermedi.

Ancak şimdi, sanki biyolojik bir işaret tetiklendi ve vücudum tipik aşırı farkındalığını ve uyanıklığını bırakıp çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeye sığınabileceğini biliyor.

Zar zor yemek yiyebildim. Önemli değildi. Kızımı beslemek önemliydi. Ve bunun ailemin birlikte paylaştığı ilk yemek sırasında gerçekleşiyor olması... *paha biçilemez*.

Dünyadaki tüm zenginlikler ve hazineler olsa bu anı kaçırmazdım.

Annem ve babam uzun yıllar boyunca birbirlerinin yanında olmamış olsalar da bunu anlayamıyordum. Sanki daha dün birlikteymişler gibiydi. Kendisi için bu kadar çok şeyin bu kadar çabuk değiştiği kardeşim için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yine de havada değişim var gibi görünüyor.

Daha birkaç gün önce umutsuzluk içindeydim. Kütüphanemin zemininde dibe vurmuştum. Kırıldığımı hissettim.

Nasıl oldu da kendimi böylesine bir azaba teslim ettikten ve yaptığım şeyin gerçekliğini kabul ettikten sonra hayat beni bambaşka bir boyuta taşıdı?

Hayatımın gizemlerini ve mükemmelliğini asla anlayamayacağım ama sorgulamayacağım da.

Bunu hak etmediğim halde *defalarca* kurtarıldım. Eskiden nedenini merak ederdim. *Neden ben? Bunu hak etmek için ne yaptım?*

Ama hiçbir zaman cevap bulamadım ve sormayı bıraktım.

Keira hayatıma girdiğinde hiç tereddüt etmedim. Ruhumun derinliklerindeki bir şey onun varlığımın devamı için önemli olduğunu biliyordu. Anlamama riskini göze alamazdım, bu yüzden onun yerine onu aldım.

Sadece bir mucize sonucu bana aşık olabilirdi - sorgulamadığım başka bir hediye çünkü sorgularsam kaybolacağından korkuyordum.

Ama onun aşkı asla kaybolmadı. Sadece büyüdü. Ve sonra Aurora'yla birlikte önümüzde bambaşka bir dünya açıldı ve bu benim için *her şeyi* değiştirdi.

Daha önce olduğum adam olmaya devam etmeye çalıştım ama yapamadım. Yumuşamaktan korkuyordum. Ama o zaman bile, artık aynı kararları veremezdim. Hayata bu kadar duygusuzca davranamazdım. Onun doğumu beni en temel biyolojik düzeyde değiştirdi. Üzerinde kontrolüm olmayan bir şeydi bu. Kaçabileceğimi, değişmeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi. Ama yanılmışım. İmparatorluğum üzerindeki hakimiyetimi kaybettiğimi hissettim. Eskiden olduğu gibi demir yumrukla hükmedemiyordum. İnsanları ve sorunları aynı şekilde ezemezdim.

Sonum gelmiş gibi hissediyordum. Bildiğim hayatın sonu.

Artık anlıyorum, son diye bir şey yok. Sadece yeni başlangıçlar vardır.

Bana israf etmeyeceğim değerli yeni bir hayat bahşedildi. Kendim için, ailem için, geleceğim için bu hediyeye değer vereceğim ve onu olabileceği her şeye dönüştüreceğim.

Bu gece uykuya dalarken, yeni bir adam olarak uyuyacağım.

Artık eski Lachlan Mount değilim ama henüz Luca Giordano da değilim.

Arada bir yerdeyim, bilinmeyenin içinde. Kime ya da neye dönüştüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Böylece öğrenebilirim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

LACHLAN

Güneş ışığı farkındalığımın içine süzülerek beni uykunun derinliklerinden çıkarıyor. Uzandığımda bitkin olan bedenim, esnediğimde ve gerindiğimde daha hafif ve yenilenmiş hissediyor.

En son ne zaman bu kadar derin uyuduğumu ya da bu kadar dinlenmiş hissederek uyandığımı hatırlamıyorum. Bir esneme ve gerinme daha uykunun kalan sisini temizliyor ve zihnim açılıyor. Uyandığımda her zamanki gibi ilk aklıma gelenler Keira ve Aurora oluyor.

Antika dört direkli ahşap yatakta beyaz çarşafların üzerinde yalnız olduğumu fark edene kadar çenem önce bir yana sonra diğer yana sallanıyor. Oturur pozisyona geçerek odayı tarıyorum. Tuval üzerine boyanmış bahçe sahneleriyle süslü krem rengi sıvalı duvarlarda ikisinden de iz yok.

Bacaklarımı savuruyorum ve ağır ahşap komodinin üzerindeki notu gördüğümde ayaklarım yere çarpıyor.

BİZ &4EAK/AST'TAYIZ. SENİ SEVİYORUZ.

-K

Sanki duyularım teker teker devreye giriyormuş gibi, yemek kokusu ve çınlayan tabak çatal sesleri farkındalığıma giriyor.

Kahvaltı.

Bütün gece uyumuşum. Etkileyici. Uykuya ihtiyacım olmalı.

Normalde birkaç saatle idare ederim. Unutuşun karanlığında hiçbir zaman kendimi rahat hissedenden biri olmadım. Sokaklarda bir çocukken bir yandan dinlenirken bir yandan da etrafımdaki her şeyin farkında olmayı öğrendim. Bu tam olarak izcilere öğrettikleri bir beceri değil ama birden fazla kıl payı kurtulmamı sağladı. Ama şu anda, Keira'yı öptükten ve başımı yastığa koyduktan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum. Kendimden *geçmiştim*.

Belki de bedenim sonunda tamamen bırakmanın güvenli olduğunu biliyordu ve normalde erişebileceğinden daha derin seviyelerde yeniden şarj olma fırsatını değerlendirdi.

Notu baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırıp dudaklarıma götürdüm. *Ailem güvende. Kahvaltı yapıyorlar. Sağlam bir uyku çektim. Her şey yolunda.*

Şimdiye kadar, İtalya'ya yaptığım bu seyahatin verdiğim en iyi karar olduğunu söylemeliyim.

Yıllardır hissetmediğim kadar canlı ve canlanmış hissederek, bavul standındaki boş spor çantalarını görüyorum ve giyinmek için dolaba doğru ilerliyorum.

Karımı ve kızımı bulabilmek için beyaz yakalı bir gömlek ve bir çift pantolon giymem hiç zaman almıyor. *Kardeşimi, annemi ve babamı da*, diye hatırlatıyorum kendime, bu düşünceler aklımdan geçtiği için hâlâ şoktayım. Bu bir ilk.

Şimdi, ailemle kahvaltıya.

Kısa bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. *Kim tahmin edebilirdi ki?* Benim bir ailem var.

Hemen babamın hâlâ burada olup olmadığını ya da çoktan Milano'ya dönüp dönmediğini merak ediyorum. Oğlunun kırk yıldan fazla bir süre sonra dirildiğini düşünürsek, hâlâ adada olduğuna bahse girmeye hazırım. Ben olsaydım, gitmezdim.

Çıplak ayaklarımla mermer zeminin soğukluğunu hissederek yatak odasından çıkıyorum ve sağa dönüyorum. Evin tamamını görmedim, bu yüzden düzeni ayrıntılı olarak ezberleme şansım olmadı, ama beni bu odaya getiren rotayı asla unutmazdım. Kendi labirentimsi alanımda yıllarca dolaşmak, rotaları zihnime ve bedenime hızlı bir şekilde kilitlememe yardımcı oluyor, böylece acil bir durumda nereye ve ne zaman döneceğimi düşünmek zorunda kalmıyorum.

Ama acil durumda V'nin sana gerçekten ihtiyacı olduğunda orada değildin.

Bu düşünce hoş değil ama gerçek. Suçluluk duygusu ve kederin karnıma bir yumruk gibi inmesine izin veriyorum ama şu anda odaklanmak istediğim son şey bu. Bunun yerine, üzerimden geçip gitmesine izin veriyorum.

"Özür dilerim kardeşim. Küllerini güzel bir yerde toprağa vereceğim, yemin ederim," diye fısıldıyorum V'nin ruhuna, göz alıcı İtalyan villasının alt katından gelen yaşam seslerine doğru ilerlerken.

Suçluluk, keder ve ölüm yerine hayata odaklanmam, kıvrımlı mermer merdivenin dibine ulaşmadan önce duyguların eterde dağılmasını sağlıyor.

Sağa ve sonra bir sola daha döndüğümde geniş yemek odasının sıcaklığına ve ışığına ulaşıyorum ve tüm ailemi burada buluyorum. Bu gerçeküstü. Hepsi buradaydı. Annem, babam, kardeşim, karım ve kızım. Kederin yerini minnettarlık alıyor ve tüm varlığımı sarıyor.

Bu, yaşayabileceğimi hiç bilmediğim bir deneyim ve gerçek olup olmadığına bakmaksızın bunu yaşadığım için çok şanslıyım.

Ama gerçek gibi hissettiren şey, bir orduyu doyuracak kadar yiyeceklerle dolu bir büfe ve masadan gelen lezzetli kokuları içime çekerken midemin guruldaması.

Haftalardır bu kadar acıkmamıştım. Belki de aylardır.

"Lachlan! Nihayet! Uyanmışsın!" Keira kucağında Aurora ile oturduğu yerden yarı kalkıyor.

Bir elimi kaldırıyorum. "Kalkmana gerek yok," diyorum ve ona doğru yürüyüp dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Not için teşekkür ederim."

Başımı kaldırdığımda kardeşim, annem ve babamın bana baktığını görüyorum.

"Uyuyakaldığım için özür dilerim. Dinlenmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım olmalıydı."

"Ölü gibi uyuyordun," diye cevap veriyor Keira, bir elini uzatıp başparmağını çenemde gezdirerek. "Bütün bir gece ve gündüz, artı bir gece daha. Uyumana izin vermek benim kararımdı. Seni tanıdığımdan beri hiç böyle dışarıda kaldığını sanmıyorum. Sanırım her şeyden çok yeniden şarj olmaya ihtiyacın vardı."

Bütün bir gece ve gündüz, artı bir gece daha. Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırpıyorum. "O kadar uzun süre mi uyudum? Bütün bir günü kaçırdım mı?"

Böyle bir şey hayatım boyunca hiç olmamıştı. Hiç bir günü kaçırmadım. Uyuşturucu etkisindeyken ve kurşun yarısından iyileşirken bile.

"Sorun yok. Bir şey olmadı. Hepimiz güvendeyiz. Burası çok güzel. Rory burayı çok seviyor."

Karım ve kızım onları hiç görmediğim kadar kaygısız görünüyorlar. Aurora sarı bir güneş elbisesi giymiş, dudaklarına çilek reçeline benzeyen bir şey sürmüş, Keira ise beyaz keten atleti ve canlı yeşil eteğiyle ıslıl ıslıl görünüyor.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye cevap veriyorum, sonra annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Vücut neye ihtiyacı olduğunu bilir. Endişelenmene gerek yok. Güzel torunumuzu tanıyarak kendimizi mükemmel bir şekilde meşgul ettik. O çok hoş bir güneş ışığı."

Ona katılmak zorundayım, özellikle de küçük kızım yapış yapış parmaklarıyla bana uzanırken. Dikkatim onaylarcasına başını sallayan babama yönelirken, onun değerli buklelerine bir öpücük konduruyorum.

"Küçük bir adada olduğumuz için şanslısın, yoksa Francesca'nın şimdiye kadar onun için bir midilli ahır olurdu. Hep birlikte taşradaki aile malikanesine gittiğimizde, birkaç tane seçme şansı olacak."

Aile malikanesi. Midilliler. Hepsi tamamen gerçeküstü.

"Buna bayılacağından hiç şüphem yok. Teşekkür ederim," diyorum babama.

İfadesi yumuşak ve nazik, annemin ve ağabeyimin tarif ettiği adamdan farklı görünüyor. Ama hayatımda ilk kez iki gece ve bir gün boyunca uyuyabiliyorsam, görünüşe göre dünyadan uzak bu büyü adada her şey olabilir.

Sanki bir rüyadan uyanmışım gibi kardeşime dönüyorum ve kendimi ailemle kahvaltı ederken görür gibi oluyorum. Ancak açık yakalı, kısa kollu gömleğinin içinde, karmaşık dövmelerinin sanatını görüyorum - dallarda kiraz çiçekleri ve belirgin bir Japon tarzında goblen benzeri desenlerle ağır siyah çizgiler.

"Bu gerçek dışı," diyorum kendime engel olamayarak.

Marco cevap olarak gülümsüyor. "Harikaydı, gerçi bu sabahın senin için nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum ama her şey yolunda. Annem haklı; dinlenmeye ihtiyacın vardı. Zaten en son ne zaman tam bir gece uykusu çektin?"

Keira sessizce gülüyor. "Bütün gece uyudun mu? Lachlan? Asla. En azından onu tanıdığımdan beri." Gözleri parlayarak sırtıyor. "Uyuyabildiğine çok sevindim. Bu bile başlı başına bir mucizeydi."

"Lachlan. Bu ismin sana uyduğunu söylemek benim için çok zor," diyor babam, karım ve kızımın yanında dururken benimle ilgili her ayrıntıyı inceliyormuş gibi. "Ama Luca'dan çok da uzak değil sanırım. Eğer sende kalmasını istiyorsan."

"Alesso," diyor annem ses tonunda bir uyarı notuyla. "O da neredeyse senin kadar şok geçirdi. Bırak çocuk istediği ismi alsın. İsim önemli değil. Evde olduğu gerçeği önemli."

"Biliyorum, biliyorum. Önemli değil, ama ben onu sadece Luca olarak düşündüm. Marco ve Luca, oğullarımız."

"Biri bana çocuk demeyeli ya da ben kendimi çocuk olarak görmeyeli uzun zaman oldu," diyorum.

"Ama sen her zaman bizim oğlumuz olacaksın. Bizim güzel oğlumuz. Burada olduğun için çok mutluyuz," diyor annem, ellerini dua eder gibi bir araya getirerek. "Yine de yemek yemelisin. Beslenmeyeli çok uzun zaman olduğu için açlıktan ölüyor olmalısın. Tabağın orada, karının yanında. Kahvaltı için uyanıp uyanmayacağınızı bilmiyorduk ama yine de her ihtimale karşı her şeyi hazırlattım. İtalyan yemeklerine çabuk uyum sağlayıp sağlayamayacağınızı bilmediğimiz için Amerikan seçenekleri de var."

"Bu noktada ne yediğim umurumda değil. Her şey olur."

"Rory ev yapımı ahududu reçelini öneriyor. İzin versem tüm vücuduna süreceğinden eminim," diyor Keira yüzünde belki de şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümsemeyle.

Buraya gelmek doğru bir seçimdi.

Yanağına bir öpücük kondurmadan önce eğilip başparmağımla kızımın değerli yüzünün ipeksi tenindeki kırmızı lekeyi siliyorum. *Ahududu, çilek değil.* "Her zaman çok tatlısın."

"Ve o yapışkan parmakları seni yakalamak üzere."

Aurora ahududuları yüzüme sürmeden hemen önce geri çekiliyorum. "Ödemem gereken bedel buysa, öyle olsun. Ama hâlâ babam kadar hızlı değilsin." Eğiliyorum ve doğrulmadan önce bir öpücük daha çalıyorum.

Tabağımı normalde bir haftada yiyebileceğimden çok daha fazla çeşitle doldurduktan sonra eşim ve kızımın yanında, kardeşimin karşısındaki koltuğa oturuyorum. Babam baş köşede, annem de en az üç metre uzunluğunda olması gereken masanın ayak ucunda oturuyor. "Bu kadar uzun süre uyuduğuma hâlâ inanamıyorum," diyorum bir esnemeyle daha keten peçeteye uzanmadan önce.

Hiç tanımadığım insanlarla dolu bir evde, yabancı bir ülkede, bir gölün ortasındaki garip bir adada bu kadar uzun süre baygın kalabilmem benim için gerçekten akıl almaz bir şeydi. Ama annemin de dediği gibi, vücudum neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Marco küçük bir parça ekmeğin üzerine reçel sürerken, "Çok şey kaçırmadın," diye cevap veriyor. "Sadece ada ve villa turu. Annem memnuniyetle tekrar tekrar gezdirecektir."

"Ayrıca aile geçmişinizin bir kısmını da öğrendim. Çok etkileyici." Keira gülümserken Aurora'nın ellerini bir peçeteye siliyor.

"Soyumuzu bin yıl öncesine kadar takip edebiliyoruz," diye ekliyor babam.

"İş için Milano'ya dönmenize gerek kalmadı mı?" Haşlanmış yumurtamdan ilk ısırığı almadan önce soruyorum.

Kardeşim gülüyor ve elini masanın üzerine vuruyor. "Şeytan sekreteri, benimle neden bu kadar ani ayrıldığını anlattığında en az bir ay dönmesini yasakladı."

"Gerekirse tüm şirketi bensiz de yönetebileceğini söylüyor," diyor babam yumuşak bir gülümsemeyle.

"Kuşkusuz bu doğru," diye ekliyor annem. "Ne de olsa neredeyse elli yıldır seninle yan yana çalışıyor. Şimdiye kadar şirketi yönetemiyorsa, bu süre içinde bir şey öğrenip öğrenmediğinden şüphe ederim ve hepimiz onun hiçbir şeyi unutmadığını biliyoruz."

Babam bana bakmadan önce başıyla annemi onaylıyor. "Artık dinlendiğine göre sana mirasını gösterebiliriz. Adalar sadece bir parçası. Toskana'da bir malikâne var.

Dolomitler'de bir şato, Milano'da bir bina, Cinque Terre'de bir daire ve yatın yanı sıra Palermo'da bir villa. Bu ülkede zengin bir tarihimiz ve size gösterecek çok şeyimiz var. Kaç ay kalacaksınız? Ya da belki de süresiz kalacaksınız. Marco'dan anladığım kadarıyla şu anda Amerika'da işler sizin için pek de ideal değil."

Marco'ya bakıyorum ve babama benim, işim ve geçmişim hakkında ne kadar şey anlattığını merak ediyorum. Bana başını hafifçe sallıyor ve bunun benim anlatmam gereken sırları anlatmadığı anlamına geldiğine inanıyorum.

Keira'nın elini sıkmak için uzandım ve babama cevap verdim: "Şu anda tam olarak ne planladığımızı bilmiyorum. Arkamızda en iyi nasıl karşılık vereceğimizi belirlemek için zaman gerektiren karmaşık bir durum bıraktık. Ama en önemlisi, buraya geldik çünkü bu dünya için kaçıramayacağım bir fırsattı."

"Karmaşık bir durum mu?" diye soruyor babam, ifademin belirsizliğine takılarak.

Şu anda, burada ona gerçeği söyleme seçeneğim var. Geçıştirmek de bir o kadar kolay olurdu ama içimden bir ses, onunla ne paylaşırsam paylaşayım babamın bana şimdi gitmemi söylemeyeceğini söylüyor.

"Hayatımı tam olarak yasaların doğru tarafında kazanmadım. Bu tamamen benim seçimim değildi, ama bu benim yarattığım bir durum ve bu nedenle, iyi ya da kötü, bununla başa çıkmak ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olan benim."

"Sen bir suçlu musun?" diye soruyor babam, ancak ses tonunda herhangi bir yargılama sezmiyorum.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ne tür bir suçlu?"

Keira, "Bir imparatorluğun kralı," diyerek beni New Orleans'taki rolüm için uygun bir tanım bulmaktan kurtarıyor.

Babamın kahkahası beni her şeyden çok şaşırtıyor. Sandalyesine geri oturuyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Elbette öylesin. Bir Giordano her zaman zirveye çıkar."

Onun bu rahat kabullenışı beni şok ediyor.

Sonra annem araya giriyor: "Ama artık böyle olmak istemiyorsun, değil mi? Çok güzel bir kızın var. Harika bir karın var. Böyle bir hayat onlar için güvenli olamaz."

"Hayır, artık değil. İmparatorluğum olan el bombasının pimini çekmenin ve her şeyin alevler içinde kalmasına izin vermenin zamanı geldi."

Annem nazik bir gülümsemeyle, "Bu da kulağa tehlikeli geliyor, oğlum," diye cevap veriyor.

Beklediğim ve hatta yapmak istediğim kahvaltı sohbeti bu değildi ama kim olduğumu ailemden saklayamam. İlahi zamanlama sayesinde kardeşim ve annem tam da onlara en çok ihtiyaç duyduğum anda yanıma geldiler. Yapabileceğim tek şey değişme niyetim konusunda dürüst olmak ve kendimi ve ailemi yarattığım cehennemden kurtarmak.

"Bu gerekli," diye cevap veriyorum.

"Bir planın var mı?" diye soruyor babam.

İki kez başımı sallıyorum. "Evet. Aktive edilmesi gereken bir ölü adam şalterim var. Mümkün olduğu ölçüde, yaptıklarımın bir kısmını geri alacak ve birçok şeyi düzeltecek. Aynı zamanda suç teşkil eden ve New Orleans'la ilgili her şeyle olan ilişkiyi de sona erdirecek."

Babamın çenesi sanki onaylar gibi kalktı. "Bu planı sevdim. Bir Giordano olarak özgürce yaşayabilmen ve hayatının geri kalanının tadını burada, İtalya'da, ailenle birlikte çıkarabilmen için anahtarını etkinleştirmelisin. Amerika'ya dönmene hiç gerek yok."

Keira'nın yanımda gerildiğini hissediyorum ve ailesinin yaşadığı Amerika'ya bir daha asla dönmeme fikrinin onun sonsuza dek mutlu yaşama fikri olmadığını biliyorum.

Çok üzgünüm, Hellion. Geri dönebilmemiz için elimden geleni yapacağım... eninde sonunda. Sessiz sözümle onun elini sıkıyorum, o da benimkini sıkıyor.

"Ama planımı devreye sokmak için geri dönmem gerekiyor. Kısa bir süre önce güvenlik önlemim... ortadan kaldırıldı."

Masanın üzerine sessiz bir sessizlik çöküyor ve bunu ilk bozan annem oluyor. "Dönmeden önce en az bir hafta kalacaksın. Benim isteğim bu. Ailenle geçireceğin bu zaman hem paha biçilemez hem de çok değerli. Her şey bir hafta bekleyebilir. Lütfen, eğer yapabilirsen bana bunu ver."

Keira'nın elimi tutuşu sıklaşıyor ve boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Karımın bizim adımıza konuşmak istediğini biliyorum.

Kesinlikle en az bir hafta kalacağız ve annemin güzel kahverengi gözlerine bakarken hayır demem mümkün değil.

"Elbette. Eğer dileğiniz buysa, bir hafta olsun."

"Peki ya sonra?" diye soruyor babam.

"Göreceğiz," diye cevap veriyorum. "Göreceğiz."

"Teşekkür ederim, oğlum. Bu haftayı bir lütuf olarak kabul edeceğiz ve her anın tadını çıkaracağız," diyor annem gülümseyerek. "Şimdi ailece yemek yiyelim. Ye, ye."

BÖLÜM OTUZ ALTI

LACHLAN

Kahvaltıdan kalkarken Marco dikkatimi çekiyor. "Seninle biraz konuşabilir miyim kardeşim?"

Keira ve Aurora'ya bakıyorum.

"Bayan Yapışkan Surat ve Parmaklar'ı temizlemem gerekiyor. Buyurun."

Eğilip karımın pembe dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Acele etme. Acelemiz yok," diyor Aurora'yı antika görünümlü mama sandalyesinden kaldırırken ikimize de.

"Gelin. Kütüphanede konuşabiliriz," diyor Marco ailemize başıyla selam vermeden önce. "Kısa süre sonra döneceğiz."

"Bizim için endişelenmeyin. Kendimiz hakkında konuşacak çok şeyimiz var," diye yanıtlıyor babamız espresso dolu demitasse fincanını kaldırarak.

Marco'yu yemek odasından çıkıp koridorun sonuna kadar takip ediyorum. Kemerli büyük bir kapıdan iki kat yüksekliğinde muhteşem bir kütüphaneye giriliyor. New Orleans'taki benimkini utandırıyor.

İ Eski kitapların kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. "İnanılmaz."

Marco sırtarak, "Evdeki en sevdiğim oda," diye cevap veriyor. "Bir başka ortak noktamız daha var. Ben her zaman iyi bir kütüphane."

Cebinden telefonunu çıkarmadan önce bir süre gülümsüyor. "Sana göstermem gereken bir şey var. İdeal bir haber değil."

"Nasıl *ideal değil*?" Konuşma tonumu koruyarak soruyorum.

Marco ekranda bir şey gösterirken uzun bir nefes veriyor. "Başkalari için muhtemelen yıkıcı. Senin içinse belki daha sıradan."

Yıllarca kötü haberler aldıktan sonra, bu vücudumda herhangi bir tepki yaratmıyor. "Devam et. Ben hazırım."

"Kendin okuman için sana izin vereceğim."

Telefonunu bana uzattı ve ben de makalenin başlığını okudum.

LACHLAN MOUNT İNFAZ TARZI CİNAYETTEN ARANIYOR

Organize suçlarla mücadele kapsamında Federallerin çağrıldığı bölüm de dahil olmak üzere makaleyi taradım ve DuFort'tan yapılan alıntıyı okudum.

"Bu adam adalete teslim edilene kadar New Orleans güvende olmayacak. Federal Soruşturma Bürosu, New Orleans Polis Departmanı ile işbirliği içinde, o ve tüm suç imparatorluğu bir milyon parçaya bölünene ve bağlantılı herkes parmaklıklar ardına konulana kadar durmayacaktır. Uzun yıllar boyunca bu şehirde işlediği cinayetler yanına kâr kaldı ve artık özgür günleri sayılı."

Bu ironi benim de dikkatimden kaçmadı. DuFort ve tüm ailesi şeytani tanrılardan güç almak için düzenli olarak çocuklara işkence ediyor ve kurban törenlerinde onları öldürüyor, *ama şehri güvensiz hale getiren benim.*

Yine de tartışamam. O tetiği ben çektim. O adamı güpegündüz, sokak ortasında, beynine bir kurşun sıkarak öldürdüm ve bundan pişman değilim. Herhangi bir normal insan benim kilit altında tutulmam ve anahtarın atılması gerektiği konusunda hemfikirdir. Ancak, DuFort'un onu ve tüm ailesini ortadan kaldırmadan beni alaşağı etmesine izin vermeyeceğim. *Hiç şansın yok. Adalet yerini bulacak ama onun düşündüğü şekilde değil.*

Kardeşimin endişeli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. "Bunu paylaştığın için teşekkürler. Ulusal haberlere çıktı mı? Yoksa sadece yerel gazetelerde mi?"

Marco'nun yüzündeki kaşların kalkmasından sorunun beklediği gibi bir yanıt olmadığını anlıyorum.

"Sadece New Orleans'taki yerel gazetelerin internet sitelerinde ve yerel haber kanallarında gördüm. Henüz ulusal bir şey yok."

"Mükemmel. En azından bu, cinayetin hala çok yaygın olduğu bir şehirden ve ülkeden olmanın bir avantajı. İnsanlar bugünlerde Amerika'nın çok medeni olduğunu düşünmeyi seviyor, ama bu Keira'nın Rory'ye okuduğu hikayeler kadar hayal ürünü."

"Bu seni endişelendirmiyor mu?" Marco telefonu ona geri verirken soruyor.

"Endişelenmenin bana bir faydası yok. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Olan oldu. Hoşuma gider ya da gitmez ama bu durumun gerçekliğini değiştirmez. Bu benim yaptığım bir şey ve dolayısıyla sonuçları da bana ait. İcabına bakacağım. Sadece bunun ulusal haberlere yansımaları istemiyorum, zira bu uluslararası bir boyut kazanabilir ve Lachlan Mount'un fotoğrafının dünya çapında yayınlanması ve Giordano ailesini etkilemesi isteyeceğim son şey."

"Endişelendiğiniz biz miyiz? Kendiniz için değil mi?" Marco kuşkuyla sorar.

Başımı salladım. "Bunun ailene dokunmasına izin vermeden önce kendimi federallere ihbar ederdim."

"*Bizim ailemiz*, kardeşim."

"Her iki durumda da cevabım aynı. Bunun sana, ailemize, karıma ve kızıma dokunmasına izin vermeyeceğim. Onlar burada kalacak. Onları güvende tutacaksın. Bu canavarı kendi eylemlerim ve kararlarımla yarattım ve bununla başa çıkmak bana bağlı. Başka kimseye dokunmuyor. Bu sadece ve sadece benim sorumluluğumda."

"Amerika'ya tek başına dönmüyorsun," diyor Marco, sözlerinin arasından süzülen inatçı duygularla. "Hiç şansın yok. Kardeşimi daha yeni geri aldım. Daha seni tanımadan kendini feda etmene izin vermeyeceğim."

"Başka seçeneğin olmayabilir."

"Senin kendi seçimlerin var, benim de kendi seçimlerim. Bu canavarı öldürmek için geri döndüğünde, ben de seninle geleceğim. Bu işi birlikte bitireceğiz ve sonra ikimiz de Giordanos olarak geri döneceğiz. Bensiz gitmeyeceğine söz ver."

Burnumdan yavaşça nefes alıyorum ve cevap vermeden önce aynı şekilde uzun bir nefes bırakıyorum, "Güzel olmayabilir. Aslında, düpedüz çirkinleşebilir. İkimizin de geri döneceğinin garantisi yok. Sensiz gitmeyeceğime dair sana söz verebilirim ama bunun nasıl biteceğine dair söz veremem."

"Tanrı bunun icabına bakacaktır. Senin planların var, benim de inancım. Ama ne olursa olsun, birlikte gideceğiz."

Elini uzatıyor, ben de tutup sıkarak anlaşmamızı mühürlüyorum.

"O zaman Tanrı ikimize de merhamet etsin, çünkü buna ihtiyacımız olacağı kesin."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

LACHLAN

Geçen hafta gerçeküstü aile deneyimleriyle dolu bir kasırga gibi geçti. Annem bize tüm dünyadaki en zarif teraslı bahçelerden bazılarına sahip olan tüm adasını gösterdi. *Lago Maggiore*'deki aile mülklerini oluşturan diğer iki ada da inanılmayacak kadar büyüleyiciydi. Annemin burada, dünyanın en güzel yerlerinden birinde nasıl inzivaya çekilebildiğini anladım, özellikle de bize resim yaptığı kış bahçesini gösterdikten sonra.

Daha önce oraya hiç gitmemiş olmama rağmen bir şekilde tanıdık gelmişti. Ama bize resimlerini gösterene kadar gerçekten hayrete düşmemiştim.

Burayı daha önce görmüştüm. Resimlerinden birinde. Evimde asılı olan.

İçinde durduğum kış bahçesinin, Keira ile paylaştığımız Fransız Mahallesi'ndeki soyunma odasında asılı olan bir tablodan fırlamış olduğunu fark ettiğimde içimi bir şaşkınlık kapladı.

Annemin tablolarından birine sahibim.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ağzım açık, şövalelerinin üzerindeki çalışmalarına ve her tuvalin köşesindeki sarı imzaya bakarak merak ettim.

Tabloyu Leo'dan satın almıştım. Birinden, bir yerden, bir zaman çalışıldığı için onu çitle çevirmişti. Bir şeyler beni çağırıyordu ve ona sahip olmalıydım. Hiç sorgulamadığım alışverişlerden biriydi. Sadece kalbimin sesini dinledim ve onu aldım.

Sonra da her gün görebileceğim bir yere koydum. Ama nedense onu meraklı gözlerden uzak tutmak istemişim. Benim için özeldi. Hayatıma girdikten sonra Keira dışında kimseyle paylaşmak istemediğim bir şeydi.

Hayatın tuhaflıkları beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecekti. Kader gibi görünüyordu.

Bunu fark ettiğimde çok şaşırdım ve ona söylediğimde ikimiz de ağladık.

"Yıllardır seninleyim," dedi. "Tam da olmam gerektiği gibi."

Bu asla unutamayacağım bir andı.

Toskana'daki aile malikanesi bir başka keşifti. Yumuşak, inişli çıkışlı tepelerinde makarna için organik durum buğdayı ve dünya çapında şefler tarafından ödüllendirilen soslara dönüştürüldüğünü öğrendiğim organik domatesler üretiliyordu. Giordano Markası beş kıtadaki süpermarketlerde satılıyor ve dünyanın beslenmesine yardımcı oluyordu.

"Amerika'daki işlerinizi bitirdiğinizde, burada katılmanız gereken çok işimiz var. Ben yaşılanıyorum. Her şeyi sana ve Marco'ya devretmekten, aile adını devam ettirmekten ve kızın dizginleri eline almaya hazır olana kadar onun mirasını korumaktan mutluluk duyarım." Babam kızına gülümsüyordu, sanki kendi imparatorluğu için harcadığı onca emek sadece ona devretmek içinmiş gibi. Sözleri ve tavrı en hafif tabirle alçakgönüllüydü.

Gittiğimiz her yerde personel güler yüzlü ve misafirperverdi. Dönüş mucizem karşısında sanki kendi oğullarıymışım gibi ağladılar ve gözyaşı döktüler. Marco herkesten aile haberlerini şimdilik gizli tutmalarını istedi, böylece rahatsız edilmeden birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarabilirdik. Herkes kolayca kabul etti ve düzinelerce kucaklaşma gerçekleşti. Hayatımda hiç bir hafta içinde sarıldığım kadar çok insana sarılmamıştım.

Cinque Terre enfes bir görsel zevkti ve tamamen İtalya'ya özgü bir şeydi. Yine de yat Aurora'nın favorisiydi, çünkü denizde, suların yakınında olmayı seviyor gibiydi.

"O baştan aşağı bir Giordano," dedi babam. "Biz su kenarında büyürüz. Orası bizim ikinci evimiz. Altı yaşına geldiğinde bir denizkızı olacak. Sözlerimi bir kenara yazın."

Dolomitler'deki şatoyu ve Palermo'daki villayı döndüğüm zamana saklamayı tercih ederek bir haftalık aile gezimizi adalarda tamamladık.

Çok hızlı geçmişti. Bir hafta ailemle geçirmek için asla yeterli olamazdı. Annem neredeyse her an yanımdaydı ve sevgisi beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sarıp sarmalıyordu. Babam sırtımı sıvazladı ve bir gün Aurora'nın olacak her şeyi anlatırken bana sarıldı. Hayatımın en huzurlu haftasıydı.

Bir ailenin koşulsuz sevgisi inanılmazdı.

Yaptıklarımın ve dönüştüğüm kişinin bir kısmını bilseler bile, hiçbir şeyi saklamadılar. Paylaştığımız anlar ve aramızda her zaman var olan neşe dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hafta annemin *Lago Maggiore*'deki kış bahçesine dönmemizle sona erdiğinde, bundan sonra ne olursa olsun, bana bir insanın alabileceği en büyük hediye verildiğini biliyorum. İnanılmaz ve koşulsuz bir şekilde sevildim. Ailem bizi kollarını açarak karşıladı ve daha önce hiç yaşamadığımız bir misafirperverlik ve sevgi gösterisinde bulundu. Hiç şüphesiz, eşimin güvende olduğunu ve kızımın geleceğinin güvence altında olmaktan çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Kurşun geçirmez. Aurora ve Keira hiçbir şey istemeyecek, asla.

Bir baba ve koca olarak, bu benim en büyük dileğimin gerçekleşmesi ve en derin korkularımdan her birinin ortadan kalkmasıdır. Korunacaklar, el üstünde tutulacaklar ve sevilecekler. Daha fazla isteyebileceğim ya da ihtiyaç duyabileceğim hiçbir şey yok.

İtalya'daki son akşamımda saatler ilerlerken, mutlu ölebileceğimi biliyorum. Ne olursa olsun, kararlarımın ve eylemlerimin sonuçları en çok sevdiklerimi etkilemeyecek. Mahşer Günü'ne çağrılabilirim ama kanım ve aşkım İtalya'da sonsuza kadar yaşayacak.

"Gitmeni istemiyorum," diyor annem, ses tonu kısık, ellerimi ellerinin arasında tutarken. "Ama gitmen gerektiğini biliyorum. Sana bağışlanma ve merhamet yağması için dua ediyorum, çünkü yaşadığın hayat senin seçimin değildi. Eve, bize dönmek için hayatta kaldın. Geçtiğimiz hafta bana tüm yıllarımın en büyük mutluluğunu yaşattın. Ben tamamlandım. Ben bir bütünüm. Artık bebeği olan bir anne değilim.

Kayıp oğlum. Ben iki güçlü, asil erkeğin annesiyim. Bana yeniden kavuşmuş bir kocam var. Her zaman arzuladığım kızıma sahibim. Ve şimdi, hiç şüphesiz dünyayı kendi tarzıyla aydınlatacak güzel bir meleğin büyükannesiyim. Kalbimi görebilseydiniz, sevinçle dolup taştığını görürdünüz, çünkü on beden büyük gelse de, şu anda içimden akan tüm sevgiyi barındıracak kadar büyük değil. Ve tüm bunlar, burada ailenizle birlikte bulunmanızdan kaynaklanıyor."

Güçlü görünmek umurumda değil. Başımı eğip annemin ellerini öperken gözyaşlarımın yüzümden akmasına izin veriyorum. Bu onu son görüşüm olabilir. Bunu biliyorum. O da bunu biliyor. İkimiz de birlikte geçireceğimiz her anın tadını çıkaracağımız konusunda sessiz bir anlaşma içindeyiz.

"Benden asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim. Beni bulacağına dair umudunu hiç yitirmediğin için teşekkür ederim. Benim için dua ettiğin için teşekkür ederim. Seni sevmenin mümkün olduğunu bildiğimden daha çok seviyorum. Keira ve Rory'nin bana bu konuda bilinmesi gereken her şeyi öğrettiğini sanıyordum ama yanılmışım. Yanılmışım." Göğsüm kelimelerim ve gözyaşlarımla inip kalkarken omuzlarım titriyor.

Babam ikimize de sarılırken bir kol omuzlarıma dolanıyor.

"Francesca haklı. Biz tamamlandık. Bu en büyük armağandır.

Çünkü
hepimiz."

Başımı kaldırdığımda Keira ve Marco'nun ağladığını görüyorum. Annemin ellerini bırakıyorum ve kolumu onlara ve Aurora'ya uzatıyorum. Hepimiz bir araya geliyoruz, kollarımız hayat çizgisine dönüşüyor ve bizi sahip olacağımı hiç bilmediğim ailenin kopmaz bağlarına kilitliyor.

Hayatım boyunca beklediğim şey buydu, bu an. Tam burada. Şu anda.

Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

KEIRA

Marco'yu öldürmediğime gerçekten çok memnunum.

Bu düşünce geçtiğimiz hafta milyonlarca kez aklımdan geçti. Ailenin bu şekilde olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sevgiyle büyütüldüm ve çocukken hiçbir şey istemedim, ancak İtalya'da bulunduğumuz süre boyunca üzerimize dökülen ezici sevgiyle aynı değildi. Giordanolar burada bulunduğumuz her saniye bize değerli bir hediyeymişiz gibi davrandılar. Açıkçası buradan hiç ayrılmak istemiyorum. Kızımın burada güzellik, sevgi ve huzurla çevrili bir şekilde büyümesini istiyorum. Şımarık olmayacağını şimdiden biliyorum, çünkü Lachlan Mount'un kızı ve Alessandro ve Francesca Giordano'nun torunu olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlamasını sağlayacağım.

Bunlar bildiğim şeyler.

Bunlar bana huzur ve gelecek için umut veren şeyler.

Odaklanmamaya çalıştığım diğer her şey bu geleceği yok edebilir.

Tüm hafta boyunca, her anın içinde radikal bir şekilde var oldum; eşimin, kızımın, kardeşinin, annesinin ve babasının neşesini, eğlencesini, heyecanını ve tepkilerini içime çektim. Tüm bunların tadını çıkarabilmemin tek yolu, sonrasında ne olacağını bilmemdi.

Lachlan bana New Orleans'ta onu neyin beklediğini anlattı. Onu benden sonsuza dek almak için tasarlanmış bir insan avı.

Başkaları beni bir suç imparatorluğunun kralıyla evlendiğim için yargılayabilirdi ama ona aşık olmaktan kendimi alamadım. Bir suç imparatorluğunun

New Orleans'ın acımasız kralı Lachlan Mount'ın dış görünüşünün altında yatan gerçeği, ne kadar onurlu, düşünceli, koruyucu ve sevecen olduğunu gördüm. Ve şimdi, beni burada ailesiyle birlikte bırakmasına sadece saatler kala, onu bir daha asla göremeyebileceğimi biliyorum.

Size hayatınızdaki en büyük mutluluğu getiren ve mümkün olduğunu bile bilmediğiniz derinliklerde sevmeyi öğreten kişiyi kaybedebileceğinizi bilmekle nasıl yüzleşirsiniz?

Henüz çözemediğim kısım da bu.

Ona nasıl sarılmayacağım ve gitmemesi için nasıl yalvarmayacağım? Kelimeler her an dilimde.

Gitmeni istemiyorum. Lütfen kal. Bizi bırakma. Kızının bir babaya, benim de kocama ihtiyacım var.

Onları haykırmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ona yalvarmak istiyorum. Ama yapmadım. Ve yapmayacağım. Çünkü ben bundan daha güçlüyüm. Bedelinin ödenmesi gerektiğini biliyorum. Yaptığı hareketlerin sonuçları olduğunu biliyorum. Ama yine de bunların hiçbirisiyle yüzleşmek zorunda kalmasını istemiyorum. onu. Onun güvende, mutlu ve *özgür* olmasını istiyorum.

Ve yine de neden gitmesi gerektiğini anlıyorum. DuFort hakkında bildikleri gerçekten doğruysa, adamın bizi aramaktan asla vazgeçmeme ihtimali var. Ve şimdi, bu haftadan sonra, Lachlan'ın geçmişinin kızının geleceğini lekelemesine izin vermesinin kesinlikle mümkün olmadığını biliyorum.

İnsanların yasalarına göre pek çok suç işlemiş olabilir ama o, kendisini avlayan rozetli adamdan daha onurludur.

Kendini kurtarmak için bu yeni başlangıcı feda etmeyecektir. Lachlan'ın ailesinin mirasını ve itibarını kendi karanlık mirasıyla karıştırma riskine girmesine imkân yok.

Bu yüzden onu daha da çok seviyorum ve bu da yaklaştığını bildiğim vedayı düşünmeyi daha da yürek parçalayıcı hale getiriyor. İşte bu yüzden yedi gün boyunca bu konuyu aklımdan çıkardım. Bu yüzden her anın tadını çıkardım. Çünkü kocamı bir daha asla göremeyebilirim.

O söylemedi ama peşinden gelmeme izin verilmediğini biliyorum. Bir şeyler ters giderse onu kurtarmaya çalışmama izin yok. I

yapamam. Benim işim kızımızın hayatını ve geleceğini korumak. Kendi güvenliğimle birlikte kocam için en önemli şey bu.

-Anlıyorum ve katılıyorum.

Bu masum canı dünyaya getirdiğimizde, tüm varlığım ve amacım değişti. Hayat artık *benimle* ilgili değildi. *Onunla* ilgili oldu.

Ama yine de bir yanım bize bahşedilen bu güzelliğten vazgeçme düşüncesiyle çılgılık atmak, ağlamak ve öfkelenmek istiyor. *Bu hayatı* istiyorum. *Bu mutluluğu* istiyorum.

Onu daha yeni bulduk ve sonsuza dek korumak istiyorum. Ama bu karar benim elimde değil.

Yarın sabah, gün ağarırken kocam gidiyor ve onu bir daha asla göremeyebilirim. Yemek boyunca beni izledi, tabağımdaki yiyecekleri itti, birçok lokmayı yutamadı. Tek olmadığımı biliyorum.

Marco, Alessandro, Francesca ve Lachlan sohbeti canlı ve hafif tuttular ama ben düşüncelerimde kayboldum ve çok az katıldım.

Sanırım hepsi anlıyor. Sırada ne olduğunu hepimiz biliyoruz - kolektif hayatlarımızın en zor vedaları. Kaçınılmazlığa teslim oluyorum ve olacakları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Her şey Tanrı'nın elinde, benim değil.

Lütfen onu koru. Lütfen onu sağ salim bana geri getir. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

"Tatlı isteyen var mı?" Francesca masadakilere bakarken yüzünde tatlı bir gülümsemeyle soruyor.

"Hayat kısa. Yapabiliyorken her tadının kıymetini bilelim," diye cevap veriyor Alessandro sırtarak.

Bu haftayı -oğullarını geri almak ve onu aynı hızla kaybedebileceklerini bilmek- kesinlikle cesurca ele aldılar. Bunu nasıl başardılar bilmiyorum ama ben de onların tavrını taklit etmeye çalıştım. Bu daha kolay oldu ama bu gece olmayacağını biliyorum.

Hayatınızın aşkına nasıl veda edersiniz?

Planının ne olduğunu sorduğumda bana "Lachlan Mount ölmek zorunda," dedi. "Aileyi ve Rory'yi korumanın tek yolu bu.

gelecek. Ve o öldüğünde, tüm yozlaşmış yetkilileri de onunla birlikte alaşağı edeceğim."

Ölü adam anahtarı olduğunu biliyorum. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama bu gece, tüm cevaplarımı alacağım. Bu benim son şansım olabilir.

Tatlı çabucak geçiyor ve çileklerle dolu hafif pandispanya harika görünüyor ama damak tadım hiçbir şey algılamıyor.

Kes şunu, Keira. Kes şunu. O burada. Henüz gitmedi. O gidince olacaklardan korktuğun için bu anın kaçıp gitmesine izin verme. Bunu ne kendine ne de ona yapma. Bu anın keder korkusuyla karartılmasına izin vermeyin. Buna değmez. Kendine pişman olacak başka bir şey verme.

Sanki bir mucize olmuş gibi, ağızımdaki meyveler lezzetle patlıyor ve tatlılıkları duyularımı dolduruyor.

İşte böyle. Hayata geri dön. Şimdi burada ol.

Düşüncelerimin içinde kaybolmaktansa odağımı değiştirip olan bitenle birlikte olmak sahip olduğum tüm gücü alıyor. *Bunun için koca bir ömür harcayabilirim.* Bu hatırlatma, akşamımı renklendiren gri bulutlardan sıyrılmamı kolaylaştırıyor.

Lachlan sanki bendeki değişimi anında fark etmiş gibi uzanıp elimi sıkıyor.

Aurora'nın başının üzerinden sessizce, "Her şey yoluna girecek," diyor. "Benden henüz vazgeçme, Hellion."

İçimden duygular akıyor ve gözlerimde oluşan yaşları durduramıyorum.

"Bu haftayı geçirdiğimiz için çok minnettarım," diyorum masadaki herkesin beni duyabileceği kadar yüksek sesle. "Kesinlikle ve gerçekten inanılmazdı. Hepinizi çok seviyorum. Bize karşı bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim."

"Sevinç ve armağan herkes tarafından paylaşıldı," diyor Alessandro. "Daha mükemmel bir eve dönüş hayal edemezdik."

"Ve ikinci eve dönüş daha da güzel olacak," diye ekliyor Francesca bilge bir ifadeyle. "Hepimizin aynı şeyi düşündüğünü biliyorum - bunun olabileceğini. Ama ben buna inanmıyorum. Tanrı bizi o kadar cömertçe kutsadı ki bunun devam etmeyeceğini düşünemiyorum. Umudunu kaybetme Keira. İnancının sarsılmasına izin verme. Daha işimiz bitmedi."

"Marco seninle gelecek oğlum," diyor Alessandro bir emir gibi.

"Elbette gideceğim. Sence gelmeme engel olabilir mi?" Marco sırtarak sorar. "O benim kardeşim ve onun dünyasına bir göz attım bile. Bana ihtiyacı var. Bana neden ihtiyacı olduğunu bile bilmiyor ama ihtiyacı var."

"Sadece bu kararın olası sonuçlarına gerçekten hazırsan."

Alessandro çenesini küçük oğlununkinden daha da yukarı kaldırıyor. "Marco'nun hayatı onu buna mükemmel bir şekilde hazırladı, onaylamadığım seçimleri bile. Ona ateş etmeyi ve isabetli atış yapmayı ben öğrettim. İkimiz de kısa ve uzun mesafede ölümcülüz. Bu sadece bir hobiydi ama sizin dünyanızda eve dönmekle dönmemek arasındaki fark anlamına gelebilir."

"Ama-"

Francesca, Lachlan'ın herhangi bir karşı argüman eklemesini engelleyerek, "Aması yok," diyor. "Marco'nun sana eşlik etmesinin seni eve, hepimize sağ salim getirme ihtimali varsa, o zaman nasıl seninle gelmez?"

Lachlan ve Marco'nun, Marco'nun da onunla birlikte gitmesi konusunda çoktan konuştuklarını biliyorum ve ben de biraz bencilce olsa da bu karara katılıyorum. Ama şimdi kocamın tereddütleri var gibi görünüyor. Masanın etrafına bakıyor ve bakışları benim üzerimde duruyor.

"Keira, bunun bir oyun olmadığını anlamalarını nasıl sağlayabilirim? Belki de Marco'nun ailesiyle kalması gerektiğini?"

Bütün gözler bana dönüyor. Derin bir nefes alıyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum.

Lachlan haklıydı. Marco'nun neyle karşı karşıya olduğunu bilmeliler ve bunu yapabilmemin tek yolu her şeyi olabildiğince basit ve doğru bir şekilde ortaya koymak.

"Oğlunuz New Orleans'ın yeraltı suç dünyasının kralı. Korkulan ve sevilen biri. Şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha fazla avuç içi yağladı ve daha fazla yasayı çiğnedi. Federal Ajan DuFort'un neden ona karşı bir şeyler hissettiğini bilmiyorum ama Lachlan Mount'u alaşağı etmek muhtemelen emniyet teşkilatında kariyer yapmanın en hızlı yoludur. Kim böyle bir başarıya imza atarsa, muhtemelen bunun için her türlü madalya, takdirname ve ödül alacaktır. Hepimiz biliyoruz ki

Geri gelmeme ihtimali var ve olumsuzluklara odaklanmak istemesem de, Marco onunla giderse, onun da geri gelmeme ihtimali var. Eğer o giderse, iki oğlunuzu da kaybetme ihtimaliniz var. Bu riski almak istiyor musun?"

Bunu açıkça söylemek, Marco'nun gitmesini neden hepimizin istediğini anlamamı sağladı. Marco olmadan Lachlan'ın hiç şansı olmayabilir.

Ve daha onlar söylemeden ne diyeceklerini biliyorum. "Ben gidiyorum."

"O gidiyor."

"İkisi de gidiyor."

"Hepiniz çıldırmışsınız," diyor kocam, elimi bırakıp iki avucunu da yüzüne götürerek. "Nasıl olur da-"

"Aşk için. Umut için. İkinizin de geri dönme şansı için. Bazen her şeyi riske atmanız ve sizi bu zamana kadar koruyan güce güvenmeniz gerekir," diye başlıyor Francesca, ses tonu başka tartışmaya yer bırakmıyor. "Bunca yıldır sakladığım inanca asla inanmazdın. Ve senin dönüşünle, bu inanç ruhumun derinliklerinde bir bilince dönüştü ki Tanrı sizi bağışlamadı, sadece ikinizi de bizden aldı. İkiniz de gittiniz. İkiniz de dönün. O zaman, daha önce hiç kutlamadığımız gibi kutlayacağız. Bunu değiştiremezsin, oğlum. İkiniz de gidin. İkiniz de döneceksiniz. Bundan hiç şüphem yok."

Lachlan'ın annesi inancını ve derin bilgeliğini nereden alıyor, hiçbir fikrim yok, ama kesinlikle kendim için biraz almak istiyorum. Sanırım neredeyse herkes umudunu yitirmişken kırk yılı aşkın bir süre dua ettikten sonra, başkalarının anlamadığı şeyler öğreniyorsunuz.

Lachlan teslim olurken, "Hepiniz risklerin farkında olduğunuz sürece," diyor.

"Aldığım riskin fazlasıyla farkındayım. Ben zaten senin hayatında kısa bir süre de olsa yaşadım kardeşim. Bensiz, aslanın inine tek başına giriyorsun. Bu bedende nefes olduğu sürece bunun olmasına asla izin vermeyeceğim." Bana başıyla onay verdi. "Şafakta ayrılıyorruz. Farklı bir uçağa bineceğiz. Farklı kuyruk numaraları. Döndüğünüze dair kimseyi uyaracak bir şey olmayacak. Güvenli bir şekilde dönebilmemiz için tüm bunların eksiksiz yapılması gerekiyor."

Lachlan masanın öbür ucundan kardeşine bakıyor, sanki söyledikleri karşısında afallamış gibi. "Buna nasıl hazır olabilirsin ki?"

Marco omuz silkiyor. "Hayatım boyunca bu an için hazırlandım. Bilsem de bilmesem de gerçek bu. Yaşadığım her bir deneyim beni, seni geçmişinden kurtararak geleceğini yaşayabilmen için arkanda olması gereken mükemmel adam yaptı. Bu benim için yaratılmış olduğum an ve bunu hayatta kaçırmazdım."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LACHLAN

"Ailem delidir. Deli. Anlamıyorlar. Neyle uğraştığımı anlamıyorlar. Riskleri anlamıyorlar," diyorum Keira'ya, Aurora yatakta oynarken odamızda yalnız kaldıktan sonra.

Daha önce Marco'nun benimle gelmesinin avantajlarını görmüştüm. Daha önce yedekte olması son derece yardımcı olmuştu. Ama şimdi ailemle vakit geçirdiğim için, ailemin iki oğlunu da kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. İntihar görevi olabilecek bir şeyde benimle gelmesine izin vermek yanlış olur.

"Bence riskleri kesinlikle anlıyorlar ama başarısız olmaktansa seninle Marco'ya güvenmeyi tercih ediyorlar."

"Delilik."

"Ya da hayata karşı senin duymadığın bir güvenleri var."

Karıma inanamayarak bakıyorum. "Onlarla aynı fikirde misin? Gerçekten benimle gelmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Elimde olsa seninle birlikte koca bir ordu gönderirdim," diyor. "Eve, yanıma gelmen için ne gerekiyorsa yaparım."

"Onun gelmesine izin vermek bencillik gibi geliyor. Ya ikimiz de-" Keira konuşmamı engellemek için avucunu uzattığında sözlerimi yarıda kesiyorum.

"Bu şu anda odaklanmana izin verilen bir şey değil."

O haklı. Bu düşüncayı aklımdan kalıcı olarak çıkarmalıyım. Başarısızlık ihtimaline odaklanamam ama bunun bir ihtimal olduğunu kabul etmek zorundayım. Bu işe safça giremem. Ne yapmam gerektiğini ve buna eşlik edebilecek tehlikeleri biliyorum.

Lachlan Mount ölmek zorunda.

DuFort daha azıyla tatmin olmayacaktır. Beni kilit altında tutmak istediğini söylüyor ama ben gerçeği biliyorum. Suikastı ayarlar ayarlamaz içeride öldürüleceğim. Onun planlarının farkındayım. Bütün hafta haberleri takip ettim. İnsan avı devam ediyor. Fransız Mahallesi'ni izliyorlar. Tanıdığım ortaklarımı sorguladılar. DuFort'un kamuoyuna yaptığı her açıklamada, hayal kırıklığı açıkça görülüyor. New Orleans'ta olup bitenleri düşünmemek ve bunun yerine ailemle geçirdiğim bu değerli zamanın tadını çıkarmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Sanki biri geçmişe hapsolmuş, diğeri ise yeni bir geleceğin tadını çıkaran iki farklı adam gibiyim.

DuFort ölmemi istememiş olsa bile, bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğimi biliyorum.

Lachlan Mount ölmek zorunda.

Artık o olamam.

Eskiden yaşadığım hayatı yaşayamam.

Artık bu dünyada benim için şiddet, karanlık ve ölümden çok daha fazlasının mevcut olduğunu görüyorum. Önceleri, imparatorluğumdan ayrıldığımızda bize ne olacağını tam olarak bilmiyordum. Evet, hazırlıklarımı yapmıştım ama hayatımın geri kalanını arkamı kollayarak geçirecektim. Bu, nasıl ortadan kaldıracığımı bulamadığım tek faktördü. Ve şimdi, çözümü görüyorum. Luca Giordano olabilirim. Ailesinin sevgisiyle çevrili, el üstünde tutulan bir evlat olabilirim.

Aileme var olduğunu bile bilmediğim bir hayat verebilirim.

Ama önce geçmişimle yüzleşmeliyim. Doğru olanı yapmalıyım. Pimi çekip her şeyin patlamasına izin vermeli ve zarar görmeden kurtulabilmek için dua etmeliyim.

DuFort da düşmek zorunda.

Bu söz konusu değil.

Bunu ömür boyu sürecek bir kan davasına dönüştürmesine izin verilemez. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Federal olarak onaylanmış bu suç ailesinin dokunaçlarının bana gösterilen bu güzel dünyaya ulaşmasına izin vermeyeceğim. *Bunun olmasına izin veremem.*

Benim ölü adamın anahtarı ölümcüldür. Birçok kişinin içini boşaltacak. New Orleans şehri *asla* eskisi *gibi* olmayacak.

Ama her şey yarın başlayacak.

Kardeşimi bu karmaşanın içine çektiğim için duyduğum beklenmedik suçluluk duygusu bu gece beni boğabilir ama buna izin vermeyeceğim. Hepsi kendi seçimlerini yaptı. Bu gece, ben kendiminkini yapacağım.

"Bütün gece sana ve Rory'ye sarılmak ve dünyanın geri kalanını unutmak istiyorum."

Keira bana doğru geliyor, sanki o boşluğu doldurmak için doğmuş gibi kollarıma atılıyor.

"Ve sahip olacağın şey de bu, aşkım. Biz seniniz. Her zaman. Ne olursa olsun. Tekrar birlikte olmamız için gereken buysa binlerce ömür bekleyebilirim. Bunu bil. Bunu hisset."

Kollarım ona dolanıyor ve onu sıkıca kendime sarıyorum, kokusunu içime çekiyorum, cehaletimle ona nasıl sahip olabileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi, aşkını bana kendi iradesiyle verdiği için kutsal olan her şeye şükrediyorum.

"Seni hâlâ hak etmiyorum ama benim olduğun için minnettarım."

Kolları etrafımda sıkılaşıyor ve birkaç saniyeliğine dünya kayboluyor ve kalplerimizin birbirine çarpmasından başka hiçbir şey yok.

"Anne," diyor Aurora ve ikimiz de anında dönüyoruz. Yatağın kenarına doğru sürünürken ellerimiz birlikte uzanıyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum, onu bir koluma alıp bize sarılması için kaldırıyorum.

İşte bunu korumak için geri dönüyorum. Uğruna savaştığım şey bu. Korumak için ölmeye hazır olduğum şey bu. Bu. Tam burada.

"Baban seni seviyor prenses. Çok uzun kalmayacağım. Elimden geldiğince çabuk döneceğim," diyorum gözyaşlarıyla parlayan Keira'nın bakışlarıyla buluşarak.

"Kesinlikle döneceksin," diye fısıldıyor bana. "Mümkün olduğunca çabuk. Yaşayacak yeni bir hayatımız var ve bu inanılmaz."

Ne Keira ne de ben bütün gece uyuyamadık. Geçmişte, bu saatleri bedenlerimiz tutkuyla birbirine kilitlenmiş olarak geçirirdik, ama bu değil

Gece. Karanlıkta fısıldaşıyor, kızımızın saçlarını okşuyor, döndüğümde hayatın nasıl olacağından bahsediyoruz.

Şafağın ışığı kemerli pencerelerden içeri süzülene kadar kalbim defalarca kırılıyor ve yeniden biçimleniyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor Keira güneş battığından beri bininci kez.

"Seni sevmenin mümkün olduğunu bildiğimden daha çok seviyorum," diyorum ona. Sırada ne olduğunu ikimiz de biliyoruz.

"Gitmek zorundayım."

Hafifçe başını sallıyor. "Biliyorum."

"Burada güvendesin. Ne olursa olsun, ikinizi de güvende tutacaklar." "Bunu ben de biliyorum."

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim." "Biliyorum," diye fısıldıyor bir kez daha.

Derin bir nefes alıp bırakıyorum, çocuğumuz başını aramızdaki yastığa koyarken sevdiğim kadının gözlerine bakıyorum.

"Kızımıza iyi bak." "Hayatım pahasına."

Aurora'nın alnına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Seni seviyorum, bebeğim. Baban yakında evde olacak."

Kapıya hafif bir vuruş geliyor. "Tekne hazır."

Keira'nın yanağından bir damla yaş süzülür. "Git öcünü ol ve sonra ölmesine izin ver. Her şeyi geride bırak ve bize geri dön."

"Döneceğim."

Karımın dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra, dün geceden kalma kıyafetlerimle yataktan kalkıyorum.

"Bir şey daha var."

"Ne?" diye soruyor, gözyaşları alt kapağını devirerek.

"Yüzüğüne ihtiyacım var."

Savaşçı bir kraliçe gibi Keira soru sormuyor. Yüzüğü parmağından çıkarıp bana uzatıyor. "Hepimiz için buna bir son ver."

"Bitireceğim," diye cevap veriyorum, elimi metal ve taşın etrafına kapatıyorum. En azından bu şekilde, ondan bir parçayı yanımda götürüyorum - bizi özgür kılmaya yardımcı olacak bir parçayı. "İyi uykular aşkım. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Seni seviyorum."

Ve dün hazırladığım çantayı kaptığım gibi kapıya yöneliyorum.
Lachlan Mount'un ölme vakti geldi.

KIRKINCI BÖLÜM

LACHLAN

"Hazır mısın?" Yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapatırken Marco soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Bu iş ne kadar çabuk biterse, biz de o kadar çabuk döneriz."

"Kesinlikle," diyor Marco. "Annem ve babam vedalaşmak için aşağıda bekliyorlar."

Anne ve baba. Kendimle ilgili olarak düşündüğümde bu kelimeler beni hâlâ şok ediyor. *Benim de ailem var.* Bu gerçeğin normal hissettirmesi ne kadar sürer bilmiyorum ama önemli değil. Sadece bunun için minnettarım, hem de sayamayacağım kadar çok nedenden ötürü.

"Hadi gidelim."

Geniş fuayenin tonozlu tavanlarının altında, annem ve babam sanki onların arasından geçmeden gitmemi engellemek istercesine kapıyı kapatmış bekliyorlar.

Koruyucu ve sevgi dolu ebeveynlere sahip olmak yeni bir deneyim ve buna çok değer veriyorum.

"Oğlum," diyor annem, ellerimi kavramak için ellerini uzatarak.

"Seni seviyorum," diyorum o daha devam edemedi. "Sana ihtiyacım var

Bunu biliyorum."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Bildiğini biliyorum. Sen iyi bir çocuksun. İyi bir adamsın. Senin annen olmaktan gurur duyuyorum. Bana bu haftayı verdiğin için çok minnettarım. Hayatımın en harika hediyesi oldu."

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Şanslı olan benim. Olduğun her şey ve bizim için yaptıkların için *sana* ne kadar teşekkür etsem azdır ama yine de *teşekkür ederim*. Karımı ve kızımı sevdiğin ve onları güvende tuttuğun için teşekkür ederim. Bana bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin."

Ellerimi bırakıyor ve ince kolları omuzlarıma dolanıyor. Eğiliyorum ve beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca kavlıyor. Tüm vücudu yüzünden aktığını bildiğim gözyaşlarıyla titriyor ama ben geri çekilmiyorum. Uzun anlar boyunca, beni bir daha asla göremeyecekmiş gibi bana tutunuyor ve bunun büyük bir olasılık olduğunu biliyorum.

Ne olursa olsun, bu hafta için her zaman minnettar olacağım.

Eskiden olduğum istenmeyen küçük çocuk artık yok. Beni seven ve sağ salım dönmem için dua eden bir ailesi olan bir adamım. Hayatım ve geleceğim bu kadın ve onun sevgisi sayesinde geri dönülmez bir şekilde değişti.

Beni bırakırken, "Geldiğin için teşekkür ederim ve dualarıma cevap verdiğin için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor.

Ben başparmağımla yanaklarındaki gözyaşlarını silerken babam ona yaklaşıyor ve kolunu onun yanına doluyor.

"Yakında döneceğim," diyorum ona, doğru söylediğimi umarak.

"Evet, döneceksin," diye cevap veriyor babam, elini omzuma vuruyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Geri döneceksin oğlum. Birbirimiz hakkında öğreneceğimiz çok şey ve paylaşacağımız daha pek çok mutlu anı var."

Diğer kolu beni sararken, ben de ona sertçe sarılıyorum.

"Sen güçlüsün," diye fısıldıyor kulağıma. "Sen baştan aşağı bir Giordano'sun. Kardeşin seni güvende tutacak. İkiniz de yaptığınız her şeyde muzaffer olacaksınız ve ikiniz de eve, bize döneceksiniz. Sizi bekliyor olacağız."

Boğazımdaki dev yumruyu yutuyorum ve gözyaşlarımı zorlukla kontrol altında tutuyorum. Daha önce hiç bu kadar çok duygunun içimde kaynadığını hissetmemiştim.

"Evet baba," diyebildim ancak.

Geri çekiliyor ve her iki yanağıma birer öpücük konduruyor. Benden Marco'ya bakıyor.

"Oğullarım. Benim güzel oğullarım, kendi adamlarını oldular. İkiniz de gidin ve ikiniz de dönün. Anladınız mı?"

"Evet, baba," diye tekrarlıyor Marco. "Sana söz veriyorum."

Babamın yüz ifadesi bütün hafta boyunca gördüğüm en ciddi ifadeyle başını sallıyor. "Güzel. Şimdi git. Tekne bekliyor. Jet hazır. Giordano ailesi yakında tekrar bir arada olacak."

Son bir kucaklaşmadan sonra Marco'yla ön kapıdan çıktık ve teraslı bahçelerden oluşan masal diyarından geçerek onu bekleyen tekneye kadar takip ettim.

Halatları atana kadar konuşmuyoruz. "Hazır mısın?"

"Neredeyse."

Parlak bir gün doğumunun turuncu ve pembesi gökyüzünde parıldarken ve gölün sakin yüzeyinden yansırken başını bir yana eğiyor, sanki bir ustanın elinden çıkmış gibi, sanki annemiz tarafından yapılmış gibi. "Yapılacak ne kaldı?"

Spor çantamın fermuarını açıyorum ve gümüş bir kutu çıkarıyorum. "En iyi arkadaşımın küllerini serpmem gerekiyor. Senden önce tanıdığım tek kardeşimin. V buraya hiç gelmemiş olabilir ama burası gördüğüm en güzel yer ve onu güzellik ve huzur içinde toprağa vermek en doğrusu gibi görünüyor."

Bunu yapmak için başka bir şansım olmayabileceğini söylemeyi bırakıyorum, çünkü Marco bunu zaten biliyor.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Elbette. Bu çok uygun. Gölün ortasında belki?"

Başımı sallıyorum, o da dümendeki yerini alıyor ve tekneyi rıhtımdan uzaklaştırıp bizi suyun üzerinde hızla ilerletiyor.

Yükselen güneş kalp durduran güzellikte bir an yaratırken, zar zor hareket edene kadar yavaşlıyor ve vazoyu açıyorum.

"Huzur içinde yat, Alexander Victorious. Tanrı ruhunu kutsasın ve seni ahirette güvende tutsun. Seni seviyorum kardeşim."

Külleri suya düştüğünde, sabah boyunca tuttuğum gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Bu dünyadan bir kahraman olarak ayrıldın, tam da istediğin gibi. Huzur içinde ol, eski dostum. Bunu hak ediyorsun."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

LACHLAN

Marco ve ben, bizi İtalya'ya getirenden farklı bir jetle seyir irtifasına ulaşana kadar pek konuşmuyoruz. İnsan avı devam ediyor ve benim bu ava dahil olmaya hiç niyetim yok. DuFort'un kendi oyunu var, benim de kendi oyunum. Aklımızda tamamen farklı iki sonuç var, ama benim iradem onunkinden daha güçlü. Benim gücüm onunkinden daha fazla. İtalya'ya, karımın ve kızımın yanına dönmemi engelleyecek *hiçbir şey - ama hiçbir şey - yok*, ölümün kendisi dışında. Kendi ölümlülüğümle barıştım. Bu hayatımın ne zaman sona ereceğine ben karar veremem ya da bilemem. Bu bana bağlı değil. Ben sadece bana verilen her günle ne yapacağımı seçebilirim.

Ve şu anda bu seçim, kimsenin bir daha beni, karımı ya da kızımı aramasına neden olacak tek bir iz bile bırakmamayı sağlamak. İşim bittikten sonra sonsuza dek yok olacağız. Artık var olmayacağız.

Bu *da nihayet* barışa ve geçmişimin karanlığıyla lekelenmemiş bir gelecek şansına sahip olacağımız anlamına geliyor.

Keira'yı hayatımın gölgelerine çektiğimde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Onun hayatına karışmaya hakkım yoktu ama kendimi durduramadım. Mıknatısa bağlanmış bir demir gibi ona doğru çekiliyordum. Ondan uzak duramıyordum. Ne kadar denesem de karşı koyamadım.

Onun benim en büyük zayıflığım olacağını biliyordum ama en büyük gücüm olacağını bilmiyordum. Eğer o olmasaydı ve

Aurora, geçmişi geride bırakmak için hiçbir motivasyonum yok. Kütüphanemin zeminindeki o anlar hala zihnimde çok canlı. Neye dönüştüğümü fark etmenin ve bunun sevdiklerime nasıl zarar verdiğini ilk elden görmenin acısı... başka hiçbir şey beni dize getiremezdi. Başka hiçbir şey değışmek istememe neden olamazdı.

Kendi iç gözlemimin sessizliğinde, Keira'ya neden karşı koyamadığımı görebiliyorum. şimdi her şey mantıklı geliyor. O benim dünyama tam da bu nedenle getirilmişti; bu ana yol açan katalizör olmak için. Farkında olmasam da uzun zamandır beklediğim bir an.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Aurora'nın kaçırılmasıyla imparatorluğum çökmeye başlamış olabilir ama bunun tek sebebi zamanının gelmiş olmasıydı. şimdi, onu sonsuza dek yıkmalıyım.

Geleceğim her zaman beni bekliyordu ama beni bekleyen bir geleceğim *olduğundan* bile haberim yoktu. Karanlıkta, kendi acımın ötesini göremiyor ve sevdiklerimi koruyamıyordum. Ama bir keşifle, bildiğimi sandığım dünya, erişebileceğimi hiç düşünmediğim daha büyük bir deneyime yol açtı.

Hayatımın en kötü anları beni şimdiye kadar karşıma çıkan en büyük fırsata götürdü. Eğer bu bir insanın yüce bir güce inanması için yeterli değılse, neyin yeterli olduğunu bilmiyorum. şimdi yapabileceğim tek şey, o yüce gücün hayatımın en büyük işini başarmamda bana yardımcı olacağını ummak - dünyayı var olmadığıma inandırmak.

Bunu yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.

Kararlılığım kilitlenmiş, motivasyonum her zamankinden daha güçlü ve daha önce hiç sahip olmadığım bir inançla, koltuğun pelüş minderlerine yaslanıyorum ve bir esneme sesi çıkartıyorum. Tüm vücudum rahatlıyor, sanki bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyormuşum gibi. Marco'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum, bu ana kadar beni düşüncelerimle baş başa bıraktığı için minnettarım.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Dudakları bir gülümsemeyle titriyor. "Beni durduramazdın. Gerçekten. Birden fazla jetimiz var."

Bir kahkaha patlattım. "Bir erkek kardeşim olmasını sevebileceğimi bilmiyordum."

"Ben sevdim." Marco'nun gülümsemesi samimi ve kolay.

Bunların herhangi birinin onun gibi biri için normal ya da hatta iyi hissettirdiğini hayal etmek zor, ama işte burada. Görevden mi, sadakatten mi yoksa

aşk mı, yoksa üçünün bir kombinasyonu mu, gerçekten bilmiyorum. Her iki durumda da, tek parça halinde geri dönmemi istediği için minnettarım. Marco'nun sağ salım geri döneceğini ya da bunu yapmaya çalışırken öleceğimi zaten biliyorum.

Yaptığım seçimlerin ve *verdiğim* kararların bir sonucu olarak bir başkasına - bir daha asla - acı çektirmeyi reddediyorum. Eğer dönüştüğüm şey yüzünden acı çekecek biri varsa, o da sadece ben olmalıyım. Lachlan Mount'tan yalnızca ben sorumluyum. O kararları ben verdim. O seçimleri ben yaptım. Hayatta kalma ve zorunluluktan kaynaklanmış olabilirler ama yine de onları ben yaptım. Bir daha asla böyle bir cehennem yaratmayacağım. Aniden, sanki hiçbir yerde yokmuş gibi, gerçek zihnimde belirdi.

İşte bu yüzden aşktan kaçtım. Bunun beni dönüştüğüm şeyin gerçeğiyle yüz yüze getireceğini hep biliyordum.

Kimse kendi dünyasının cehennemini yarattığını kabul etmek istemez ama ben bunun doğru olduğunu biliyorum. Her an ve her karar için orada olan tek kişi bendim.

Aşk beni gerçekte yüzleşmeye zorladı ve şimdi aşk, bambaşka bir sonla yepyeni bir hikâye yazmama yardımcı olacak.

"Bir planın var, değil mi?" Marco sanki golf için başlama saatimizi konuşuyormuş gibi rahat bir ses tonuyla soruyor.

"Bir planım var," diye cevap veriyorum çenemi eğerek. "Ve bu planı benimle paylaşacak mısın?"
Parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum.

"Evet." "Yakında mı?"

"Kulağa nasıl delice gelmeyeceğini çözer çözmez."

Hakkını yemeyelim, Marco endişeli görünmüyor. "Mükemmel. Yani uçuşun sonunda ikimiz de bir sonraki adımda ne yapacağımızı biliyor olacağız?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet. Ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de işe yarayacak. Bunu biliyorum."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

MARCO

Amerika'ya döndüğümde beklediğim son şey, kendimi bir yangın ve kurtarma görevlisi gibi giyinmiş, bir itfaiye aracının arka koltuğunda, aynı kıyafetleri giyen kardeşimin yanında otururken bulmaktı.

O haklıydı. Jette ortaya koyduğu plan kulağa çılgınca geliyordu. Ama uzun yıllar boyunca garip ve beklenmedik durumlarla karşılaştığımda öğrendiğim bir şey var: İşlerin nasıl sonuçlanacağını asla bilemeyiz. Tek yapabileceğimiz en iyisini ummak, bizi koruması için Tanrı'ya dua etmek ve her şey netleşene kadar dumanın içinden ilerlemektir.

"Merak etmeyin; o asla başarısız olmaz." Bunu söyleyen itfaiye aracının şoförü, bana Joy olarak tanıtılan bir adamdı.

Kardeşim başını sallayarak, "Annenin hâlâ işlere katılmasına izin verdiğine inanamıyorum," diye cevap veriyor.

"Sanki annemin eğlenmesini engelleyebilirmişim gibi. Şaka mı yapıyorsun? Böyle şeylere bayılır. Buna giyinme oyun zamanı diyor. Onu genç ve alıngan tutan şeyin bu olduğuna eminim."

İşte beklediğimiz şey buydu; kurye kılığına girmiş, tek işi yolun hemen yukarısındaki eski malikânenin içinde bir yerlerde yangın alarmını çalıştırmak olan septuajen yaşlı bir adam.

Kardeşimin bir adam öldürmesi için geri döndüğümüzü düşünseydim, yanılırdım. Öncelikle, New Orleans'a birkaç saat uzaklıktaki pahalı bir özel akıl hastanesinden bir akıl hastası çıkarıyoruz. Bu benim için şüphesiz bir ilk.

"Tanrı anneni korusun," diye fısıldıyor kardeşim ama havadaki gerginliği hissedebiliyorum.

Umarım ne yaptığını biliyordur, çünkü ben kesinlikle bilmiyorum.

Joy'un telefonu çalıyor. "Ve iş başındayız. Geri sayım başlıyor."

Kardeşim de telefonunun ekranındaki zamanlayıcıya dokunuyor.
"Ve yerel itfaiye teşkilatının-"

Joy onun sözünü keser. "Buralarda bir çağrıya yanıt vermek ortalama dokuz dakika sürüyor. İki dakika içinde gelip altı dakikanın altında çıkarsak, onlar gelmeden yola çıkmış oluruz."

İri yarı adam boynunu çevirip arka koltuktaki bize bakıyor. "Pikap için arkadan nereye gideceğiniz konusunda iyi misiniz?"

Kardeşim başını sallıyor. "Evet."

"İyi anlaştık. Şu meşelerin öbür tarafında bekliyor olacağım ve kimsenin haberi olmadan gün batımına doğru yol alacağız. Akşam ilaçları gelene kadar onun gittiğini fark etmeyecekler." Joy, kayıp köpeğini göstererek genişçe sırtıyor. "Pekâlâ, hazır mısın? Çünkü rock zamanı."

Luca bana bakıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Vazgeçmek için son şansın."

Babamızın ayrılmadan önceki gece söylediklerini düşünüyorum. Onun sözleri olmasa bile kardeşimin bunu tek başına yapmasına asla izin vermezdim. Şu anda Tanrı'dan başka kimseye onun hayatı konusunda güvenmiyorum.

"Randevumuza geç kalmayalım. Gitme zamanı."

"Teşekkür ederim," diyor, sesi kısık, Joy'a başıyla selam vermeden önce. "Hadi gidelim."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MONTAJ

Oraya vardığımızda tesis tımarhaneye dönmüştü. Çalışanlar hastaları görünüşte tüm çıkışlardan dışarı çıkarıyor. Bir akıl hastanesinden beklenebileceği gibi, bu düzenli bir süreç değil. Bir hasta şimdiden kaçmaya çalışıyor gibi görünüyor ve birden fazla çalışan onu at nalı şeklindeki araba yolunun bir tarafında kovalıyor - Joy'un annesinin kurye minibüsünün uzaklaştığı yerde.

Biri bize el sallıyor ve Joy kamyonu park etmeden önce porte cochere'in altına kadar sürüyor.

Kolu tutup kapıyı iterek açmadan önce Marco'ya "Siperlikleri indir," diye hatırlatıyorum.

"Tanrıya şükür! Bu çok hızlı oldu! Lütfen, yangının nerede olduğunu bilmiyoruz ama insanlar duman kokusu aldı. Lütfen yardım edin," diyor beyaz önlüklü esmer bir kadın ellerini sıkarken. Parçalanmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Bu bizim işimiz hanımefendi. Merak etmeyin. Biz hallederiz."

Marco'nun arkamda olduğunu teyit etmek için hızlıca bir bakış attıktan sonra büyük tarihi eve doğru koşuyorum. Dikkatim yüksek alarmda ve yanımdan geçen her yüzü kontrol ediyorum.

Neredesin, J? Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Bunu bizim için kolaylaştır.

Dışarıdaki hastalardan biri değildi, bu da hâlâ içeride olduğu anlamına geliyor.

Asistan olup tedavi gördüğünden beri ne kadar değiştiğini bilmiyorum ama içgüdülerime göre

Destiny Jones olarak da bilinen eski sağ kolum ve üvey kız kardeşim tam da bu işi halletmeme yardım edecek kişi. *Tabii onu bulabilirsem.*

Yemek salonunu kontrol ediyoruz,

boş. Arka sundurma-boş.

Üç banyo ve mutfak boş. "Üst kat. Hadi yukarı çıkalım."

Hadi, J. Neredesin?

Merdivenleri koşarak çıkarken bir kadın hızla aşağı iniyor ve bana çarpıyor. *Yüzünü* kontrol ettim, *J* değildi.

"Yukarıda hâlâ kimse var mı?" diye

sordum. Çığlık atıp yanımızdan

koşarak geçti.

Çok yardımcı oldu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve sonunda hasta odalarının olduğu kata ulaşıyorum.

"Sen sağ tarafı al, ben sol tarafı alacağım," diye

sesleniyorum Marco'ya. "Tamamdır."

Soldaki ilk üç odanın hepsi boş.

Hay sikeyim. Yanlış mı hesapladım? Garaj yolunda koşan adam gibi çoktan kaçmış mıydı?

Dördüncü oda boş.

"Bir şey var mı?" Marco'nun olumlu cevap vereceğini umarak seslendim.

Beşinci odanın kapısını açmak için kolumu itiyorum ve tanıdık bir ses beni selamlarken tahta sıvadan sekiyor. "Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olduğunu söyle. Çünkü ben bekliyor."

Ve işte orada. *Destiny Jones - kötü şöhretli J.* Saçları daha uzun, ama bunun dışında, bu kurumun bakımı için evimden ayrıldığı günkü gibi görünüyor... karımı öldürmeye çalıştıktan ve Magnolia ile neredeyse başardıktan sonra.

Kaskımın siperliğini açıyorum. Yüzümü görür görmez, tüm çehresi bir sırıtışa dönüşüyor. Bir anlığına, bir zamanlar tanıdığım o küçük kıza benzedi. Hani şu kimseyi öldürmemiş olan.

"Hazır mısınız?"

"Benim için geleceğini hep biliyordum patron. Hadi gidelim."

Beklediği sallanan koltuktan atladı. Kucağındaki battaniyenin altından bir beyzbol şapkası çıkardı. Saçlarını düğümleyip şapkayı takıyor ve battaniyeyi bir kenara atıyor.

Gitmeye hazırdı. Nedense bu gerçek beni rahatlatıyor ve çılgın planımın gerçekten işe yarayabileceğini düşündürüyor.

"Eşyalarımızdan kurtulmalıyız." "Biz mi?" J soruyor.

"Kimsenin bulamayacağı bir yere bırakabilir miyiz?"

J bir dahi gibi hızlıca hesaplar. "Mutfaktan dışarı çıkın. Teçhizatın gidebileceği bir yakma fırını ve giyebileceğiniz birkaç önlük ve şef şapkası var. Kameralar bir bölümü kaçırıyor, bu yüzden kimse üstünüzü değiştirdiğinizi görmeyecek."

Gülmek istiyorum çünkü J'nin buradan nasıl kaçacağını biliyor olması beni hiç şaşırtmıyor. Bunu birçok kez denemiş ve güvenlik önlemlerinin artmasına neden olmuştu. Bu yüzden dikkat dağıtma ihtiyacı duydu.

"Üzerini değiştirirken ateş yakmamı ister misin?" diye soruyor.

Tabii ki ister.

"Hayır. Gidelim. Sen önden git." Bir kolumu uzattım, o da önüme geçti.

Sanki bunu milyonlarca kez hayal etmiş gibi, J doğrudan mutfğa çıkan arka merdivenlerden aşağı koşuyor.

"Önlükler ve şef şapkaları burada. Çabuk üstünüzü değiştirin," diyor ve bizi bir depoya yönlendiriyor. "Çöp yakma fırını arka kapının yanında. Acele edin. Gerçek itfaiye yakında burada olacak. Onlar sizden çok daha uzun sürer."

"Bunu nereden bildiğini sormama bile gerek yok," diyorum kaskımı çıkarıp yere atarken.

"Ne oluyor lan?" Ceketin kancasını çözerken J'nin şok olmuş haykırışı dikkatimi çekiyor.

Başımı çevirdiğimde Marco'ya baktığını görüyorum.

"Sizden iki tane var," diye fısıldıyor. İkimiz de itfaiyeci kıyafetlerimizi çıkarırken kafası bir ileri bir geri sallanıyor.

"Açıklayabilirim. Daha sonra."

J'nin gözleri geniş ve vahşi. "Ben gerçekten deli miyim?"

Ona parmaklarımı şıklatıyorum ve o da bana bakıyor. "İkizler. Uzun hikâye. Buradan çıkar çıkmaz sana anlatacağım."

Yaşadığı şok ve kafa karışıklığı dengesini bozan J, birimizden diğerine bakarak gözlerini kırıştırıyor.

"Önlükler. Şef şapkaları. Yakma fırını. Odaklan, J. Sana ihtiyacım var."

Onu yarı normal bir duruma geri döndürmek için tek gereken benim sözlerim.

"Anladım patron." Etrafında dönüyor ve uzun metal bir dolaptan şef paltolarını çıkarıp bize fırlatıyor. Sırada şapkalar var.

Tamamen farklı kıyafetler içinde J'ye başımı salladım.

"Sen bizi dışarı çıkar. Yakma fırını göster, biz de malzemeleri içine atalım. Arka bahçeye doğru gidiyoruz."

"Setten aşağı, meşe ağaçlarının arasından geçip yola çıkıyoruz," diye bitiriyor J. "Beni almaya gelen bir araba olsaydı tam olarak gideceğim yol bu. Kaybolmanın en hızlı yolu. Otoyola doğru gidebilirsin."

"Güzel. O zaman tam olarak nereye gittiğimizi biliyorsun. Acele et."

Tekrar tekrar başını sallıyor, Marco'ya bir kez daha bakıyor ve sonra hizmet dolabından dışarı fırlıyor.

Çöp yakma kanalına ve arka kapıya sadece birkaç adım kaldı. Altmış saniye içinde arka bahçeden geçip setten aşağı inmiştik bile. Gerçek sirenlerin uğultusu yaklaşırken, canlı meşelere ulaştık - Joy'un itfaiye aracıyla geldiğini görmek için tam zamanında.

Kapıyı çekip açıyorum ve üçümüz arkaya tırmanıp kapıyı çarpıyoruz ve otoyola doğru ilerliyoruz.

Görev tamamlandı.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MONTAJ

Bir kez daha kendimi arkada gözleri bağı biriyle araç kullanırken buldum.

Yakında, kendime bunun geçmişte kalacağını söylüyorum.

Ama bugün, elimde değil.

Joy itfaiye aracını şehrin dışında, Marco, J ve benim atladığımız sıradan bir depoya sürdü. Ona kaputu fırlatıp bir sedanın arka kapısını açtığımda J güldü.

"Eğer gereken buysa, öyle olsun. Seni gördüğüme sevindim patron," dedi gözlerindeki içten parıltı ve bana bir zamanlar tanıdığım küçük kızı hatırlatan minnettar bir ifadeyle.

Belki de planım düşündüğüm kadar çılgınca değildi. Karımı öldürmeye çalışan bir akıl hastasını, tutulması için *para ödediğim* enstitüden kaçırmak delice görünüyordu, ama şimdiye kadar çok iyiydi.

Güvenli eve giden yol her zamanki gibi uzun ve dolambaçlıydı ama bu sefer Marco'yla J'yi kurtarmak için yola çıkmadan önce kararlaştırdığımız gibi sessizlik içinde geçti. Kimse J'nin malikânedeki bakımı için ödeme yaptığını bilmiyordu; her şey çeşitli kuruluşlar ve sahte isimler aracılığıyla yapılmıştı. Bununla birlikte, nihayet gittiğine dair mesaj geldiğinde ilginç olacak. Onun yokluğunu fark etmeleri ve bana haber vermeleri ne kadar sürecek merak ediyorum. Her halükarda, bu olasılığa doğru geri sayım başladı.

Güvenli evin garaj kapısı arkamızdan kapanırken kontağı kapatıyorum ve içime bir huzur yerleşiyor.

Birinci adım: tamam.

İkinci adım: Birinci adımla neyi serbest bıraktığımı bulmak.

Açıkçası J'yi ne durumda bulacağımızdan emin değildim ama şu ana kadar garip bir şekilde oldukça normal görünüyor. Yine de, benim için çalışırken cinayete meyilli olduğunu bilmiyordum, yani... belki de onun için en iyi yargıcı ben değilimdir. Yakında hepimiz gerçeği kesin olarak öğreneceğiz.

Marco kapının koluna uzanırken bana baktı, ben de başımı salladım.

"Her şey yolunda. Hadi içeri girelim."

O araçtan çıkarken ben de kapımdan çıkıyorum.

Şimdi, joker kart için.

Arka kapıyı açıyorum ve J'nin üzerindeki hareketli battaniyeyi kaldırıyorum. Oturur pozisyona geçiyor ve hemen kapüşonu kafasından çekip çıkarıyor.

"Başlık hakkında şikayet bile edemiyorum. *Özgür* olmak çok iyi hissettiriyor!"

Gülümsemesi saf ve masum ama sadece bakışları bana tıpatıp benzeyen adama kayana kadar sürüyor. Ağız açık kalırken alt dudağı titriyor. Gözleri genişliyor, sanki dini bir deneyim yaşıyormuş gibi.

J'nin dudakları konuşmaya çalışır gibi şekiller alıyor ama ses çıkmıyor.

Kendini kaybetmeden önce açıklamaya başlıyorum. "Bu benim kardeşim. Benim tek yumurta ikizim. Ona Bay Mount diyebilirsiniz."

"İki Binek," diye fısıldıyor bana dönüp bakarken. "Emin misin? Çünkü daha önce deli olup olmadığımı gerçekten bilmiyordum... ama şimdi

... ikiniz mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Kaderin beklenmedik bir cilvesi. Hepimiz için büyük bir şans oldu."

"Tek yumurta ikizi." Kelimeleri neredeyse saygıyla soluyor. "Sizden iki tane. Bu gerçek dışı."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap veriyorum hızlı bir gülümsemeyle. "Hadi içeri geçelim."

Kısa bir süre içinde konuşacak çok şeyimiz var."

J anında canlandı. "DuFort'un işini bitirmenin zamanı geldi, değil mi? Bütün haberlerde o var. Çözüm gerektiren bir sorun haline geldi."

Cinayete meyilli olsa da, sözleri karşısında içimi bir aşinalık ve nostalji duygusunun kaplamasına engel olamıyorum. J her zaman pratik olarak aklımı okuyabilirdi. V gibi, iletişimimizin çoğu sözsüzdü ama inanılmaz derecede etkiliydi.

"Evet. DuFort'u... Lachlan ve Keira Mount'u ortadan kaldırma zamanı geldi."

J'nin gözleri bir an için bir kez daha açılıyor ve sonra neşeyle gülümsüyor. "Tam anlamıyla ölü adam değiştirme zamanı mı? Ne *zamandır* bu günü bekliyordum." Arabadan atlıyor ve ellerini çırpıyor. "Hadi çocuklar. Hadi yapalım şunu. Bu el bombasının pimini çekmeye hazır doğmuşum."

"Güzel," diyorum ona evin kapısını açarken. "Çünkü balığa gidiyoruz ve yeme ihtiyacımız olacak."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

MARCO

Amerika'ya döneli iki gün oldu ve kendimi başka bir aracın içinde buldum. Bu kez Fransız Mahallesi'nde bir ara sokakta oturmuş, akıl hastanesinden kaçırdığımız kardeşimin eski üvey kız kardeşinin onu ve ailesini sonsuza dek özgür bırakma planının bir sonraki adımını uygulamasını bekliyorum.

Bu hiç sahip olmayı beklemediğim bir iş, ama benim demekten onur duyduğum bir iş. Bir kardeşe sahip olmamaktan kesinlikle daha iyi ve kesinlikle daha ilginç.

J'yi birkaç blok ötedeki Bourbon Caddesi'nin bir köşesine bıraktım ve şimdiye kadar kardeşimin gizli evine girmiş ve umarım annemizin tablosunu çoktan kaldırmış olmalıydı. Annem ona yeni bir resim yapardı, ama tabloyu yeni hayatına yanında götürmek istemesini yargılayamam ya da tartışamam. Ama J'nin almak için evde olduğu tek şey bu değil. Kardeşimin içinde ölü adamın anahtarının olduğu başka bir sihirli spor çantası var. Anladığım kadarıyla, sabit disklerle dolu bir çanta. Lachlan Mount'un küçük kara kitabına eşdeğer, tüm şehri paniğe sürüklemeye yetecek kadar insan hakkında suçlayıcı bilgi içeriyor.

Ancak görevimiz birden fazla amaç taşıyor. Dikkatim sokağı çevreleyen duvarla bütünleşen gri garaj kapılarına kilitlenmiş durumda. Arkamda, köşeye yakın bir yerde, Joy'un bize bildirdiğine göre, kardeşimin gizli bölgesine bilinen tek giriş ve çıkışlardan birini kontrol etmek için kolluk kuvvetleri tarafından kullanılan siyah bir teslimat kamyonu var. Nerede olduğunu bilmiyorlar, o yüzden umut ediyorlar,

Eninde sonunda, yakalayabilecekleri ya da takip edebilecekleri biri gelecek ya da gidecek.

Joy'a göre, İtalya'ya yaptığımız ilk seyahatin ertesi sabahından beri orada bekliyorlarmış. Şimdi J, Keira Mount gibi giyinerek onlara büyük bir heyecan yaşatacak.

Bu sabah J, kardeşimin eşinin kıyafetlerini ve evlilik yüzüğünü takarak güvenli evden çıktı. J saçına Grace Kelly tarzı bir Hermès eşarp eklediğinde ne kadar benzediklerine ben bile şaşırdım. Umarım yetkilileri de kandıracak kadar benzerdir. Bir haftayı aşkın süredir hiçbir şey yapmayan ağabeyim, hemen her şeyi yutacaklarına inanıyordu ve Joy da ona tamamen katılıyordu.

Göstergedeki saate tekrar baktım. J şimdiden öngördüğümüz programın beş dakika gerisindeydi.

Neden bu kadar uzun sürdü kadın?

Luca'nın bir haftalık yokluğundan sonra içeride ne bulacağı konusunda hiçbirimizin gerçek bir fikri yoktu, ama şimdi, planın bir parçası olarak gerçekten deli bir kadını kullanmanın bilgeliğini sorgulamaya başlıyorum.

Haydutluk mu yaptı?

Neyse ki önümdeki minibüste bulunan polislerin onun içeride olduğundan haberi yok, bu yüzden zaman dilimi onun çıkışını tehlikeye atmıyor. Kardeşim J'nin tam olarak istediği şeyi yapabileceğine ve yapacağına inanıyor ve ben de ona olan inancının ve güveninin yersiz olmaması için dua ediyorum.

Üç dakika daha geçiyor ve parmaklarım kardeşime bir sorun olabileceğine dair mesaj atmak için kaşınıyor. Telefonuma uzanamadan garaj kapısının alt kısmı kaldırımdan yükseliyor.

Tanrıya şükür.

Dikkatim bir anda önümdeki kapı ile dikiz aynamdaki minibüs arasında bölünüyor.

Hadi, J. Yapalım şunu.

Programın neredeyse on dakika gerisindeyiz ama yine de her şey mükemmel gidebilir. Kardeşime mesaj atmak için telefonuma uzanıyorum.

Kapı yükseliyor. Neredeyse hareket halinde.

Cevabı kısa.

Kapı yarıya kadar yükselir yükselmez, içeride bir motor devirlenir ve ses sokakta yankılanır.

Umarım hızlı bir şey seçmiştir.

Belli ki bu endişelenmem gereken bir şey değil çünkü bir araba kapıdan çıkar çıkmaz siyah bir BMW garajdan fırlayıp ara sokağa dalıyor. İleri doğru fırlarken lastikler gıcırıyor, engebeli kaldırımdan aşağı uçarken bir çöp konteynerinden kaçıyor.

O anda polis minibüsündeki kaosu hayal bile edemiyorum ama BMW ara sokaktan caddeye fırladığında, ben vitesime dokunmaya fırsat bulamadan minibüs sarsılarak hareket ediyor. Gözetim minibüsü, BMW'li J'nin peşinde ara sokaktan hızla çıkarken Camry'min yan tarafına neredeyse sürtüyor.

Mükemmel. Kovalamaca başladı.

Vitesi boşa alıp minibüsü takip ediyorum, içerideki her kimse DuFort'un telefonda olduğunu umuyorum. Bu konuşmaya şahit olmak çok faydalı olurdu... bu yüzden, kardeşimin deyimiyse, *balığa çıkıyoruz*.

Minibüs virajlarda savruluyor, BMW'yi takip eden diğer araçlara neredeyse yandan çarpıyor. Belli ki minibüs yüksek hızla kovalamacalar için tasarlanmamış çünkü devrilecek gibi görünüyor. Birkaç araba boyu geride, kargaşanın dışında sakın sakın sürüyorum, çünkü minibüsün aksine, J'nin tam olarak nereye gittiğini biliyorum. Ama tüm bu operasyon sadece DuFort yemi yutarsa mükemmel gidecek.

Birkaç dakika sonra minibüsün J'nin kaçamak sürüşüne ayak uydurmakta zorlandığı anlaşılıyor. Bir kırmızı ışıpta daha geçti, neredeyse bir belediye otobüsüyle çarpıştıyordu.

Vay canına, bu işte iyiymiş.

Belli ki kardeşim onun neler yapabileceğini biliyordu. Sürüşünün bu kadar yetenekli olmasını kesinlikle beklemezdim.

Tam minibüsün onu kaybedeceğini düşündüğüm anda, gümüş rengi bir Mercedes ışıklarda kükreyerek yanımdan geçti ve bir SUV ile polis minibüsünün önünü kesti. Polis takibine karşı tavizsiz bir yaklaşımla BMW'ye yetişiyor.

DuFort olmalı. *O olmalı.*

Kardeşim, şehrin neresinde olursa olsun, DuFort'un yemi yutacağına yemin etti. Elinde değildi. Kibri bu fırsatı kaçırmamasına izin vermezdi.

J'nin sürüşü, şeritleri keserek, trafikteki boşlukları düzgünce vurarak ve çarpışmalardan tamamen kaçınarak daha da yetenekli hale geliyor. Eğitimsiz bir izleyici için bu bir karmaşa gibi görünüyor ama benim için mükemmel.

İskeleyle sadece birkaç dakika kaldı. Çok yaklaştın, kızım. Oraya git, çık ve koş.

Hâlâ arabalara yetişmeye çalışan minibüs neredeyse bir yayayı eziyor ve ardından bir tur otobüsü hiçbir uyarı yapmadan önünde durunca çarparak duruyor.

Yanından geçip gidiyorum ve J'ye yetişmek için köşeyi dönen gümüş Mercedes'in lastiklerinin gıcırdadığını duyunca gülümsüyorum.

Neredeyse geldik. Neredeyse vardık.

İskele görünür görünmez, bir mucizenin gerçekleştiğini görüyorum.

J J çoktan siyah BMW'den inmiş, iki omzunda birer spor çantası, iskelenin sonunda onu bekleyen tekneye doğru koşuyor. Gümüş Mercedes bir kaldırıma atlayıp çimlerin üzerinden geçiyor ve durmak için sarsılırken park halindeki BMW'ye neredeyse çarpıyor.

Kapı hızla açılıyor ve takım elbiseli orta yaşlı bir adam dışarı fırlayıp iskeleyle doğru koşarken kardeşim J'yi tekneye çekiyor.

Dümendeki her kimse çift gazı köklerken, sıradan beyaz kiralık balıkçı teknesinin etrafındaki su çalkalanıyor. J ve kardeşim arka güvertede dururken tekne kükreyerek uzaklaşıyor.

Elinde silah, Mercedes'li adam iskelenin sonuna doğru koşarken tabancasını tekneye doğru ateşliyor.

Park ediyorum, iniyorum ve DuFort'un Mercedes'i olduğunu tahmin ettiğim açık kapıya doğru koşarken eğiliyorum. Bu o olmalı.

Manyetik takip cihazını ve dinleme cihazını koltuğun altından geçirip metale kilitlemem on saniyeden az sürüyor.

Bunun bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum.

Gözümün önünden kaybolan tekneye son bir kez baktıktan sonra koşarak Camry'ye dönüyorum ve vitesi takıp uzaklaşıyorum.

Açık pencereden, iskeleden tekneye bağırان adamın aciz öfkesini duyabiliyorum.

"Seni öldüreceğim, kaltak! Küçük kızını elime geçirene kadar bekle!"

Evet, bu o.

Ben otoparktan çıkarken tiradının geri kalanı kesiliyor, ama Leo'nun bundan sonra söylediği her şeyi anlayacağını biliyorum.

Seni yakaladık, DuFort. Seni yakaladık.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

MONTAJ

J kollarında spor çantalarıyla tekneye doğru koşarken, Keira'nın binlerce mil uzakta, kızımızla birlikte, güvende ve sağlam olmasından hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Onun bu işe karışmasına asla izin vermezdim. Hayatta olmazdı. Dünyadaki tüm aşk ya da para için değil. Karım bir daha *asla* böyle bir hayatın parçası olmayacak. *Asla*.

"Haydi! Gidelim!" Gümüş bir Mercedes, V'nin kullanmayı sevdiği siyah BMW M5 ile neredeyse çarpışırken elimi uzatıp J'yi arabaya çekiyorum.

Arabadan bir adam çıktı ve yüzünü bile görmeden DuFort olduğunu anladım. Yaptığı ilk şey aşağı çekmek oldu.

Aptal. Bu mesafeden bizi asla vuramaz.

J güvenli bir şekilde gemiye bindiğinde, kaptana bağıryorum, "Gemide! Gidin!"

Hadil!"

İkiz dizel motorlar tüm güçleriyle homurdanırken ve tekne suda ileri doğru sarsılırken bizi sabitlemek için fiberglas kemeri ve J'yi tutuyorum.

Ama DuFort her zaman bir aptal olmuştur. Bize doğru boşaltıyor ve iskele ile aramızdaki çalkantılı su mesafesi artarken onu gülümseyerek izliyorum.

Her zaman bir adım geride olacaksın, DuFort. Kibrinin bedeli bu.

Ve Marco'nun Mercedes'in kapısının arkasına süzülüşünü izlerken, onsuz bunu başaramayacağımı biliyorum. *Teşekkürler kardeşim.*

Bizi durdurmak için hiçbir şey yapamayan DuFort, iskelenin ucunda durduğu yerden uzaklaştıkça tekneye bağırırken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Çok güzel bir manzara.

DuFort'u selamlıyorum, sırf Marco'ya üzerine düşeni yapıp kaçması için daha fazla zaman vermek için.

J de DuFort'la yüzleşmek için dönüyor. Kolu yukarı kalkıyor ve parmaklarıyla bir silah oluşturup tetiği çekiyor. DuFort'un öfkeli çığlıkları, biz mükemmel kaçışımızı gerçekleştirirken motorların gürültüsü ve suyun sesi arasında kayboluyor.

Sahne hazır.

Şimdi benim oyunumu oynuyorsun, DuFort. Umarım büyük finalin tadını çıkarırsın.

On dakikadan kısa bir süre sonra J ve ben tekneden inerek çok daha büyük bir gemiye bağlı alçak bir platforma çıktık. Kaptan ve ikinci kaptan bizi selamlıyor ve kaptan gemiyi nehrin yukarısına, o gün için son varış noktası olan marinaya doğru yönlendiriyor. Kiralık tekne de artık düz beyaz değil. İkinci kaptan DuFort'un görüş alanından çıkar çıkmaz beyaz etiketleri sıyırdı ve teknenin *Roy's Rockin' Reels* olduğunu ortaya çıkardı. Federaller bembeyaz bir balıkçı teknesi arıyorlarsa, onu asla bulamayacaklar. Tekne artık kırmızı, beyaz ve mavi renklerde ve bu değişim altmış saniyeden kısa sürdü.

Kesinlikle harika, Leo.

Ona birazdan şahsen teşekkür edeceğim, çünkü J ve benim şu anda görmeye yönlendirildiğimiz adam o. Paslanmış bir kargo gemisinin metal lomboz tarzı kapısından geçiyoruz ve tamamen farklı bir dünyaya giriyoruz. Leo'nun kargo gemisinin içi dışarısı gibi görünmüyor. İç duvarları deri ve maun kaplıyor ve pirinç gemi aplikleri yolu aydınlatıyor. Bizi Leo'ya götüren yirmili yaşlardaki adam bir başka lomboz kapısında duraklıyor, bu kapı püsküllü deri ve pirinç perçinlerle tamamlanmış.

Bu bana Leo'nun hayattaki güzel şeylere olan düşkünlüğünü her zaman sevdiğimi hatırlatıyor.

Adam kapıyı çalıyor. "Geldiler, *mösyö*." "Girin." Leo'nun içeriden seslendiğini duyuyorum.

Genç adam kapıyı açan pirinç çarkı çeviriyor ve bir kolunu uzatarak içeri girmemizi işaret ederek kenara çekiliyor.

J'den aldığım spor çantaları omuzlarımda kaydırarak iç kabine adım atıyorum.

Ayakkabılarım göz alıcı kütüphaneyi kaplayan kat kat oryantal halılara batıyor. Leo'nun sanat sevgisi burada tam anlamıyla sergileniyor. Duvarda, ilk baskı nadir kitapların bulunduğu rafların arasında bir Monet asılı. Odanın köşesindeki sütunun üzerinde bir Degas heykeli duruyor.

Leo, XV. Louis masasının arkasında duruyor, bronzlaşmış yüzünde bir gülümseme var.

"O iyi ve deli, *dostum*. Sınıfsız Amerikalı ağzından durmadan kezzap ve pislik saçıyor."

"Bilmemiz gereken bir şey var mı? Bu arada teşekkür ederim."

Leo omuz silkiyor. "Benim için bir zevk. Sana, karına ve kızına ağza alınmayacak şeyler yapmak istemesi bir yana... ilgi çekici bazı şeyler söyledi. Arama emri için kirli bir yargıyla temasa geçti. Evinizi yağmalayacaklarını bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Bekleniyor," diyorum, eşyalarımın kaybı konusunda hiçbir şey hissetmiyorum. Onlar sadece eşya.

"Öyle olmalı," diyor Leo başını eğerek, böcek ve takip cihazının alıcılarından birini bana uzatırken. "Çünkü Remy bardaki alıcının beklenenden çok daha büyük olduğunu söylüyor. Sadece bir resim alacağınızı söylediğinizi sanıyordum?"

Dikkatim yanımdaki J'ye yöneldi. "Ne yaptın sen?"

Gülümsediğinde, tıpkı bir zamanlar tanıdığım yaramaz küçük kıza benziyor. "Beş bin dolar için bar müdürünün ne izlediğini umursamadığını düşündüm... bu yüzden mekânı soydum. Tertemiz."

J'nin bileğine baktım ve daha önce fark etmediğim bir şey gördüm.

"Benim saatimi takıyorsun."

Sırıtişı daha da genişliyor. "Bunu hep sevmişimdir. O domuz DuFort'un bunu almasını istemedim. *Hiçbir şeyini* almasını istemedim."

"Ne aldınız?"

"Remy'nin söylediğine göre, bir Monet, iki Picasso, bir Van Gogh, Comesetti, çeşitli diğer empresyonist eserler, ayrıca içeriği bilinmeyen bir düzine ağır, çeşitli spor çantası var." Leo çenesini kaldırarak J'ye bakar. "Belli ki sen de başarılı bir hırsızısın. Eğer yeni bir kariyer arayışındaysan, tanıdığım biri var..."

Leo'nun sözünü J.'ye yönelttiğim bir soruyla kestim: "Nasıl?"

Gülümsemesi ve omuz silkmesi bana, ben istemeden hizmetimde her şeyin ötesine geçtiği zamanları hatırlatıyor.

Omuzlarını düşürüyor ve konuşmadan önce dudağını ısırtıyor. "İnsanların oynadığı şu oyunu bilirsiniz - eviniz yansa içinden ne çıkarırdınız?"

Devam etmesi için başımı salladım.

"Bunu milyonlarca kez düşündüm. Ne zaman bir şeylerin ters gideceğini ve evinizi boşaltmak zorunda kalacağımızı asla bilemezdim. Fazladan sekiz dakikamı aldı ama Federaller iyi bir şey alamayacaklar."

"Kişisel kasam mı?"

"Boş, patron. Beni kilitledikten sonra şifreyi hiç değiştirmedin."

"Bunu neden yaptın?" Yüz hatlarından nedenini anlayamadığım için soruyorum.

"Çünkü sen iyi şeyleri hak ediyorsun, Mikey. Evrenin sana bir iyilik yapmasının zamanı gelmişti. Ben de yaptım."

Bugün hissetmeyi beklemediğim bir duygu göğsümde genişliyor ve beni minnettarlıkla dolduruyor - ve sadece bana çocukken taktığı lakabı kullandığı için değil. "Teşekkür ederim," diyorum ona, boğazımda aynı derecede beklenmedik bir yumruyu yutarak.

"Mükemmel," diyor Leo. "Sevkiyat için tüm kargoyu mu yoksa daha önce konuştuğumuz gibi sadece Comesetti tablosunu mu ayarlamamı istersiniz?"

"Comesetti hariç her şeyi sat, o da havaalanına teslim edilecek. Depozito için hesap numarası zaten sizde var."

"Mükemmel. New Orleans sahnesinden son çıkışınızda size yardımcı olmak için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, soracağını bildiğim için. Bir spor çantasını aramızdaki masanın üzerine indiriyorum. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Aslında birkaç iyilik. Karşılığını fazlasıyla alacaksın, söz veriyorum."

Leo çantaya bakıyor. "Her zaman karşılığını almamı sağladın, Mount. Şimdi de senden şüphe etmiyorum. Ama itiraf etmeliyim ki merak ediyorum. İçinde ne var?"

Ağır fermuarı açıyorum ve içeri görebilmesi için kenarlarını çekerek açıyorum.

"Anahtarlar mı?"

Başımı salladım ve iç cebimden bir tomar kâğıt çıkardım. "Ve dağıtım için bir liste." En üstte, kare şeklinde altın bir çıkıntıya asılı duran altın anahtarı görüyorum. Onu alıp Leo'ya uzatıyorum. "Bu senin için."

"Neyi açıyor?"

Gülümseyerek, "Kendin öğrenmen gerekecek," diyorum.

J de bir açıklama getiriyor. "Her anahtar bir şeyi açıyor - kasa, otobüs durağı dolabı, spor salonu dolabı, lunapark dolabı. Adını siz koyun, patron oraya bir şey saklamıştır."

Leo, J'den bana baktı. "Sen ciddi misin? Burada yüzlerce anahtar olmalı."

Ona katlanmış kâğıtları uzattım. "Her anahtarın alıcısı, anahtarın neyi açtığı ve açmak için nereye gidileceği listelenmiş. İlk sayfada bugün teslim edilmesi gerekenlerin listesini göreceksin. Bunu yapmak için sanat satışlarından fazladan yüz bin komisyon al, ama bugün yapılmalı."

Leo kâğıtları benden aldı. "Adli tabip, itfaiye müfettişi, yangın müfettişi, polis dedektifi..." Sözünü bitirirken başını kaldırıp bakıyor. "Sanırım çıkış stratejiniz?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Bu sadece olası soruların üstesinden gelmek için."

"Ama bir çıkış stratejiniz var, değil mi?"

Diğer spor çantasını kaldırıyorum.

"Kesinlikle."

"Daha fazla paylaşmana gerek yok dostum. Her şeyi mükemmel bir şekilde hallettiğine inanıyorum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, çünkü haklı olduğunu hissediyorum. Her şey mükemmel gidiyor.

"Yarın sabah dokuzdan itibaren New Orleans şehri bir daha asla eskisi gibi olmayacak." Cebimdeki telefonum çalışıyor ve onu çıkarıyorum. "Aracımız geldi. Yardımın için teşekkürler Leo. Yardımın için her zaman minnettar olacağım."

"Ben de yeğenimi öldürmediğin için sana her zaman minnettar olacağım. *İyi şanslar, dostum.* Seninle çalışmak bir zevkti."

Elini uzattı, ben de sıktım.

"Bu zevk karşılıklı. İyi bir hayatın olsun, Leo." Leo sırtarak cevap veriyor: "Öyle yapacağım. Bu kesin."

BÖLÜM KIRK YEDİ

MONTAJ

Ertesi sabah saat dokuzda.

"Hayır, trafikteyim. Ofise gelemedim. Neler oluyor?" DuFort'un sesi Leo'nun evinden ayrılıp güvenli eve döndüğümüzden beri yüksek seste tuttuğumuz ahizeden geliyor.

New Orleans'taki evim tepeden tırnağa arandı ve DuFort, kendisi ve haydutları taç mücevherlerini kendileri için seçmeden çoktan vurulduğu için öfkeliydi. Bu onun endişelerinin en küçüğü, ancak bunu öğrenmek üzere.

"Hayır, sosyal medyada hiçbir şey paylaşmadım. Bu saçmalık için gerçekten zamanım olduğunu mu sanıyorsun?" DuFort telefonun diğer ucundaki kişiye şöyle der.

"Ne demek istiyorsun, kontrol edip görmem mi gerekiyor? Bekle biraz." Bir çatırtı duyulur ve sonra tekrar konuşur. "Çıkış yaptığımı söylüyor. Hiçbir şey göremiyorum. Hoparlörü açayım. Ne haltlar dönüyor?"

Ahizeden başka bir ses geliyor. "Tüm hesaplarınızda, birden fazla platformda yayınlanan resimler var. Efendim... Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Hangi lanet resimlerden bahsediyorsun? Ben hiç resim paylaşmadım. Karım aptalca bir şey mi paylaştı? O sosyal medya saçmalığına bayılır."

"Uhhh... evet, karınızın bazı resimleri var. Ama efendim... resimlerde çocuklar var. Ve babanız ... ve ..." DuFort'un telefonunun diğer ucundaki sesin korku, şaşkınlık ve tiksintiyle karışık bir tonu var.

"Ne demek istiyorsun, karımın, babamın ve çocuklarımla resimleri mi? Sen neden bahsediyorsun? Ne tür resimler?"

DuFort'un ses tonu hızla değişiyor. Sinirlilik ve kızgınlık yerini korkuya bıraktı.

Güzel. Korkuyorum. Pek çok kişiye yaptıklarını düşünürsek, bu adil.

"Sadece siz değilsiniz, efendim. Bu ... lanet olsun. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. İnternetin her yerinde bir şeyler var. Dün gece tutuklama emri çıkaran yargıç, belediye başkanı, polis şefi, dostlarım, her üç isimden biri, hiç beklemediğin şeyler öğreniyorsun. Ne yapacağımı bilmiyorum efendim. Bütün ofis çıldırılmış durumda."

DuFort patlamadan önce birkaç dakika sessizlik oldu.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! Lanet olası piç! Siktiğimin piçi! Kan kaybından ölürken karısını gözlerinin önünde öldüreceğim. SİKTİR!" Kelimelerin arasına vurma sesleri karışıyor ve DuFort'un ne yaptığını anladığında direksiyonuna vurduğunu hayal edebiliyorum.

Kozumu oynadım. *Ve şimdi, herkes batıyor.*

"Bunun gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz, efendim? Aman Tanrım. O resimler. Sanırım hasta olacağım."

J'nin beş yıl önce yazdığı bir program yaklaşık yirmi sabit disk dolusu riskli bilgiyi ve *onlarca* yıldır topladığım binlerce fotoğrafı ortaya çıkardı. Bütün gece uyumadı, çünkü ölü adamın düğmesini çevirmek için son teknik adımları tamamlamak neredeyse on iki saat sürdü.

Rüşvet alan, bildiğim suçları işleyen veya herhangi bir şekilde kamu güvenini ihlal eden kirlili bir yetkilinin her bir örneği artık kendi sosyal medyalarında, şehirdeki her büyük medya kuruluşunun web sitelerinde ve sosyal medya hesaplarında, ayrıca şehrin kendi sitesinde ve içinde faaliyet gösteren her bir kolluk kuvveti şubesinde paylaşıldı.

Kısacası bugün internet, New Orleans ve ötesindeki her bir rüşvetçi ve sahtekâr yetkilinin kirli çamaşırlarıyla doldu.

Karanlıkta ve gölgelerde yaşamış olabilirim, ancak bugün, bunca yıldır bildiğim her gerçek kırıntısı tüm dünyanın görmesi için gün ışığına çıkarıldı.

Artık saklanmak yok DuFort. Tüm ailen rezil oldu.

DuFort ahizenin başında aklını kaybediyor. Belli ki aramayı kapatmış. Ama başka bir arama yapması uzun sürmedi.

"General. General, duydunuz mu?"

Babası. John Pierre DuFort genelkurmay başkanlarından biri ve güç kazanmak için ayinlerde işkence görmüş çocukların kanını içen bir Satanist. Hep gerçek olmamasını dilediğim şeyler yapıyorlar. Uzun zamandır bu gezegenden silmek istediğim pisliğin teki.

" ben duydum mu? sen ciddi misin ? biz boku yedik. kesinlikle *Berbat.*"

"Desteğe ihtiyacım var. Bana adam göndermelisin. Mount'ı dışarı çıkarmalıyız."

"Beni duydun mu evlat? *Boku yedik.* Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Dünyayı yakıp yıktı. Geriye hiçbir şey kalmadı. Arayabileceğim her insan bugün o orospu çocuğu yüzünden kendi kişisel cehennemini yaşıyor. Onu yıllar önce ortadan kaldırmam gerektiğini biliyordum. Orospu çocuğu."

"Hepsi bu mu?" DuFort cevap verir, sözlerinden inançsızlık damlamaktadır. "Öylece... pes mi ediyorsun? Bir şeyler yapmak zorundayız. Yapmak zorundayız-"

"Ne yapalım? İntiharlar şimdiden artmaya başladı. Bu sabah üç arkadaşım kurşun yedi. Onun istediği de buydu. Ve alıyor da. Hepsi kendini öldürüyor. O piç kurusu en büyük kaos ve yıkımı nasıl yaratacağını çok iyi biliyordu. Kostegov bile çoktan kaçtı. Lanet olsun."

"O zaman istersen bir kurşun ye, ihtiyar. Onu ve sevdiği herkesi öldüreceğim. Ve işe o lanet içki fabrikasını yerle bir etmekle başlayacağım."

Arabada bir Şey gümbürdüyor ve hayal gücüm bana bunun
DuFort'un kapiya çarpan telefonu olduğunu söylüyor.

Ayağa kalkıyorum ve h    güvenli evin sehpasının etrafında
oturmuş, ahizeye bakan Marco ve J'ye bakıyorum.

"Buna bir son vermenin zamanı geldi. Hadi gidelim."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

MONTAJ

Seven Sinners'a vardığımızda yangın alarmı çoktan çalmaya başlamıştı ve otoparkta birkaç kişi cep telefonlarıyla konuşuyordu.

Şapka ve koyu renk gözlük takan Marco Camry'yi park ediyor, ben de arabadan atlayıp girişe doğru koşuyorum.

"Yaralanan var mı?" Kırılan çift camlı kapıya doğru koşarken bağıriyorum.

"Bay Mount, Tanrı'ya şükür buradasınız. Keira nerede? Ona ihtiyacımız var!"

"Yolda," diye yalan söyledim. "Herkesi binadan çıkarın. İtfaiyeyi ve polisi arayın!"

Kurşun delikleri, ön girişin karşısında duran viski fıçısı resepsiyon bankosunun üzerindeki duvarı delik deşik ediyor.

İçeri girdi. Mükemmel. Tek umudum DuFort'un henüz kimseyi öldürmemiş olması. Şu anda burada sadece bir avuç çalışan olmalı.

Merdivenlere giden en kısa yolu seçtim, yan acil durum kapısını iterek açtım ve Marco ve J'nin çalışanların görüş alanından girmesi için tahta takozu kullanarak kapıyı açık tuttum.

Şimdi, DuFort'u bulmak için. Eğer burayı yakacaksa, hareketsiz odadan başlayacaktır.

Doğru kapıyı iterek açmam bir dakikadan az sürdü. Sessizce, cilalı beton zemine çıkıyorum. Kesik kesik çalan yangın alarmından bir kadının çığlıklarını duyuyorum.

Hay sikeyim.

"Nerede o? Nerede o kızıl saçlı sürtük?"

DuFort, Keira'nın çalışanlarından birinin kafasına silah dayamış. Sadece birkaç ay önce tadımcı çırağı olarak işe başlayan kadın.

"Bilmiyorum! O burada değil! Bilmiyorum."

Hiç vakit kaybetmedim. "Bırak onu DuFort. O hiçbir şey bilmiyor. Beni mi istiyordun? Aldın beni. Karımı ve içki fabrikasını bu işe karıştırma."

DuFort sesimi duymak için dönerken kadını yere fırlattı. Beni görür görmez şarjörünü boşalttı.

"Kaç," diye bağırıyorum kadına, mermiler pır pır edip bakıra saplanırken bir imbiğin arkasına dalarken.

Devasa imbiklerden birinden buhar fışkırıyor ve bir alarm uyarı sesi çıkartıyor.

"Patlayacak DuFort. ıkıp kendini kurtarsan iyi olur."

İmbiğin arkasından dışarı bakıyorum. DuFort şarjörünü düşürdü ve tabancasına bir tane daha yerleştirdi. Tekrar bana nişan aldı.

"Hayır!" J, saçına yine bir eşarp takmış, benim kullandığım kapıdan içeri koşuyor. "Yere yat!"

DuFort boşaltır Tekrar, Püskürtme Mermiler içinde
bizim yn. Jığlık atıyor.

"Seni yakaladım, kaltak! İkiniz de leceksiniz!"

J'ye doğru koştum ve kolundan kan aktığını gördüm. *Hay sikeyim.*
Bu planın bir parçası değildi.

"Gel hadi. Seni buradan çıkarmalıyız."

Onu güvenli bir y e r e doğru çekerken, DuFort hareketsizliğin yanında belirdi.

şarjrn dibini tabancaya taktı ve sadece bir kez daha doldurduğunu varsayabilirim.

"Hiçbir yere gitmiyorsunuz. İkiniz de. İkiniz de burada leceksiniz. Ve sonra o küçük kızınızı bulacağım - ve onu bulacağım - ve onun çoktan ölmüş olmasını dileyeceksiniz."

Üzerimizde duruyor, J'nin kafasına nişan alıyor, ben onu kollarıma alırken, giydiğimiz yeleklerin ikimizi de kurtaracağını umuyorum.

"Zavallı. New Orleans'ın acımasız kralı, silahımın namlusunun ucunda karısıyla birlikte siniyor. Seni bok parçası. Sen hiç

Bugün ne yaptın biliyor musun? Sevdiğin herkesin ölüm fermanını imzaladın ve hepsini kendi ellerimle öldüreceğim."

J bana karşı kıpırdanıyor ama ben DuFort'a odaklanmaya devam ediyorum, Marco odaya girerken ona bakmamaya dikkat ediyorum.

"Bence bugün tetiği çeken sevdiğin herkes DuFort. Baban hâlâ hayatta mı? Yoksa General, yarattığı kâbusun gün ışığına çıkmasının utancını kaldıramadı mı? İnsanlar benim suçlu olduğumu düşünüyordu... ama asıl suçlu olan siz rozetli takım elbiseli piçlersiniz."

"Kapa şu lanet çenenil!" J elini ona doğru savurup kendini üzerime atarken o da bize doğru hamle yapıyor.

Korna sesleri hızını ve şiddetini artırırken DuFort'un boğazına bir bıçak saplanıyor. Yanıp sönen kırmızı ışıklar ona şeytani bir parıltı veriyor.

Hala patlayacak. Harekete geçmeliyiz.

DuFort bıçağa uzanmıyor bile. Onun yerine tetiği çekiyor ve tabancasını boşaltırken silah sesleri patlıyor.

"Hayır!" Marco tüm vücudunu DuFort'a doğru fırlatırken bağılıyor. Ama göğsüne enayi yumruğu gibi iki kurşun yemeden önce değil.

DuFort'un vücudu bir gümbürtüyle beton zemine çarpıyor, Marco da onun üstünde.

Her yer kan içindeydi. Kırmızı buhar odayı dolduruyor. J'nin vücudu ölü bir ağırlık gibi hissediliyor.

"J, iyi misin-" Kafasının bir kısmının eksik olduğunu ve bir daha bana cevap veremeyeceğini fark ettiğimde sözlerim kesildi.

Siktir. Siktir. Lanet olsun. Çok özür dilerim, Desi. Bu planın bir parçası değildi.

Sırada başka bir ceset vardı. Sen olmamalıydın ...

Ama içimden bir ses onun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyor. Sırf beni kurtarmak için her şeyi tekrar tekrar yapardı.

Marco DuFort'un üzerinden inip vücudunu çevirirken keder ve minnettarlık eşit oranda içime işliyor.

İkimiz de onun cam gibi gözlerine ve boğazındaki açık deliğe bakıyoruz. Ben J'nin kalıntılarının altından kayarken Marco bana bakıyor.

"Buradan çıkmalıyız," diyor Marco. "Bütün bu yer havaya uçacak. DuFort bir yangın başlattı ve hızla yayılıyor."

DuFort'un elini tutuyorum, kendini iyi durumda tuttuğu ve boyu benimkine yeterince yakın olduğu için şükrediyorum. Alyansımı üzerine kaydurdım.

Üvey kardeşimin yanına çömeliyorum ve hızlıca dua ediyorum. "Sadakatin ve yardımın için teşekkür ederim, Destiny. Bu şekilde bitmesini hiç istemezdim ama sensiz yapamazdım. Tanrı seni kutsasın ve korusun. Huzur içinde yat, dostum. Huzur içinde yat."

Marco beni kolumdan tuttu ve birlikte hareketsiz odadan çıktık. Çıkışa ulaştığımızda bir patlama binayı sarstı. Marco beni çalıların arasına itiyor ve vücudumu kendi vücuduyla örtüyor.

"Kahretsin, çok ağırsın ağabey."

Marco üzerimden yuvarlandı. "Ve ikimiz de bunu anlatmak için hayattayız."

Arkamıza bakıyorum, karımın benden ve kızımızdan başka her şeyden çok sevdiği güzel içki fabrikası binası alev alev yanıyor.

Bunun için beni affedecektir.

İtfaiye araçları sirenlerini çalarak otoparka giriyor ve bunun burayı son görüşüm olduğunu biliyorum.

Marco ayağa fırladı ve elini uzattı. "Hadi eve gidelim kardeşim."

Aldım ve ayağa kalktım. "Evet, hadi eve gidelim."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

KEIRA

Güvenlik kameralarında ikisinin de binadan çıktığını görmeseydim, şu anda aklımı kaçırıyor olurdum.

Kocamın ve o kadının başında duran silahlı adamı gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. O anda, iki kere düşünmezdim. O adamı kendim öldürebilirdim.

Kimdi o kadın? Bana benzeyen ve hayatını kaybeden kadın kimdi?

Bu sadece kocamın cevaplayabileceği bir soru ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Aurora'yı uyuttuktan sonra sezgilerim bana buluttan Yedi Günahkâr'ın güvenlik yayınını kontrol etmemi söyledi. Felaketin sadece sonuna yetişebildim ama bu kadarı yeterliydi. Ailemin içki fabrikasının büyük ihtimalle tamamen yok olduğunu bilmeme yetti ama kocamın ve kardeşinin hayatı

-korunmuştur.

İşte o zaman anladım. Onun kim olduğunu biliyorum. Destiny Jones. Beni öldürmeye çalışan kadın. Kocam için olan kurşunu o yedi.

Onun fedakarlığına duyduğum minnettarlık, kurtarmak için çok çalıştığım bir şeyi kaybetmenin acısını bastırıyor.

Sadece bir bina. Sadece bir şirket. Sadece viski. Annem, babam ve kız kardeşlerim *yakında* onlara her şeyi açıkladığımda beni tamamen anlayacaklar.

Tüm bunlar hayatın değeriyle kıyaslandığında *hiçbir şey*.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilerek, Lachlan'ın kendi güvenlik uzmanı tarafından sistemime yerleştirdiği düğmeye tıklıyorum.

SİSTEMİ YAK-

TÜM BULUT DOSYALARINI KALICI OLARAK SILMEK.

Ve parmağımın tek bir tıklamasıyla, Seven Sinners'da bugün ve her gün olan her şeyin tüm kanıtları yok oldu. Sonsuza kadar. Tıpkı geçmişimiz gibi.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyorum ama bir anda uyku zihnimden siliniyor ve yatakta doğruluyorum. *O buradaydı.*

Odaya bakıyorum ve orada, yatağa bakan bir koltukta oturmuş, beni ve Aurora'yı uyurken izliyor.

Kızımızı rahatsız etmemek için dikkatlice yorganın altından sıyrılıp odanın diğer ucuna fırlıyorum.

Lachlan ayağa kalkıyor ve ben ona doğru uçarken beni yakalıyor. Güçlü kolları beni sarıyor ve vücuduna kavriyor.

Gözlerimden yaşlar boşanıyor. "Güvendesin. Güvendesin, buradasın ve beni bir daha asla bırakmayacaksın."

"Asla, Hellion. Bir daha asla. Her şey bitti. Her şey bitti," diye fısıldıyor saçlarıma. "Özgürüz. Artık her şey bitti. Özgürüz."

Yüzümü, gözyaşlarımin onun yeni dikilmiş gömleğini ıslattığı yerden çekiyorum. "Gerçekten mi?"

Lachlan yavaşça başını sallıyor. "Her şey bitti. Lachlan ve Keira Mount öldü. DuFort ve babası da öyle. Garden District'teki aile evleri yanıp kül oldu ve iki ceset de içeride bulunacak. Kimse soru sormayacak. Her şey gerçekten bitti. Özgürüz."

Ona daha sıkı sarılıyorum, içimden akan duyguların isyanıyla boğuluyorum. *Kızımız sonsuza kadar güvende.*

Omzunda ağlarken "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum Keira. Şimdi, daha fazla gözyaşı yok. Hayatımızın en güzel yıllarının zamanı geldi. Ve hemen şimdi başlıyorlar."

BEŞİNCİ BÖLÜM

KEIRA

Ertesi sabah

NEW ORLEANS KARIŞIKLIK İÇİNDE

Yerel, eyalet ve federal düzeyde hükümet ve kolluk kuvvetleri yetkililerine ilişkin hassas kişisel bilgilerin yayınlanmasının ardından New Orleans şehri bugün bir kaos ve düzensizlik içinde. Sosyal medya platformları içeriğin çoğunu sansürlemeye çalışsa da, endişe verici ve rahatsız edici fotoğraflar bir kez görüldüğünde unutulamıyor. Kariyerler sona erdi ve etkilenenler arasında intiharlar yaygınlaştı. En önemlisi, genelkurmay başkanlarından biri olan, New Orleans doğumlu ve ABD'nin şu anki başkanının uzun yıllar boyunca güvenilir bir danışmanı ve arkadaşı olan John Pierre DuFort'un, kendisini yıllarca süren şeytani ritüel çocuk istismarına bağladığı iddia edilen kanıtların kamuoyuna açıklanmasının ardından hayatına son verdiği ve Garden District'teki evini kasıtlı olarak yaktığı söyleniyor. Federal Soruşturma Bürosu'nda ajan olan oğlunun cesedi de yıkıntılar arasında bulundu.

Dualarımız, henüz hiçbir örgütün, teröristin ya da kanunsuz grubun üstlenmediği bu bilgi yayılımından etkilenen herkesin aileleriyle birlikte. Diğerleri ise gerçeğin ortaya çıkmasına seviniyor ve

Onlarca yıllık yolsuzluk ve failleri ortaya çıkarıldı.

Bu durumda büyük New Orleans şehri, belediye başkanı, belediye meclisinin dörtte üçü, polis şefi, sayısız yargıç, kolluk kuvveti ve hükümet yetkilisinden yoksun kalmaktan başka ne yapabilir? Şu anda emin değiliz, ancak kesin olan bir şey var: bu an asla unutulmayacak ve New Orleans gün ışığına çıkarılanlarla sonsuza kadar değişecek.

Konuyla ilgili olabilecek diğer bir habere göre, şehrin en kötü şöhretli sakini Lachlan Mount'a yönelik insan avı, Seven Sinners İçki Fabrikası'nın yıkılmasının ardından karısıyla birlikte kalıntılarının bulunmasıyla sona erdi ...

Kocamın ölü adam anahtarının neleri içerdiğini bilmiyordum, ancak makale üzerine makale okudukça gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yaşanan kaos ya da pek çok insanın gördüğü kabuslar yüzünden değil, bilmem gerektiği için. *Bilmem gerekirdi.*

Lachlan Mount eşi benzeri olmayan bir adam. Kendi kurallarına göre yaşıyor ve her zaman da öyle oldu. Onu tanıdığım her an değişmeyen tek şey buydu. Bunlar toplumun uygun ve kabul edilebilir gördüğü kurallar olmayabilir, ancak toplumun asla anlayamayacağı bir dünyada eylemlerine ve davranışlarına rehberlik eden kurallardır. New Orleans'ın acımasız kralı olduğunuzda her şeyi yapabilirsiniz. Ama Lachlan gücünü pek çok kişinin yapacağı gibi kullanmadı. Çok sayıda makaleden, Lachlan'ın bu bilgileri *yıllardır* topladığını ve sakladığını biliyorum. Birçok kişi bunu şantaj için kullanabilirdi ama o bunu özgürlük için kullandı.

Sadece kendi eylemleriyle zaten suçlu olanlar ifşa oldu. Öcünün, adaletin eliyle bu kadar çok yanlışın düzeltilmesi için kullanılabileceğini kim bilebilirdi?

"Haberleri takip etmeyi bitirdin mi?" diye soruyor dünyanın en sevdiğim sesi dizüstü bilgisayarımı kapatırken.

Dönüp kızımızın jimnastik salonu olarak kullandığı yatakta ona bakıyorum. Saçları dağılmış ve Aurora'nın yanağına kondurduğu öpücüklerden akan salyalar parıldarken, içimi büyük bir sevgi dalgası kaplıyor.

"Birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi bilmiyordum," diyorum ona. "Sen bir dahisin. Parlak, öngörülemez bir dahi."

"Aşk çılgınca bir şey, değil mi?" diye cevap veriyor yüzünde gördüğüm en kolay ve en kaygısız gülümsemeyle. "Dünyadaki en büyük güç, tartışmasız. Şimdiye kadar yaptığım en önemli şeylerin arkasındaki itici güç oldu."

Bir an için sevgim uğruna yaptığım her şeyi düşünüyorum ve onun mutlak doğruyu söylediğini biliyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?"

Yüzünde bir sırıtma belirliyor ve bunu orada görmek bir hediye.

Her şey gerçekten değişti. Bu yeni bir gün. Hayatımızda yeni bir sayfa. Güzel ve yeni bir başlangıca dönüşen bir son.

"Bu küçük kız kahvaltıya hazır, eğer parmaklarımı kemirmesi bunun bir göstergesiye."

Gülümseyerek gülüyorum. "Kesinlikle kahvaltı zamanı."

"Ve," diye ekliyor Lachlan, "annem için bir sürprizim var. Sence uyanık mıdır?"

Pencereden dışarı, adanın üzerinden süzülen ışığa bakıyorum. "Sabah ışığında resim yapmayı çok sever. Bahse girerim kış bahçesinde dir."

"Mükemmel," diyor Aurora'yı kucaklayıp ayağa kalkarak. Elini uzatıyor, ben de ayakta durmak için elini tutuyorum. "Hadi gidelim. Bu eğlenceli olacak."

Elini sıkıyorum ve Aurora'nın tombul yanağına bir öpücük konduruyorum. "Sonra da sana kahvaltı, küçük prenses."

Aşağıya iniyoruz ve Marco'yu kahvesiyle birlikte bir parça biscotti yerken buluyoruz. Bizi gördüğünde gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor.

"Kardeşim, sevgili Keira ve dünyanın en şanslı küçük kızı. Dünyanın en güzel yerinde yeni bir güne merhaba dediğiniz için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Umarım biraz uyumuşsunuzdur."

Lachlan boştaki elini kardeşinin omzuna koymak için elimi bırakıyor. "Uyuduk. Ya sen?"

"Bir bebek gibi. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Lachlan onun omzunu sıkıyor ve sonra soruyor: "Sence annem bu saatte sürprizden hoşlanır mı?"

"Annem her saatte bir sürprizden hoşlanır. Özellikle de senden gelen bir sürprize. Sandık koridorda. Ona götürelim."

Merakım tavan yaptı ama yakında tatmin olacağımı biliyorum. "Rory'yi ben alırım," diyorum ve küçük kızımıza uzanıyorum. O omzuma yaslanmışken, ikizleri takip ediyorum -alışmam hâlâ zaman alacak bir şey- onlar büyük dikdörtgen bir sandığı alıp kış bahçesine doğru ilerlerken.

Orada sadece Francesca'yı değil, Alessandro'yu da buluyoruz. Oğulları Amerika'ya gittiğinden beri onları gördüğüm her an Francesca'nın yanındaydı. Belli ki kaybettiği zamanı telafi ediyor ve ben kendi adıma bunun harika olduğunu düşünüyorum.

"Anne, baba. Günaydın," diyor Marco biz odaya girerken.

Francesca'nın fırçası uzun boylu, esmer ve yakışıklı oğullarına bakarken havada asılı kalıyor.

Üzerini kaplayan sevinç elle tutulur bir etki yaratıyor. Onları bir arada gördükçe tüm varlığı daha hafif ve parlak hale geliyor.

Fırçasını suya bırakıyor ve yükselerek onlara doğru koşuyor.

"Uyanmanızı bekliyorduk. İkinizi birlikte karşımda görene kadar rahat nefes alamadım." Aralarında taşıdıkları tahta sandığı umursamadan kollarını oğullarına doluyor.

Birkaç uzun dakikadan sonra geri çekiliyor ve bir yüzden diğerine bakıyor. "İkiniz de gittiğinizden daha yakışıklısiniz."

"Biz de bir hediye getirdik anne," diyor Marco, sandığın ucunu kaldırarak.

"Hediyeye gerek yok. İsteyebileceğim her şeye sahibim. Daha neye ihtiyacım olabilir ki?"

"Sana soyunma odamdaki tabloda bahsettiğimi hatırlıyor musun?" Lachlan ona sorar.

Francesca soluk soluğa kalır ve elini kalbine bastırır. "Onu eve mi getirdin? Bebeklerimden birini mi?"

Alessandro cam kaplı bir masayı işaret eder. "Buraya koy. Bakalım."

Marco ve Lachlan sandığı masaya indirir ve Marco cebinden bir tornavida çıkarır. Birkaç dakika içinde sandık çatırdayarak açılır ve Marco dolguyu kenara çekerek bezle sarılmış bir tuvali ortaya çıkarır.

Lachlan'a bakar. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

Lachlan, kocamın yüzünde kalıcı olmasını umduğum bir gülümsemeyle tabloyu yuvasından kaldırıyor ve dikkatle açıyor. Alessandro ve Francesca ile birlikte ben de nefesimi tutamıyorum. Tabloyu yıllarca her gün görmüş olmama rağmen burada tekrar görmek beni hayrete düşürüyor.

Francesca kahkahayı patlatıyor.

"Benim güzel kış bahçem. Tam orada boyalı ve tam burada gerçek. Bunca yıldır burada, bu odada resim yapıyordum ve siz de bu odada, evinizde benim resim yaptığım bir tabloya sahiptiniz. Hayatın cilveleri ne kadar da harika değil mi?" diye soruyor gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Alessandro tabloyu işaret eder. "Yirmi yıl önce bu tablo için teklif vermiştim. Londra'da bir teklif verene kaybettim, o da kısa bir süre sonra soyuldu. Tablonun geri alındığını hiç duymadım." Bakışlarında bir soruyla oğluna bakıyor. "Onu sen mi çaldın?"

Kocam kıkırdıyor. "Hayır, ama çitime kadar geldi ve onu gördüğümde almak zorunda kaldım."

Alessandro başını sallayarak onaylıyor. "Belli ki hak ettiği yere ulaşmış."

"Tıpkı ailemiz gibi," diye ekliyor Francesca, beni ve Aurora'yı aile çemberinin içine çekmek için elime uzanıyor. "Sonunda hepimiz evimizdeyiz. İlk ve son kez. Giordanolar tamamlandı ve sonsuza dek sürecektir mutluluğumuz şimdi başlıyor."

EPILOG

LEO

Mount'un bana bıraktığı anahtardan ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bu küçük özel odadaki kasayı açarken oturduğuma seviniyorum.

Mektubu çıkarıp önce ben okuyacağım.

LEO,

BUNU OKUYORSANIZ, LACHLAN MOUNT ÖLDÜ VE HER ŞEY
OLMASI GEREKTİĞİ GIBI. Ben HER ZAMAN
Dürüstlüğümüzü ve bütünlüğümüzü, BUNUN KOLAYLIKLA
EKSIK OLABİLECEĞİ BİR İŞTE TAKDIR ETTİM. TEŞEKKÜR /
EDERİM / veya
HER İSTEDİĞİMDE BANA YARDIM ETTİN. SANA GÜVENE BİLECEĞİMİ
BİLMEK BANA HUZUR VERİYORDU VE BU DA
PAHA biçilemez. BU ŞEYLERİ BİR YERDEN ALDIM.
/NASIL YAPACAĞIMI BİLMEDİĞİM BİR ZAMANDA SANA
TEŞEKKÜR EDERİM. SANA ya da HER ŞEYE TEŞEKKÜR
EDERİM, DOSTUM. OYUN SENİ OYUNDAN ÇIKARMADAN ÖNCE
OYUNDAN ÇIKMAYI UNUTMA.

İyi geceler, LEO.

DAĞ

Mektubun ekinde iki tapu var. İçindekilere hızlıca göz attığımda yüksek sesle güldüm. Mississippi'de 12 dönümlük

Marchand Marine ve Salvage'ın iki yanında yer alan nehir cephesi. Babam ve benim *yıllardır* satın almaya çalıştığımız ancak sahibinden bir türlü yanıt alamadığımız bir mülk.

Kurnaz piç. Başından beri ondaydı.

Mektubu ve tapuları katlayıp kasanın yanındaki masaya koyarken başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. Kalan alanı deri bir kutu ve yumuşak bir bez çanta kaplıyor. Önce kutuya uzanıyorum. Çevirip açınca antika bir Fransız cep saati çıkıyor. Kesinlikle kendim için seçeceğim bir şey.

Mükemmel bir zevkin var, dostum.

Sırada çanta var. Küçük büzme ipleri neredeyse ağırlığını taşıyamayacak kadar ince. İçindekilerin şingirtisinden ne olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var. Toplanmış ağzı çekiştirerek ayırdığımda, bir altın parıltısı bana tam olarak haklı olduğumu söylüyor. Altınların ağırlığına bakılırsa Mount çok cömert davranmış.

Bir insanı tanıdığınızı sanırsınız ama size davranışlarıyla gösterene kadar onun kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yoktur.

Anahtarını bıraktığı her bir kutu ve dolap bu büyüklükte bir hazine içeriyorsa... Lachlan Mount'un gerçekleştirmesine yardım etmemi istediği iyiliğin miktarını hayal bile edemiyorum.

Bu bir onurdur, dostum.

Lachlan Mount acımasız bir piç olabilir, ancak şehri sarsan dublörüyle ortadan kaldırdıklarından daha iyi bir adam. Ortada bir güç boşluğu var ve şehrin asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Ama kesin olan bir şey var: Lachlan Mount'un yerini kimse dolduramayacak.

"Bravo, *mon ami*. Bravo."

Son üç hafta boyunca anahtar üstüne anahtar teslim ettik. Mount'un çalışanları, terzisi, en sevdiği kulüp yöneticisi, Jackson Meydanı'nda tarot falı bakan yaşlı bir kadın, Joy adında iri yarı bir adam ve annesi ve izini sürmemiz gereken sayısız başka insan. Sokak müzisyenleri. Barmenler. Evsizler. Garsonlar. Rahibeler.

Rahipler. Taksi şoförleri. Tur rehberleri. Hediyelik eşya dükkanı sahipleri. Barınak çalışanları. Koruyucu aileler. Mezarlık bekçileri. Çöp kamyonu şoförleri. Şehir çalışanları. New Orleans şehrinde unutulmuş bir kişinin adını söyleyin, Lachlan Mount onları hatırlayacaktır. *Cömertçe.*

Günahkâr imparatorluğunun hazinesi her seferinde hak eden bir ruha dağıtıldı. Hayatlar geri dönülmez bir şekilde değişti ve şehir kimsenin anlamadığı, sadece korktuğu bir adamın ölümü için ağladı.

Öğrendiğime göre korku, onun en büyük yanılsamasıydı. Lachlan Mount'tan sadece kötü niyetliyseniz ya da onun masum olduğunu düşündüğünü kişilere zarar veriyorsanız korkmanız gerekirdi. İnsanların zihinlerini ve kalplerini net bir şekilde görüyordu ve yeteneklerinde ya da adaletinde ayrımcılık yapmıyordu.

Bu muazzam görevimin sonunda söyleyecek tek bir şeyim var:
Çok yaşa New Orleans'ın acımasız kralı. Seni özleyeceğiz, dostum.

Bir son olarak başlayan şey yeni bir başlangıca dönüşü.

Mount Destanı *Diriliş*'te devam edecek.

Gerçek bir Meghan March hayranı mısınız?

Her yeni Meghan March romansını halka açıklanmadan önce ve ÜCRETSİZ olarak okumak ister misiniz? Eğer başınızı sallıyor ya da F YEAH diye bağırıyorsanız, o zaman *bu sizin için!* Şimdi, siz de bir Resmi Meghan March Asilerin İçindeki Süper Hayran+ Runaways, Meghan

+ Jake'in yeni çevrimiçi topluluğu! SuperFanlar, **her yeni Meghan March romantizminin ERKEN yayınlanan e-kitap kopyasına ücretsiz** sahip olacak, ayrıca Meghan'ın yazma sürecine perde arkasından bir bakış, bir

Meghan ve Jake'in şaşırtıcı ve benzersiz hayatına özel bir pencere, tonlarca içeriden video, erken duyurular, başka hiçbir yerde bulamayacağınız hediyeler ve sosyal medyada asla göremeyeceğiniz özel içerikler. Tam, otantik Meghan March'ı edinin deneyimini bugün bir SuperFan olarak yaşayın!

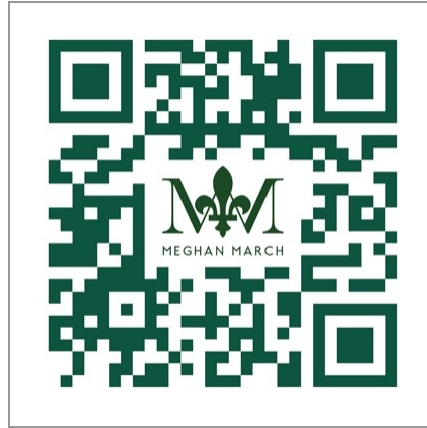
SuperFan olmak için buraya dokunun veya bu QR kodunu tarayın:

Ayrıca, henüz yapmadıysanız, Meghan'ın kendisi için oluşturduğu harika içeriği almak için haber bültenine abone olduğunuzdan emin olun

Meg's Musings ve Meg's Awesome Finds gibi hayranların favorileri de dahil olmak üzere aboneler.

Kaydolmak için buraya dokunun veya bu QR kodunu tarayın:

Bir sonraki harika Meghan March kitabınızı mı arıyorsunuz? Meg çok Yazma mağarasına geri döndüğü için mutlu ve yeni kitaplar gelecek!

SuperFanlarMeg'in kamera arkası takip , her yeni kitabını yazarken videolarıyla onuedebilecekler. Ama önce, çevirmeye devam edin

Çocuklarınızla birlikte okuyabileceğiniz ilk Meghan March kitabı için sayfalar!

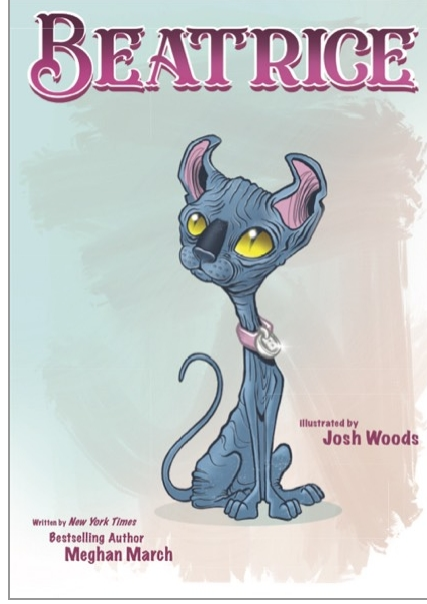
TEŞEKKÜRLER

Bana bahşedilen bu yetenek, benim aracılığımla hayat bulan hikayeler ve bunları paylaşabildiğim dünyanın en harika insanları için Tanrı'ya şükürler olsun. Tüm yücelik sana ait, Tanrım. Bunu tek başıma asla yapamazdım.

Ayrıca bu kitabı, her yerinde fikirleri ve parmak izleri olan inanılmaz kocam Jacob Wilson olmadan yazamazdım. Tüm dünyadaki en iyi takım arkadaşına ve en inanılmaz destek sistemine sahip olduğum için kutsanmış durumdayım.

Bu eserleri hayata geçirmek için bir köy gerekiyor ve benim köyüm dünyadaki tüm övgüyü hak ediyor. Bunu siz olmadan yapamazdım. Hepinizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum.

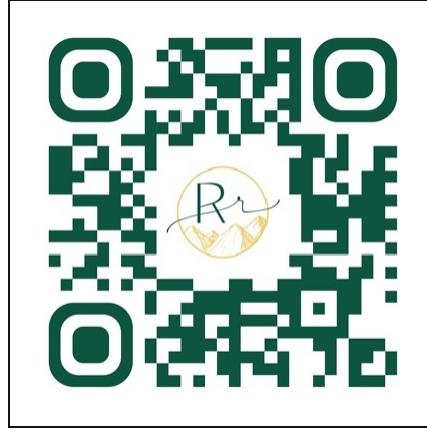
BEATRICE İLE TANIŞTINIZ MI?

Artık çocuklarınızla paylaşabileceğiniz bir Meghan March kitabı olduğunu biliyor muydunuz? Gerçekten var! Tuhaflığın harika anlamına geldiğini düşünen tüysüz kedi Beatrice ile tanışın. Ink Master Birinci Sezon'da görmüş olabileceğiniz dünyaca ünlü dövme sanatçısı Josh Woods'un muhteşem sanat eserlerine göz atın!

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından yazarlığa geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Kırtan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki okurlarına bir düzineden fazla dilde milyonlarca kitap sattı. Yaratıcı bir sanatçı, ilahi bir maceracı, doğanın bir gücü, bir yarış arabası sürücüsü, bir vizyoner ve bir filozoftur. Dünyanın dört bir yanındaki insanlara kendilerine inanmaları ve hayallerinin peşinden gitmeleri için ilham vermeyi seviyor. Kalbi göçebe olan Meghan, Kuzeybatı'nın unutulmuş vahşi doğasında bir kanyonun kenarında, gerçek hayattaki kahramanı ve ruh eşiyle sonsuza dek mutlu bir şekilde yaşarken bulunabilir. Meghan, %100 pozitif ve canlandırıcı topluluğu ve dijital evi olan Rebels + Runaways'de okuyucuları ve hayranlarıyla bağlantı kurmayı seviyor.

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

FİKSİYON

ANTI-KAHRAMANLAR KOLEKSİYONU

TRILOGY DAĞI

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan

Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEME

Vahşi Prens

Demir Prenses

Rogue Royalty

MANOLYA DÜETİ

Creole Kingpin

Madam Temptress

THE MOUNT SAGA

Kefaret Diriliş (Sırada)

BENEATH SERISI

Bu Altında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu

Altında Altında Bu

Yalanların Altında Yara

İzlerinin

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI SERİ

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ

Kirli Milyarder

Kirli Zevkler

Kirli Birliktelik

KIRLI KIZ DÜETİ

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK İYİ DÜET

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET

Gerçek Kirli

Gerçek

Seksi

KIRLI MAFYA DÜETİ:

Kara Koyun

Beyaz Şövalye

EFSANE ÜÇLEMESİ

Efsanenin Çöküşü

Scarlettin Evi

'Sonsuzluk İçin

Mücadele

FORGE ÜÇLEMESİ

Şeytanla Anlaşma

Şeytanın Şeytanın

KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ

Günahtan Daha

Zengin Günah

Günahtan ZKadar

Suçlu Almakevk

FLASH BANG SERİSİ

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

BAĞIMSIZ

Beni Geri

Götür Kötü

Karar

NONFICTION

YARATICI BİR ASININ REHBERİ SERİSİ

Yaratıcı Rehberi Yaratıcı Bir Asinin Muhteşem Kurgu

Yazma Rehberi Bir Asinin Hayat Oyununu Kazanma

ÇOCUK KİTAPLARI

BEATRICE SERİSİ

Beatrice

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

